REZOLVAREA CRIZEI POLITICE SE AMÂNĂ

Andrei BĂDIN

După mai multe săptămâni de dispute, criza politică din România a fost rezolvată parțial, însă rezultatele sunt pe departe cele care erau așteptate de opinia publică internă și internațională. După întrevederi maraton cu Președintele Constantinescu, liderii partidelor din majoritatea parlamentară au căzut de acord asupra unei variante tipic românești - balcanice: PD va rămâne în coaliție, dar își va retrage miniștrii din guvern, însă nu toți, Andrei Pleșu rămânând ministrul Afacerilor Externe. O variantă, caracterizată într'un comentariu al postului de radio german ca: *"PD rămâne și în guvern și în afara lui, și la Putere și în Opoziție"*. Adică, o situație în coadă de pește. În context, unii lideri ai PD (în lipsa lui Petre Roman, plecat la Strasbourg și Lisabona) au cerut ca să obțină posturi în Administrația Locală și conducerile unor bănci (vizată este BANCOREX), precum și șefia Gărzii Financiare. Adică, totul se reduce numai la posturi.

Practic, criza nu a fost rezolvată ci trecută pe alte planuri, ceea ce scoate în evidență că PD nu dorește să se retragă dela guvernare, ci să obțină posturi în diverse structuri, dar pe față să nu mai facă parte din guvern, pentru a nu pierde din popularitate în urma reformelor anunțate în acest an, pregătindu-se de campania electorală din 1999. O situație care nu va fi benefică actului de guvernare, deoarece PD va rămâne solidar cu guvernul numai la acțiunile populiste, în schimb va da înapoi atunci când măsurile guvernului vor fi nepopulare și, fără îndoială că aceste cazuri vor fi din belșug în anul ce a început.

Ce se va întâmpla? Greu de prevăzut în situația de față și mai ales ținând cont de duplicitate și lipsa de *"fair play"* a oamenilor politici români.

O situație ciudată este și cu Partidul Democrat, unde apele se tulbură, fostul Ministru de Externe Adrian Severin acuzându-l pe Petre Roman că nu a forțat rămânerea la guvernare a PD.

O caracteristică mai puțin exagerată este cea făcută de prestigiosul cotidian *"Financial Times"* care titra *"Biata România!"*. Și, într'adevăr, așa este.

Căci România nu va reuși să iasă din situația de criză până când oamenii politici nu vor deveni responsabili de faptele lor și nu vor înțelege că a face politică înseamnă în primul rând a te gândi la interesele țării.

A pune interesele de partid deasupra celor naționale nu va face decât ca România să devină o țară neguvernabilă iar atunci odată cu primejdiile care ne pândesc din afara granițelor nu vom mai putea exclama nici măcar *"Biata Românie"*.

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 1
F. O. SĂLCEANU	pagina 4
Bogdan COSTEA	pagina 5
Prof. R. ȘTEFĂNESCU	pagina 5
L. FLORENȚIU	pagina 6
Prof. C. SANDACHE	pagina 6
Prof. S.B. MOLDOVAN	pagina 6
Prof. Ion OLTEANU	pagina 7
M. CĂRBUNESCU	pagina 8
Prof. I. RĂDULESCU	pagina 8
Dan COSMULESCU	pagina 9
Prof. E. POPESCU	pagina 10
Prof. Gh. BUZATU	pagina 11
Prof. M.S. DERDENA	pagina 12
Pr.Tertulian LANGA	pagina 13
Pr. Gh.DRĂGULIN	pagina 13
Prof. Mircea PLATON	pagina 14

ISSN 0705-8365

Prețul unui abonament anual 30 $ /50 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 24 Nr. 256 - FEBRUARIE 1998 PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

TRANZIȚIA

Eugen BÂRSAN

Să vedem care este starea tranziției, la căpătul unui an de guvernare CDR, USD și UDMR.

În fapt, din cele promise nimic n'a fost dus la capăt, pentrucă cele începute merg doar ca melcul. Bineînțeles că într'o asemenea privință sunt mai multe motive. Dintre acestea, suntem în primul rând cu ochii la cel fundamental: comunismul a adus țării mai mult rău decât cele două războaie mondiale la un loc. Rău impus de Moscova și susținut de trădătorii dinlăuntru care au subminat țara și neamul până la distrugerea ce se vede. Și cu toate că au trecut opt ani dela Revoluție, anul 1997 ne-a arătat că societatea românească a rămas încă în capcana celor aproape 50 de ani de comunism și neocomunism.

Iată dovezile: legea răspunderii ministeriale așteaptă, legea fondului funciar așteaptă, legea caselor naționalizate așteaptă, legea accesului la dosarele Securității asteaptă. Și mai sunt multe care așteaptă. Dintre toate fostele țări cotropite de Rusia, România este singura care încă nu a restituit confiscările și nu a pășit la o reformă în care familia, școala, biserica și întregul sistem de formare și informare să treacă la realizarea unor programe de educație în spiritul adevărului și al dreptății. Spirit care la rândul lui cere și schimbarea nonvalorilor, ca de exemplu: a magistraților făcuți din asesori populari la cursuri *"scurte"* și a tagmei de stat făcută la cursurile *"intensive"* p.c.r., adică, cursuri fără o bază educațională de formare a caracterului.

Și cu toate acestea, nu se poate spune că n'ar exista o voință reală de mai bine. Numai că ea înfățișează dificultățile care provin din moștenirea trecutului, obișnuințe administrative și mentalități pe care nu le poți schimba de pe o zi pe alta. Astfel, România din aceste zile este la intersecția dintre un trecut care este încă activ și un prezent abia întredeschis viitorului. În alte cuvinte, la un punct de amestec paradoxal al răului trecutului comunist - încă viabil în funcționărimea instituțiilor statului ca și în conștiința multor Români -, și o reală voință de schimbare, de tranziție.

Pare a fi pur și simplu normal să se întâmple disfuncționalități cu mers de melc, când interesele existente de partid depășesc principiile ideologice generatoare de un bine în care trebue să primeze societatea și țara. Dar mai este tot normal și ca, dacă se întâmplă

Continuare în pag.3

LA SPARTUL TÂRGULUI

George RUICAN

Am asistat stupefiați la un scandal politic de proporții, care a zguduit din temelii societatea românească. Butoiul plin cu drojdia inadvertențelor și contradicțiilor Coaliției dela putere, a dat în clocot, aburii nocivi ai unei coabitări împotriva naturii fiind gata să arunce în aer stabilitatea socio-politică. S'au făcut respirații artificiale în încercarea de a se ține în viață un muribund ale cărui zile erau de fapt numărate, căci diagnosticul pus de analiștii lucizi era fără cruțare, și anume, imposibilitatea fiabilității unui organism hibrid, cu cromozomi incompatibili.

S'au făcut greșeli în serie, gafe monumentale, concesii umilitoare, compromisuri inadmisibile, șantaje și amenințări, declarații incendiare, retractări puerile, câteva demisii și chiar o remaniere paliativă. Viața politică pe malurile Dâmboviței s'a transformat în ultima vreme într'un adevărat bâlci, în care o parte a clasei conducătoare a demonstrat că nu este interesată în aducerea țării pe linia de plutire, ci în păstrarea cu dinții a portofoliilor obținute în urma unui conciliabul preelectoral. Felul în care partenerul PD din Coaliție a înțeles să se dea în spectacol, șantajând până în ultima clipă prin jocul cu demisiile, a creat oamenilor de bună credință o stare de lehamite, lăsându-ne pe toți cu un gust amar, ca după ingurgitarea unei chinine.

Cum de s'a ajuns până în pragul unei explozii sociale, în care răbdarea celor care au strâns cureaua opt ani de zile în așteptarea unor zile mai bune atinsese limita suportabilului? Trebue chiar să așteptăm douăzeci de ani, așa cum a prezis un pretins vizionar din Dămăroaia, pentru a se forma o nouă clasă de oameni politici integri, care să scoată țara din marasmul moral în care se scaldă acum? Românii au știut din totdeauna să rezolve situațiile dramatice prin care au trecut de-a lungul zbuciumatei lor istorii. Ne trebue numai un elementar simț al măsurii și discernământul de a înțelege că veleitarismul, aroganța, insolența și ignorarea principiilor moralei creștine, toate duc în mod fatal la o situație explozivă ce poate scăpa oricând de sub control.

Sondajele de opinie demonstrează fără nici un echivoc nemulțumirea masei de alegători față de comportarea sub orice critică a celor pe care i-au săltat din anonimat tocmai în vârful piramidei sociale. Aceștia, văzându-se instalați în funcții de mare răspundere, au început să se comporte ca pe maidan, conform inexistentei lor morale. Nici unul din acești politicieni proveniți din rândurile eșalonului doi, dar absolut nici unul, de sus până jos nu a pus interesele Țării mai presus de meschinele lor interese de partid sau personale. Pentru ei totul nu a fost altceva decât o luptă oarbă, cu toate mijloacele permise și nepermise, pentru acapararea a cât mai multă putere în viața economică și politică, într'o țară răvășită de convulsiunile din Decembrie.

Spritul de gașcă a scos la suprafață toate ordurile pe care apele tulburi ale Revoluției le-a revărsat asupra unei societăți debusolate, lăsată la discreția unor aventurieri fără nici un scrupul. Toate rămășițele organelor de represiune, ale activiștilor comitetelor raionale, orășenești și județene ale fostului partid comunist, au reapărut în forță, sprijinindu-se unii pe alții în organizații de tip mafiot. Toți aventurierii au dat năvală în acest *"El Dorado"* în dorința de a apuca o halcă cât mai mare. Irresponsabili și inconștienți, avizi de bani și putere, adevărate hiene, au rupt dela gura celor umili și săraci care-și cumpărau cu greutate pâinea zilnică, urmărind cu obstinație un singur scop și anume, înavuțirea cât mai rapidă, indiferent de mijloacele folosite.

Obârșia acestor stări de instabilitate se află de fapt în cârdășie cu Petre Roman, care și-a lepădat masca de revoluționar romantic cu mare priză la muncitorarele dela APACA, arătându-și adevărata față de om care nu este legat prin nici o fibră sufletească de suferințele poporului român. Se cunoaște acum faptul că înainte de alegeri, în cadrul unui conciliabul, s'au împărțit zonele de influență în caz de victorie, ceea ce ne-a reamintit în mod dureros de trocul dela Yalta. După ce am văzut cu toții rezultatele înțelegerii cu privire la această coabitare imorală, ne întrebam, câte din stipulațiile prevăzute în acel protocol secret au fost încălcate de CDR și câte de PD. Câte lovituri sub centură și câte faulturi grosolane au săvârșit unii și câte ceilalți. Făcând un calcul elementar, nu putem ignora întrebarea care ne vine pe buze, oare merita ca de dragul păstrării cu orice preț a alianței cu niște oameni lipsiți de loialitate și morală, aroganți, infatuați, perfizi și insolenți, educați la școlile înalte ale partidului comunist, să fie sacrificată popularitatea și încrederea ce atinseserâ la câteva luni după alegeri cotele valorice din timpul domniei lui Cuza? Și încă o întrebare, până la cel nivel se poate înălța ștacheta demagogiei și șarlatanismului politic în sferele înalte ale puterii? Sau asta nu are nici o limită în țara lui Papură Vodă?

În zona nisipurilor mișcătoare în care ne-a plasat

Continuare în pag. 4

editorial

ELITA UNUI NEAM

Elita naţională este totalmente absentă din dezbaterile politice ale vremii noastre, ale ceasului de cumpănă, pe care-l trăieşte societatea românească. Fenomenul se explică prin dureroasa moştenire comunistă care s'a instalat în poziţiile cheie ale presei, radiodifuziunii şi televiziunii româneşti. Cu foarte puţine excepţii, opinia publică românească este dominată, manipulată şi direcţionată pe linia unor interese străine de viaţa reală a unei adevărate comunităţi naţionale.

Spectacolul este ridicol, dramatic şi accentuează nevoia de refacere sufletească şi morală, spirituală şi naţională a poporului român. Acest popor nu s'a regăsit încă din degringolada comunistă, căci comunismul, acest fenomen distructiv, morbid şi bacterial n'a dispărut sub nici o formă din viaţa publică. Foştii securişti, propagandişti şi acoliţi ai organelor de propagandă bolşevică, de cea mai autentică speţă marxistă, se desfată în faţa poporului român cu cele mai abstracte teorii, puncte de vedere, poziţii intelectuale şi cu pregnanţă subliniate de aroganţa intelectuală, de aşa-zisa cultură politică şi ţinută morală, fără să aibă o pregătire corespunzătoare în domeniile şi problematica naţională pe care le dezbat, fără să fie selecţionaţi prin merite deosebite de vreo instanţă de calitate superioară şi fără nici un drept de a fi mandatarii naţiunii. S'au strecurat la învălmăşeală şi sunt în realitate apariţii încărcate de ridicol şi impotenţă intelectuală. Nu au la îndemână o logică a realităţilor naţionale, adică o logică a colectivului, cum spunea Nae Ionescu, pe care ei îl disprețuiesc. Dar ei nu sunt în stare să schimbe măcar *"o iotă"* din viziunea lui românească şi din poziţiile lui ideologice. Ce îi pot reproşa lui Nae Ionescu, de exemplu, sau lui Mircea Eliade, Noica, Cioran, sau generaţiei de adevărată elită naţională, dela 1922 şi care a excelat între cele două războaie? Nimic. Aceşti marxişti prezintă numai distorsiuni de texte, falsuri istorice, calomnii, cu pârghiile de susţinere ale ideologiei adoptate dela faimoşii Marx, Engels şi Lenin, la care nu au renunţat, căci cultura lor nu depăşeşte cadrul teoriilor marxiste, adică, în fond, cadrul cultural al unui lumpenproletariat.

Pentru o remediere a situaţiei ridicole în care se găseşte ţara azi, adică poporul român, cu o absenţă aproape totală de elită naţională, nu putem întrevedea o formulă, decât după epuizarea în ridicol şi absurd a celei actuale şi formarea unor personalităţi din rândurile tineretului român, într'un viitor nu prea îndepărtat. Altfel, nu este posibil să se ajungă la o regenerare a comunităţii de neam. Respectiv a comunităţii care are o conştiinţă naţională, creştină, conform tradiţiilor strămoşeşti şi dragostei de neam şi cu o mare putere de sacrificiu, ca măsură de valorificare etică şi spirituală. Într'un cuvânt, elita naţională.

Elitei naţionale îi revine sarcina de a scoate ţara din decăderea morală de azi, după devastarea socială şi culturală cauzată de lunga dictatură comunistă. Prin această elită, se va putea ieşi din marasmul de azi, din vulgaritate şi mahala, din subteranele intelectualităţii şi culturii.

Cultura adevărată este creaţia unui neam, a unor izbucniri la suprafaţă ale unei comunităţi naţionale, cu un trecut aristocratic, cu idealuri de omenie şi bune realizări majore, în cuprinsul unei viziuni largi şi fondată pe principii etice. Principii care au călăuzit în trecut şi vor lumina în viitor idealurile acestei comunităţi care nu este o simplă societate, sau un sat, ci o comunitate de vis, superioară şi închegată cu cugetul unui subconştient bogat în valori şi dornic să împlinească o misiune care i-a fost încredinţată de forţa supranaturală a cerului.

Numai o elită naţională poate asigura un viitor demn de istoria neamului românesc, căci această elită s'ar adăpa, în mod imperativ la izvoarele cele adevărate ale bogăţiilor româneşti, spirituale şi sufleteşti şi vor lucra cu o nemaiintâlnită disponibilitate sufletească de dragoste pentru tot ce este românesc. Ea va şti să întruchipeze ideea românească, pe care o parte din exponenţii marxişti de azi nu o cunosc şi nici nu o pricep sub nici o formă, căci poartă blestemul educaţiei comuniste.

Numai o elită naţională, care va avea viziunea clară a unei alte *"românităţi"*, va fi în stare să readucă pe făgaşul firesc al istoriei naţionale poporul român, dornic să-şi croiască o altă soartă, un alt destin, după propria lui vrere, nu după calapoadele bolşevice ale marxismului, trivial, neghiob şi slugarnic al Moscovei lui Lenin şi Stalin.

Numai elita este creatoare, elita morală, nu aceea creată artificial de comitetul central al partidului comunist, o adunătură de vagabonzi şi mahalagii. Punând accentul pe valorile spirituale şi culturale ale tradiţiilor a căror păstrătoare este, elita naţională va trebui să servească binele comun spiritual şi să lupte ca să scoată ţara din atmosfera de haos în care se găseşte astăzi, contribuind la reconstrucţia morală şi civică a ţării noastre.

Toate popoarele au trăit în istorie prin elitele lor şi au pierit, atunci când nu au mai fost conduse de ele.

George BĂLAŞU

PRINCIPIUL DOMINOULUI

George GEORGESCU

Acest nevinovat joc al copilăriei, practicat uneori şi de adulţi, a servit ca model pentru o speculaţie ideatică, ce a fost aplicată prin extensie simbolică fenomenului prăbuşirii în valuri succesive. Astfel, căderea unei piese în *"principiul dominoului"*, duce inevitabil la prăbuşirea întregului angrenaj. Astăzi, moravurile politice dela Bucureşti, unde principiile morale cad unul după altul, fac ca similitudinea cu principiile dominoului să fie izbitoare.

Plină de contradicţii încă dela naştere, Coaliţia care s'a alcătuit după scrutinul din Noembrie 1996, a început a se confrunta cu situaţii dintre cele mai dramatice. Oameni care până mai ieri făceau parte din tabere adverse ce se înfruntau cu înverşunare, s'au văzut *"obligaţi să conducă ţara împreună"*, după cum a declarat însuşi liderul PNŢCD Ion Diaconescu. Era deci firesc să se iveasca o fisură în acest angrenaj şi prima piesă a dominoului guvernamental care s'a prăbuşit, a fost chiar principiul moral al asocierii, care obliga la o selecţiune mai riguroasă a partenerului cu care pleci la drum. Coalizarea unui partid recunoscut ca vajnic combatant împotriva dogmelor totalitarist-comuniste, (PNŢCD), cu unul emanat în culisele convulsiunilor sângeroase din Decembrie, (PD), partid compromis total în prima parte a guvernării postrevoluţionare, s'a dovedit, în pofida bunelor intenţii, doar o alianţă conjuncturală pentru partajarea pârghiilor puterii cucerite. Din păcate, mezalianţa dintre două concepţii diametral opuse, s'a dovedit a fi nefastă pentru stabilizarea unei societăţi bulversate de evenimentele ce au aruncat-o din agonie în extaz, pentru ca apoi să o debusoleze. Plecând dela prăbuşirea acestei piese de bază, celelalte au început în mod firesc să cadă una după alta.

Următoarea a fost aceea a demnităţii, sacrificată cu sânge rece pentru păstrarea unei coaliţii extrem de fragile. Era nevoie însă de o *"reconciliere"* cu foştii inamici pentru a se da o aparenţă de normalitate asocierii a două concepţii incompatibile şi atunci s'a recurs la procedeul ştergerii cu buretele a trecutului ignobil al PD, de parcă trecutul cuiva poate fi ascuns într'un sertar şi înmormântat la nevoie. Acest bizar act de clemenţă amnezică, a constituit o decepţie cvasi generală, deoarece venea chiar din partea celor ce fuseseră ţinta principală a furiei demolatoare a echipelor de şoc aduse din Valea Jiului. Se pot da uitarii oare cu atâta uşurinţă distrugerea sediilor partidelor istorice, a Universităţii şi a câtorva ziare independente, sau scenele de barbarie la care au fost toţi martori şi care, mediatizate întens, au făcut ocolul lumii? Se poate şterge cu buretele faptul că după plecarea minerilor care veniseră *"să planteze flori"*, Cimitirul dela Străuleşti s'a umplut de morminte proaspete pe ale căror cruci scria "NEIDENTIFICAT"? Tinerii nevinovaţi care îşi exprimau nemulţumirea faţă de regimul neocomunist ce se instalase la putere printr'o lovitură de stat, erau molestaţi cu brutalitate chiar în inima Capitalei?

Minerii au fost încurajaţi şi îndrumaţi oficial *"să cureţe Piaţa Universităţii de bandele legionare care o ocupaseră"*. A se revedea secvenţele în care Ion Iliescu le dădea directive şi apoi le mulţumea călduros pentru îndeplinirea indicaţiilor. Şi apoi, nu charismaticul Petre Roman fusese acela care îl umilise pe Corneliu Coposu simulând la modul cel mai grosolan, că îl salvează cu ajutorul unui TAB din sediul PNŢCD aseduat de ortacii lor? Nu tot el dăduse tonul la Alba Iulia bandelor de huligani PUNR-işti să-i huiduie pe liderii opoziţiei şi să le bareze drumul spre tribuna oficială pentru a nu se putea adresa mulţimii? Şi aceste două secvenţe au rămas imortalizate pe peliculă şi stau mărturie spre aducere aminte.

După această penibilă amnezie, a urmat căderea principiului de justiţie, anunţat cu emfază în campania electorală, potrivit căruia, *"nimeni nu este mai presus de lege şi va răspunde penal pentru faptele sale"*. Toată ţara a fost însă martora scandalului iscat în urma demiterii lui Valerian Stan, şeful corpului de control al guvernului, care depistase abuzurile săvârşite în favoarea unor lideri din PD, ce primiseră ilegal vile şi apartamente din fondul de protocol pentru care plăteau chirii simbolice. Acest abuz flagrant, fusese de fapt o recompensă pentru serviciile aduse regimului Iliescu, de unde îşi trăgeau de altfel toţi sorgintea.

În continuare a căzut principiul alinierii, principiu care stă la baza stabilităţii guvernelor. Nu spun principiul *"consensului"*, deoarece nu poate exista consens între un partid de tip socialist şi unul creştin-democrat, dar o aliniere la politica de reforme necesare tranziţiei, slogan cu care au câştigat de altfel alegerile, era obligatorie. Pentru a demonstra lipsa dorinţei de aliniere, PD a făcut unele declaraţii care pur şi simplu au şocat la timpul respectiv, precum aceea că *"este ministerul nostru, ne priveşte cum îl conducem"*. Aroganţa acestei afirmaţii, precum şi multe altele de acelaşi soi, au scos în evidenţă faptul că PD nu va aplica niciodată hotărîrile stabilite la nivelul Consiliului de Coordonare a Coaliţiei, ei având o cu totul altă opţiune politică. Într'adevăr, au demonstrat cu prisosinţă acest lucru, mai cu seamă în cadrul ministerului de externe, unde au acceptat numai în urma unor masive presiuni să înlăture o parte din mulţimea agenţilor acoperiţi, pe care i-au numit eufemistic *"diplomaţi de carieră"*. De altfel, Ministrul Adrian Severin a confirmat acest lucru în diverse declaraţii şi interviuri, iar la recepţia dela ambasada noastră din Ottawa din seara zilei de 1 Decembrie, într'o convorbire pe care am avut-o cu d-sa şi-a menţinut aceste afirmaţii.

Ducând tot timpul o politică ostilă în cadrul Cabinetului Ciorbea, PD a subminat cu bună ştiinţă autoritatea Primului ministru. Mitul *"omului de fier"* care trebue să conducă cu mână forte guvernul şi destinele ţării s'a prăbuşit în condiţiile în care nu şi-a putut impune programul de guvernare unor parteneri infatuaţi, care nu acceptau zăbala. Cedând pas cu pas deoarece i s'a impus *"de sus"* să păstreze coaliţia cu orice preţ, imaginea lui de om integru, alergic la compromisuri, pe care o avusese înainte de numirea în înalta funcţie, s'a spulberat în bătaia vânturilor unor interese meschine. Dirijat şi şantajat din toate direcţiile, neavând nici o libertate de acţiune, a riscat chiar să-şi compromită cariera politică ce debutase în condiţii din cele mai promiţătoare.

Degringolada a continuat în mod fatal, ne mai putând fi stăvilită şi piesele dominoului căzeau una după alta. A urmat suspendarea din PNŢCD a senatorului Ticu Dumitrescu. Această dubioasă suspendare a aruncat o lumină nefavorabilă asupra gerontocraţilor care conduc acum moştenirea lui Maniu, Coposu şi Mihalache. Mai este cazul să amintesc că aceşti iluştri bărbaţi politici au plătit cu viaţa sau ani grei de închisoare verticalitatea lor morală şi refuzul de a coopera cu forţele comuniste sau neocomuniste? Ce se întâmplă oare în partidul care nu şi-a trădat niciodată în istorie crezul politic? Conducerea actuală a PNŢCD s'a comportat în ultima vreme precum ginerele împovărat de ani, a cărui consoartă mult mai tânără şi plină de ifose, a preluat *"de facto"* conducerea menajului. Ei au cedat conştient în faţa aroganţilor parteneri, care, fiind siguri de lipsa unor reacţii adverse, au speculat neputinţa celor care i-au adus în faţa altarului. Iertată să-mi fie blasfemia acestei comparaţii.

Cea mai dureroasă decepţie, însă, a fost căderea principiului deconspirării informatorilor vechii Securităţi, adică a celor care au alimentat pofta nesăţioasă a comuniştilor de a lichida toate valorile neamului nostru. Să nu uităm exemplul uciderii bestiale în beciurile Securităţii a ing. Ursu, pentru simplul motiv că ţinea în sertarul biroului un jurnal intim, în care pe lângă unele observaţii personale, critica politica genialului *"cârmaci"* dela Scornicești, jurnal pe care o secretară l-a sustras şi predat organelor de represiune. Ei bine, pentru aflarea numelui acestor înfami informatori, s'au opus tocmai unii dintre acei care au trecut prin *"filiera"* lor, probabil din dorinţa de a se aşterne uitarea peste numele celor care *"au cedat"* la interogatorii şi de a-şi menaja partenerii din coaliţia cu care împart pâinea albă a guvernării. Căci trecutul acestor urmaşi ai nomenclaturiştilor de atunci, nu este prea curat şi multe ar putea să iasă la iveală. De curând, ziaristul Cristian Tudor Popescu, a dezvăluit într'un articol că PD mişună de agenţi aflaţi în slujba unor puteri străine, ostile ţării noastre. Acest articol a aruncat o rază de lumină în labirintul politicii practicate cu cinism pe malurile Dâmboviţei şi a trezit pe mulţi la realitate. Din păcate, unii mai visează încă,

Continuare în pag.6

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CACIALMAUA LUI ROMAN

Mihaela MOISIN

Ambiţiosul Petre Roman, se răsfaţă tot mai tare; dacă nu poate avea tot ce vrea, aruncă jucăriile şi pleacă. Dar nu singur, ci îi trage şi pe alţii, cu aceeaşi minte, după el. După ce pleacă regretă, dar e prea ambiţios ca să se întoarcă; doar dacă ar fi rugat mult de tot şi de toţi...

Ca un veritabil Domnul Goe, Petre Roman a devenit personaj caragialesc. Mult noroc are cu răbdarea de nemai întâlnit a Preşedintelui Constantinescu, ca şi cu a Premierului Ciorbea, moţ dintr'o bucată, amândoi oameni politicoşi şi dornici de a menţine coaliţia în viaţă. Dar şi răbdarea are o limită, iar menţinerea lui Petre Roman în coaliţie pare o utopie, acum când, oricum, el ameninţă cu moţiuni de cenzură, cu guvern minoritar, cu alegeri anticipate... semănând tot mai mult cu Vadim Tudor...

În acest timp al răsfăţurilor, când ţara arde, şi... Petrică se piaptănă, nu este loc de cedări. Petre Roman ar trebui lăsat supărat, ignorat, iar ce a rămas din Coaliţia guvernamentală să pornească rapid la treabă. Căci din cauza lui Petre Roman s'au întâmplat toate. Din cauza dumnealui nu se aduce pe tapet mineriada din Iunie 1990 în procesul lui Cozma - că s'ar putea să ajungă înapoi lângă Iliescu, de lângă care a plecat. Din cauza dumnealui, Valerian Stan a fost forţat să plece şi tot din cauza lui şi a partidului lui se tot amână votarea legii privatizării. Tot din cauza dumnealui nu s'a trecut la deconspirarea dosarelelor Securităţii. Din cauza lui, şi-a dat demisia şi Adrian Severin (care probabil ştie mai multe decât spune...) şi nu se schimbă nimic nici în structura Ministerului Afacerilor Externe. Tot dela el ni se trag şi faimoasele tratatele încheiate cu vecinii. Şi câte şi mai câte, că nu ne-ar ajunge spaţiul şi aşa limitat al acestui articol. El şi partidul lui, fiind în coaliţia guvernamentală răspunzătoare cu reforma, cum bine se exprima un ziar german, au fost şi în coaliţie şi în opoziţie. Dar cine umblă cu doi pepeni într'o mână... îi scapă pe amândoi...

Petre Roman vrea acum, când tot viitorul ţării este condiţionat de rezolvarea legii proprietăţii private, cu care nu este de acord ca oricare socialist ce se respectă, să introducă la orice moţiuni de cenzură, evident, împreună cu ceilalţi ciocli şi viitori aliaţi, PDSR, PRM, PUNR, ca actualul guvern să-şi rupă gâtul şi să aibă loc alegeri anticipate...

Ce îşi închipuie acest răsfăţat, că în presupusele alegeri anticipate, va avea un procentaj cel puţin de jumătate din cel din 1996? Să facă parte din guvern din nou, probabil că este posibil, dacă se împacă cu prietenii vechi de nebunii - Iliescu, Vadim, Funar etc.

Petre Roman a jucat o carte mare, sperând să câştige prin iuţeala lui de mână; miza a fost foarte mare: nu mai multe posturi în guvern, ci chiar postul de prim-ministru. Iar acum, când cacialmaua nu i-a reuşit şi nu a putut triumfa mărşăluind cu capul lui Ciorbea înfipt în baionetă, nu ştie nici el ce să mai facă: întâi a vrut să-şi retragă miniştrii dar să susţină guvernul până la 31 Martie, ceea ce era normal; apoi s'a răzgândit, considerând că multe s'ar putea realiza în aproape două luni; apoi şi-a retras miniştrii, promiţând suport parlamentar, în acelaşi timp încercând să obţină încă nişte posturi de prefecţi şi subprefecţi, câteva instituţii economice, Bancorex etc. Pus la perete de coaliţia guvernamentală (atât cât a rămas), de a semna un protocol în care să se stipuleze că nu va suporta nici o moţiune de cenzură împotriva guvernului, a dat din colţ în colţ. Păcat că Dl. Ion Diaconescu este gata să cedeze la acest punct; mă gândesc că dacă această dorinţă îi este îndeplinită azi, ce o să mai vrea mâine?

Cred că toată comportarea sa din ultimul timp este o tactică învăţată dela foştii prieteni dela şcoli înalte, ca *"Ştefan Gheorghiu"*, tactica exasperării membrilor CDR, de a-i face să renunţe chiar la guvernare. Tot aşa cum torţionarii îi hărţăneau pe bieţii deţinuţi politici, până când cei mai slabi cedau.

Ce n'a înţeles Petre Roman este că şi în ipoteza absurdei clacări a CDR, frumuseţea e trecătoare, iar bătrâneţea, la care defectele se accentuează, nu iartă pe nimeni: nici pe el, nici pe fetele lui dela APACA. Iar angajatele mai noi şi tinere, au deja alte gusturi. Aşa că, nu se ştie pe câte voturi ale fetelor îndrăgostite de el mai poate conta în viitoarele alegeri.

În tot timpul acestei *PeRe-saga*, Preşedintele Emil Constantinescu şi Premierul Ciorbea câştigă în popularitate, prin seriozitatea lor.

TRANZIŢIA

Urmare din pagina 1

să fie numai aşa, votantului care a votat schimbarea să i se înăcrească. I se înăcreşte fiindcă cei dela putere fac prea puţin faţă de câte au promis. Este cazul ca noua putere să-şi onoreze responsabilităţile luate. Şi să nu mai exaspereze ţara cu înăcreală. În chip sigur, o politică de zig-zag nu-i o politică de tranziţie.

Acarul zig-zag-ului de *"un pas înainte şi doi înapoi"* este stimatul domn Roman, care se autoconsideră un fel de guvern în guvernarea Ciorbea şi vrea să tranziteze favorabil numai ce-i convine lui. Rămâne deci, astfel, mai hotăritor ce vrea Domnul Roman decât ce vrea tranziţia. Şi aşa, până una alta, tranziţia rămâne în promisiunile că se va face şi se va drege, când situaţia cere ca să nu se mai promită, ci să se facă.

Tranziţie înseamnă că România se află în lucrul unui nou început, care s'o scoată din capcana unor profitori obraznici, cocoţaţi pe ruinele unei ţări distruse de foştii lor stăpâni. Apoi problema mai este şi că oportuniştii vechiului regim au devenit oportuniştii noului regim. Iar ţara trebue să se scape de ei. Axul scăpării de ei şi al viitoarei propăşiri a societăţii româneşti nu poate fi decât o tranziţie rezolută şi efectivă. Trebue să se taie cu bisturiul în birocraţia învechită în rele, cu oameni instrumentaţi de fosta putere care a întors ţara pe dos.

Singura şansă de a ieşi din marasmul care se vede, este ridicarea adevărului la rang de politică de stat. A adevărului despre toate. A adevărului care, din păcate, continuă să fie deturnat de neocomuniştii care sunt în stare să te convingă că fără de ei în cârcă, o să pieri. În folosul acestei convingeri, ei se apucă să execute chiar şi cruci şi mătănii. Apoi, pe de altă parte, cum să ieşi din marasm, cum să se facă tranziţie când guvernul şi-a pierdut timpul istovindu-se în lupte interne iar parlamentul s'a istovit şi el mai mult în preocupări de salarii proprii decât în legile necesare dezvoltării tranziţiei pe bază de asanare morală. Deci, în loc ca puterea să efectueze tranziţia promisă, ea s'a blocat - prin intoxicare -, în politica vechilor structuri.

În sfârşit, ca s'o rupă cu blocarea, Ciorbea s'a hotărît să pună piciorul în prag. A făcut o remaniere guvernamentală cu obiectivul reînvigorării tranziţiei. Dar ca roadele tranziţiei să înceapă să se vadă, este nevoie de o indiscutabilă voinţă politică, care să fie în stare să ducă la o restructurare de fond a instituţiilor statului, lucru de care depinde succesul tranziţiei.

Din conturul dezamăgirilor, tranziţia trebue să treacă în cel al certitudinilor, care să vindece ruptura dintre clasa politică românească şi societate, prin curăţirea holdei de neghina roşie. Numai aşa se îndeplinesc premisele fundamentale de restabilire a moralei în societate, un capitol la care actuala putere stă cel mai prost. Uite, un exemplu dintre cele care au loc: invitaţiile trimise de Ambasada Română din Washington pentru Ziua Naţională 1 Decembrie, sunt semnate tot de reprezentanţii regimurilor trecute.

Ne place să credem că faţa schimbată a lui Ciorbea în mai mult dinamism şi mai multă fermitate intrând în al doilea an de guvernare, precum şi guvernul remaniat vor da un plus de activism tranziţiei. Un lucru care e musai să fie, căci în timp ce CDR-ul e la guvernare, în fruntea bucatelor e tot aparatura foştilor. Până când tot ei? Depinde... de cum merge tranziţia.

Adoptara unei politici tranşante în privinţa tranziţiei este un început de drum care reîmprospătează speranţe ajunse la clătinare.

Eugen BÂRSAN

CINSTEA-I CU BELEA

Dacă ne-am referi la preşedintele Statelor Unite, am scrie că *"fusta-i cu belea"*, dar ne referim la omul neprihănit care luptă să pună capăt corupţiei, turnătorilor şi celor care şi-au clădit palate amanetându-şi leafa şi după a doua reîncarnare. Oameni de caracter, crescuţi la umbra Bisericii, ce luptă contra răului şi imoralităţii, sunt sfâşiaţi şi înlăturaţi. Azi, în România, pentru un om cinstit... *"Cinstea-i cu Belea"*.

Nu repetăm cazurile cunoscute sub conducerea neocomunistă şi ne referim la actualul regim, reamintind că Dl. Valeriu Stan, care a luat în serios supremaţia legii şi i-a atras atenţia D-lui Petre Roman să se mute din locuinţa-palat unde plătea chirie mai puţin de $1 pe lună. Rezultatul? Dl. V. Stan a fost dat afară din serviciu, iar Dl. Roman a rămas la domiciliu şi nu i s'a mărit chiria nici măcar cu 50 de cenţi.

Explicaţia e simplă. Preşedintele Senatului, recte Dl. P.R. l-a ameninţat pe Premierul Ciorbea că dacă nu-l elimină pe V. Stan, partidul PD nu-i mai dă votul. (Puteţi înlocui cuvântul *"ameninţat"* cu *"şantajat"*).

Acum, acelaşi Petre Roman îl ameninţă pe preşedintele ţării că dacă nu-şi schimbă premierul, iarăşi nu-i mai dă votul. Actuala hârţuială din Parlament, în special între PNŢCD şi PD, care oferă publicului spectacole de Coana Manda, este şi o consecinţă a înlocuirii Procurorului General M. Cochinescu cu Dl. Sorin Moisescu, care a decis redeschiderea anchetelor cu privire la omorurile din timpul revoluţiei. Fostul Procuror General, mâna stângă a fostului preşedinte, fusese înţepenit pe şase ani *"în fotoliu"* de a fi noul Solomon al ţării. Tovul Cochinescu s'a opus anchetelor de a identifica pe cei ce au poruncit uciderea tineretului, chiar după ce Ceauşescu şi-a fluturat batista din elicopter.

Nou procuror a reînviat dosarele *"îngropate"* şi vrea să afle cum s'au *"fabricat"* şi *"dezasamblat"* teroriştii? Cine-s vinovaţii de omorurile din faţa Televiziunii, dela Aeroportul Băneasa etc. De asemenea, s'au redeschis vreo 6.000 de dosare, din care 2.300 de inculpaţi au fost daţi în urmărire generală sau internaţională.

Criza de guvern, mai mult scandal decât criză, s'a confecţionat cu scopul ca publicul să caşte gura la certurile din Parlament decât să fie interesaţi în ancheta jafurilor şi corupţiei de sub oblăduirea *"democraţiei originale"*.

Lăsăm pe parlamentari să se tragă de păr şi revenim la un megajaf dezvăluit recent de presa din ţară: România, în 1990, avea 345 nave. Redăm pe scurt cum dispar navele:

S'au vândut ca *"skrap"* (fier vechi) nave ce erau în activitate; o persoană închiriază o navă pe care o depune drept *"capital-marfă"* în asociaţie cu o bancă, pentru a înfiinţa o *"întreprindere de transport maritim"*. Dar există o lege internaţională, pe care tovarăşul care aprobă închirierile a uitat-o: *"Orice datorie urmează navele"* şi la umbra acestei legi începe excrocheria.

Noile societăţi încasau banii pentru serviciile făcute, dar nu-şi plăteau furnizorii. Afacerea a mers (şi unele cazuri continuă să meargă, n.n.) până când datoriile au ajuns la valoarea navei şi atunci intervine legea:

Creditorii rămân cu nava, întreprinderea rămâne cu banii şi România rămâne cu:

Adio, Flotă !

Stroe MOLDOVANU

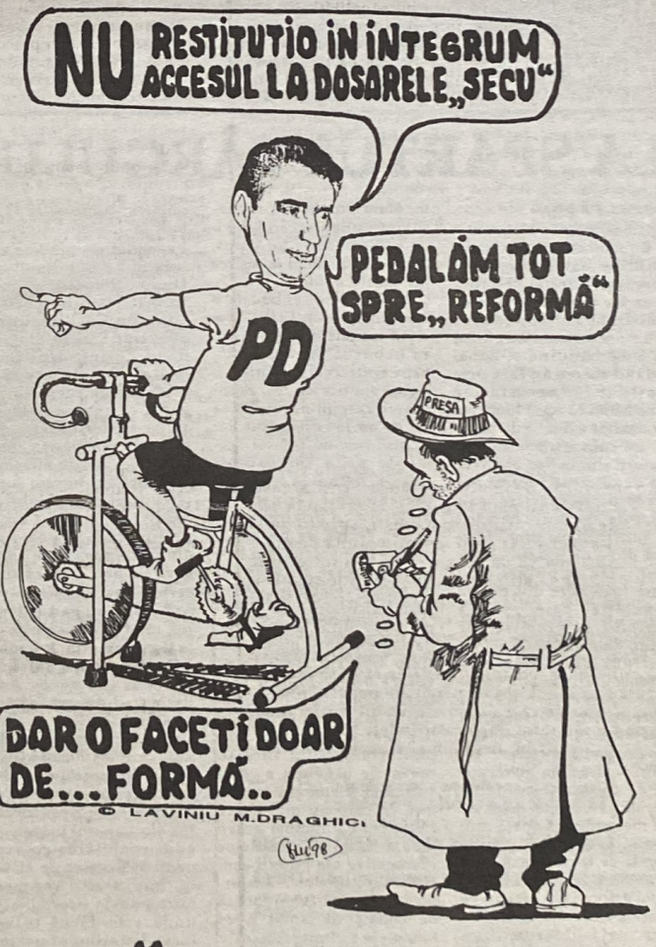

PLANURI PRECISE FĂCUTE CU ANI ÎN URMĂ

Aurel Sergiu MARINESCU

De curând am citit cartea *"Inside the KGB" - my life în Soviet espionaje"* de Vladimir Kuzichkin. Cartea este interesantă prin descrierea vieţii sale, începând cu pregătirea şi până la dezertarea din aparatul de spionaj al URSS - care până nu de mult a fost o lume prea puţin cunoscută, chiar şi de cei specializaţi în astfel de activitate din statele lumii libere.

Deosebit de interesantă este lectura capitolului în care autorul descrie perioada de studiu al limbilor străine, care se făcea la Institutul Ţărilor Asiatice şi Africane din Moscova. Acesta, împreună cu Institutul de Relaţii Internaţionale - ambele unităţi de elită -, unde se formau elementele necesare activităţilor externe de spionaj. În afară de fiii nomenklaturii, care intrau automat, acceptarea în aceste instituţii era foarte grea, chiar pentru membrii Comsomol sau de partid. După absolvire, toţi lucrau în străinătate. Era obligatoriu de a cunoaşte perfect o limbă de vorbire principală, una secundară din aceeaşi zonă geografică, plus limba ţării care a fost puterea colonială a acelei ţări. Autorul a studiat limba persană, arabă şi engleză. La acel institut se învăţau toate limbile şi dialectele puţin vorbite *zulu* şi *hansa* din Africa de Sud, pe care studenţii le considerau *"neproductive"*. De aceea, nu erau cereri pentru ele, încât admiterea studenţilor la aceste cursuri se făcea odată la 5 ani. În concepţia generală erau categorisite pierdere de timp, mai ales că nici nu erau solicitări pentru astfel de specialişti. Absolvenţii acestor studii de *zulu* şi *hansa* erau solicitaţi doar în activităţi politice, ei nu lucrau în alte domenii, căci patronul - Departamentul de Relaţii Internaţionale al CC al PCUS *privea lung în viitor* şi îşi pregătea specialiştii încă înainte de 1970, în eventualitatea unui regim pro-sovietic în Africa de Sud.

În acea perioadă (între anii 1960-70), când apăruseră regimuri pro-sovietice, se stabileau în Africa, graduat, în Angola, Mozambic, Etiopia, dar ţinta era Africa de Sud. Aceasta nu pentrucă conducătorii sovietici ar fi dorit instalarea *"socialismului victorios"* pe continent şi *"eliberarea"* Africii, nu pentrucă ei erau contra apartheidului şi că ei dădeau atenţie poziţiei strategice globale a R.S.A., ci ***numai din raţiuni economice***. Planul aşa de îndepărtat al Departamentului Internaţional al CC al PCUS era să instaleze doar un guvern pro-sovietic în RSA. Şi cum această ţară era principalul concurent al URSS pe piaţa internaţională a aurului, platinei şi diamantelor, urma ca acel guvern pro-sovietic, ajuns la putere, să prăbuşească economia ţării şi URSS, virtual ar fi câştigat monopolul desfacerii şi a pieţelor în metale preţioase şi diamante şi ar fi dictat preţurile; şi-ar fi impus şi condiţiile lumii libere. Deci, la nivel 1970 şi chiar înainte, erau planuri pentru un viitor îndoielnic şi îndepărtat.

Prin analogie, avem dreptul să gândim de ce, adică încă din 1970, strategii KGB nu ar fi avut şi ei reţete şi soluţii pentru o societate post-comunistă în care PCUS s'ar fi prăbuşit oficial dela putere, dar blestemata instituţie KGB să fie salvată, să supravieţuiască în alte forme, spre a susţine alte genuri de regimuri criptocomuniste.

Observatorul atent sesizează că prea se petrec aceleaşi fenomene, după acelaşi tipar, după aceeaşi *"reţetă"* în toate ţările foste colonii ale Moscovei, ca şi în fostele republici sovietice devenite independente.

Scenariul este acelaşi: acapararea sectorului economic de foştii *"lucrători KGB"*. O bună parte dintre cei care au activat în comerţul exterior sau relaţii externe şi-au *"însuşit"* conturile, au cunoscut clienţii, au *"privatizat"* mijloacele de producţie interne furnizoare şi, au continuat exportul pe cont propriu. O altă parte dintre lucrători, cu fondurile secrete avute la dispoziţie, au deschis bănci, au acaparat, *"privatizat"* cele mai productive unităţi agro-alimentare, industriale sau au deschis magazine. Relaţiile între ei sunt de tip mafiot, de ajutor secret. Cei din vechiul aparat care a fost obişnuit să conducă ţara din umbră sub comunism - foştii KGB-işti deveniţi capitalişti. Ei, care au acaparat puterea economică, subvenţionează din plin pe Elţîn, care le-a asigurat liniştea şi siguranţa de a nu plăti pentru trecutul lor. De curând Elţîn, chiar printr'un discurs, a lăudat noul şi vechiul KGB. Nu pare familiar cu ceea ce se petrece şi în România? Corupţia, prea mulţi politicieni sunt de vânzare, posturile se vând, oamenii folosesc poziţiile lor doar pentru câştiguri personale, hoţie, speculă, evaziune fiscală, contrabandă. Imunitatea parlamentară a încurajat hoţia şi afaceriştii suspecţi să candideze pentru deputaţi, ca legea să-i ocrotească.

În Rusia, din 5.000 candidaţi pentru locuri de deputaţi, 100 au avut caziere, căci mulţi disidenţi au fost condamnaţi în era sovietică pentru trafic, speculă, fraudă, evaziune fiscală, biblii sau homosexualitate, un Mavrodi (gen Stoica-Caritas), dar imunitatea i-a scos din belele. Exact ca în România!

Ministrul de Externe, Yevgheni Primakov a fost înainte şeful serviciului de spionaj din KGB, unde a lucrat din 1958. Şi aci ne asemuim, căci şi miniştrii de externe români după 1989, A. Năstase şi T. Meleşcanu au fost lucrători ai aceleiaşi instituţii (KGB) în versiune românească.

După colapsul URSS, KGB a fost dezmembrat în bucăţi datorită furiei populare, numai că oricând bucăţile pot fi reunite într'o putere represivă majoră, ca şi în trecut. În 1991, noul şef al KGB a promis restructurarea organizaţiei respective, cu scopul de a ocroti drepturile individuale ale cetăţenilor şi respectarea legii - promisiuni uitate. După puciul nereuşit, fostul KGB a fost reorganizat şi divizat în 3 segmente separate, care oricând se pot unifica. Mai apoi, KGB şi-a redobândit toate atribuţiile ce le deţinea sub regimul sovietic. Întâi a operat separarea principalelor departamente ale KGB, apoi s'au reunit şi reorganizat la nivelul fostei URSS. Ba mai mult: au apărut numeroase alte servicii şi noi agenţii de Securitate ceea ce reprezintă, atât în Rusia cât şi în afara ei, o mare îngrijorare. Cel mai bun prieten, confident şi sfătuitor al lui Elţîn a devenit Alexandr Karzhakov, fost general KGB până s'a amestecat personal, luând decizii în locul lui Elţîn, ceea ce a dus la destituirea sa.

În România s'au întâmplat evenimente în legătură cu Securitatea după aceeaşi reţetă. Întâi dezmembrată în 8 servicii - care de fapt corespund a 8 din fostele direcţii ale Securităţii (SPP, 2015, SIE ş.a.), acţiunea de dezmembrare tot un rezultat al furiei populare fiind. Apoi a urmat organizarea incidentului dela Târgu Mureş, pretext pentru reorganizarea şi întărirea noii instituţii, care a trecut la vechile practici şi atribuţii (ascultarea telefoanelor, cenzura corespondenţei etc.) Prietenul şi consilierul de taină al lui Iliescu a fost directorul SRI (Securităţii noi şi vechi) V. Măgureanu, iar al lui P. Roman - vestitul spion securist Caraiman (general MAI). Toată schema de organizare SRI este după modelul rusesc al Serviciului Federal de Securitate - noul KGB. Acest zis nou serviciu - *"aceeaşi Marie, altă pălărie"*, ar fi ceva ce se vrea corespunzător cu FBI, adică să nu depăşească frontierele ţării; dar FBI are 20.000 salariaţi, iar Rusii 137.000 şi cu decretul dat de Elţîn de a activa legal ***pe tot teritoriul fostei URSS***, nu numai al actualei Rusii, serviciul devine cu totul altceva, adică ceea ce a fost. De fapt, *"muncii"* acestui serviciu - succesor al KGB - se datorează crearea CSI (Comunitatea Statelor Independente), adică refacerea cu un pas a URSS, situaţia din Bielorusia, Basarabia şi Transnistria ş.a. Noile servicii de Securitate, spionaj şi contraspionaj sunt mai puternice decât în trecut, cu toată grava criză economică în care se află Rusia. Unele servicii au primit dreptul să înfiinţeze întreprinderile lor particulare în interior şi exterior. Serviciul de Securitate prezidenţial (în România, SPP) care îi asigură paza lui Elţîn dispune de prerogative ca niciodată înainte. Nu vi se pare asemănator cu ce se petrece în România?

LA SPARTUL TÂRGULUI

Urmare din pag.1

destinul, România prezenta la un moment dat un punct solid de stabilitate, recunoscut şi apreciat pretutindeni. De ce s'a permis unor indivizi fără nici un scrupul să arunce ţara într'un climat de incertitudine şi haos, cedând mereu în faţa pretenţiilor lor nerusinate? Ştim acum că acest lucru nu s'a datorat agăţării de putere, aşa cum afirmau calomniatorii din culise ai CDR, dar de ce această teamă absurdă de despărţire, sau chiar de spectrul chemării cu anticipaţie la urne? Imediat după câştigarea alegerilor, CDR se bucura de o mare încredere din partea populaţiei care aştepta Schimbarea promisă, iar acum, datorită cârdăşiei cu partidul unor elemente criptocomuniste şi a cedărilor consecutive în faţa pretenţiilor acestora, tot capitalul de simpatie s'a dus pe apa Sâmbetei.

Prin părăsirea guvernului de către toţi miniştrii PD, după un spectacol de cea mai ordinară speţă care ne-a străpezit dinţii, criza morală ce traversează ţara, nu s'a stins, ea poate răbufni în orice clipă, deoarece dorinţa viscerală de a acapara toată puterea, îi va împinge în final la alianţe cu foştii lor tovarăşi de idei şi de partid, pentru a răsturna printr'o majoritate parlamentară guvernul premierului Ciorbea, al cărui cap l-au cerut în furia lor oarbă, ce i-a dus în final la ieşirea din acest Cabinet.

Pentru a se contracara o asemenea posibilitate, procesul intrării în normalitate va trebui să înceapă rapid, prin epurarea mai întâi a clasei politice de toţi aventurierii care au dat buzna să ocupe un loc cât mai în faţă, acei care nu puteau dormi de grija succesiunii Regelui Mihai şi îi cereau preşedintelui Ţării să facă declaraţii cu privire la viitoarea formă de guvernământ a României. Apoi Parlamentul care s'a acoperit de ruşine votând împotriva ridicării imunităţii parlamentare unor gangsteri, Parlament care nu a găsit timp opt ani de zile să voteze o lege pentru protecţia socială a celor aruncaţi la marginea societăţii, dar pentru majorarea propriilor salarii şi încă în regim de urgenţă, a găsit suficient. Urmează guvernul, în care nu mai au ce căuta cei cu abateri grave dela deontologia înaltelor prerogative ale puterii executive, cei care au transformat Cabinetul într'o tabără de negoţ şi de şantaj. Apoi Finanţele şi Industria, care au încăput pe mâna celor mai mari rechini ai tuturor timpurilor, care au defraudat Statul cu sume astronomice, sume ce ar fi trebuit să acopere necesităţile bugetului pe care l-au secătuit. Şi nu în ultimul rând Diplomaţia, care s'a transformat, datorită partenerilor din Coaliţie, într'un adevărat Stat în Stat, sfidând dorinţa legitimă a întregii Ţări de a se epura toată armata agenţilor acoperiţi, ce mişună în incinta ambasadelor noastre. Numai prin purificarea atmosferei vicitate de miasmele celor opt ani în care supravieţuitorii genocidului comunist au inspirat un aer pestilenţial, se poate ieşi din criza morală de anvergură ce paralizează toate sectoarele societăţii.

Acum, la spartul târgului, când cârdăşia s'a destrămat şi s'au strâns tarabele ideologice din talciocul politic la care am asistat cu dezgust şi dispreţ, partenerii fostei Coaliţii au plecat fiecare pe drumul predestinat. Unii se vor confrunta în continuare cu greutăţile tranziţiei post-comuniste, căutând soluţii pentru ieşirea din impasul în care ne-a adus coabitarea cu exponenţi ai forţelor de stânga, în timp ce alţii vor merge către pubela istoriei, acolo unde este locul tuturor incendiatorilor atmosferei politice din România.

George RUICAN

DULCE CA MIEREA ESTE GUSTUL PUTERII

Florin OPREA-SĂLCEANU

O clipă din timpul Conferinţei de Presă, ultima pe anul 1997, care avut loc de rostire la sediul PNŢCD Prahova.

Jurnalistul: Domnule deputat Munteanu, aţi devenit a treia oară preşedintele PNŢCD Filiala Prahova. Nu credeţi că aţi încălcat prevederile statutului partidului pe care îl reprezentaţi?

Deputatul M unteanu: Nu e treaba Dumneavoastră!

.....

Iată cum se înţelege Democraţia pe linie de partid, de politică, în România lovită de sindromul *"democraţiei de tranziţie"*. În febra alegerilor pentru preşedinţie, bolşevicul Iliescu a băgat spaima în naţiunea română cu decizia lui machiavelică de a candida pentru a treia oară la funcţia de preşedinte încălcând în mod grosolan Constituţia, pe care tot el şi servitorii lui roşii au făcut-o şi au pus-o la votul naţiunii. Deci, fanatismul kaghebist se propagă în continuare în conştiinţa foştilor servi ai dictaturii comuniste. Nostalgia lojei ocupate până la moarte mai este o *"febră roşie"*. Aceşti indivizi, care se gândesc la propria lor persoană, se declară cu emfază *"om politic"*, intangibil. Bolnavi de *"cultul personalităţii"* şi ciudatul sindrom al tranziţiei, cred că a fi *"rânduiţi"* în clasa politică, trăiesc în *"visul de aur"*. Se consideră, prin propria lor raţiune, *"aleşi"* ai soartei şi că trebue să rămână până la depăşirea declinului biologic *"om mai presus de lege"*, o concepţie preluată dela comunişti şi perpetuată încă în această perioadă de *"tranziţie"*.

Se cunoaşte *"mişcarea de cadre"* a partidului PDSR-ist, îndrumat de slujitorul roşu Iliescu. El a *"hotărît"* să îşi introducă membrii guvernului Văcăroiu pe listele alegerilor generale. Şi a reuşit să urce în lojele Parlamentului, fără să existe opunere din partea celor care conduceau filialele pedeseriste din ţară. Există opinia, şi acum că mulţi dintre cei care se află la conducerea filialelor de partid PNL, PNŢCD etc., sunt *"oameni de bine"*, gata oricând să răstoarne democraţia statului de drept. Ei sunt prezenţi de ani de zile şi vor mai fi, în fruntea acestor filiale şi se mulţumesc cu firimiturile puterii.

Aceşti farisei politici, agramaţi şi obtuzi, atinşi de scleroza politicului de ultimă speţă, nu acceptă intrarea tineretului în politică. Iată de ce tineretul român este tot mai marginalizat de rinocerii roşii. Acest fenomen se remarcă şi în cadru! PNŢCD Prahova, unde *"activează"* un politician de mucava: M.M. Munteanu. El fiind depuat, a abuzat de ceea ce este şi i-a determinat pe foarte mulţi tineri excepţionali să *"migreze"* la alte partide sau să treacă în anonimat. Au rămas doar servii *"tovarăşului"* deputat, infiltraţi la toate nivelurile conducerii judeţului. Cum este posibil aşa ceva în cadrul partidului pe care Corneliu Coposu nu l-a trădat niciodată? Conducerea centrală a PNŢCD din Bucureşti ştie de *"afacerile personale"* ale acestui deputat şi este curios cum acceptă aşa ceva.

Într'un astfel de joc este băgat şi un alt politician: Gabrielescu, cel care s'a ocupat cu *"aflarea adevărului"* despre evenimentele din Decembrie '89, care practic nu a făcut nimic, ci doar a mâncat banii naţiunii, fofilându-se pe lojele Parlamentului. Este un mare adevăr: prezenţa lui Gabrielescu în Prahova este o invizibilitate totală. Nu are nici un interes să asculte doleanţele celor care l-au ales. Jocul acestor doi politicieni este evident şi numai pentru un interes meschin: păstrarea puterii politice. La ultima conferinţă de presă (subsemnatul nu a fost invitat din *"N"* motive, dar a fost informat pe căi legale) deputatul Munteanu a fost întrebat de *"tovarăşul"* său de ce nu este prezent la audienţele pentru prahoveni. Răspunsul a fost că nu are timp, are foarte multă treabă. Apoi a urmat o altă întrebare din partea unui jurnalist, care a venit ca o lovitură de trăznet peste toată audienţa. (N.B. întrebarea şi răspunsul exista la începutul acestui comentariu).

In final, ca toată lumea să fie împăcată, jurnaliştii să fie moderaţi în comentarii, deputatul Munteanu s'a întrecut pe sine, şi prin faptul că s'a ales a treia oară preşedinte de organizaţie PNŢCD Prahova a făcut un *"gest"* pe măsură: o sticlă de vin spumant (şampanie) pentru fiecare invitat, un deodorant *"Fa"*, un pachet de ţigări *"Kent"* etc. Cu sărăcia care bântuie naţiunea română, acest *"gest"* a picat bine pentru acest *"politichian"* netezindu-şi calea politică spre un alt mandat, o palmă pentru sute de contestatari. Dar centrul PNŢCD îl acceptă şi dreptatea întârzie să vină...

O STRANIE ISPĂŞIRE

Dan-Liviu NICOLAE

Cine zicea că ţărăniştii vin la putere ca să dea de pământ cu comuniştii înveteraţi şi cu securiştii? Dacă nu cu toţi, cel puţin cu cei direct implicaţi în porcării şi represiune?

Să mai zică şi acum.

Dacă Externele continuă să geamă de diplomaţi cu stele şi vipuşcă, mulţi din cei ce înghit greu treaba asta îşi zic că *"hai, mai răbdăm oleacă, până se formează diplomaţi noi, trecuţi mai degrabă pe la Harvard decât prin Băneasa"*. Mai ales că, urmare capitulării Convenţiei Democrate în faţa lui Petre Roman, ministerul ăsta e pe mâna Partidului Democrat.

Asta e, şi n'ai ce-i face. Bine, dar Internele ???

Acolo a fost înscăunat Gavril Dejeu, tărănist marcant, cu ceva stagiu şi prin puşcăriile comuniste, dacă nu mă'nşel. Natural, omul cunoştea ministerul, ca să zicem aşa, mai mult din dosul gratiilor decât din stradă, sau din lăuntrul structurilor. Avea nevoie de un aghiotant sigur, devotat, nepătat sau cât mai puţin spurcat la matrapazlâcuri.

De-un'să-l ia... de-un'să-l ia...

Repede un ordin la faimoasa unitate 0215, sau, popular, *"Doi, şi-un sfert"*, care se ocupa cu standingul şi cu calitatea ofiţerilor MI: *"Din pământ, din iarbă verde, să-mi scoateţi un şef de cancelarie cum neamul ăsta nici n'a visat!"*

"Dacă-i ordin, cu plăcere", au zis cei dela 0215. *"Ia să vedem noi, cine n'a mai scos capul de mult... Âla nu... Âla nu... Aha! Ecce homo! Tovarăşul colonel de Securitate Sorin Viorel Tache... Pe ţărănişti îi cunoaşte bine. Nu el le-a disecat sediul pe 14 Iunie 1990, în fruntea minerilor care veniseră să planteze flori la Intercontinental şi nici azi nu ştiu cum de s'au pomenit sfărâmând xeroxurile PNŢCD? Apoi, prin cabinete ministeriale s'a mai învârtit dumnealui, doar a fost şeful siguranţei lui Gelu Voican Voiculescu, viceprim-ministru în guvernul 'emanat' al lui Petre Roman... La urma urmei, pe noi, "Doi şi-un sfert" cine ne-a creat? Nu Gelu Voican? Şi cu-ale cui îndrumări? Nu ale tov. col. Tache? Ce mai, avem candidatul ideal. Ei, asta-i! Ce, candidat? Ales, domnule, ALES!"*

Şi, uite-aşa s'a'nvârtit Domnul Ministru Dejeu cu cel mai prima şef de cancelarie. Poate-aduce şi-o tipografie din străinătate, pentru ziarul partidului, *Dreptatea*, cum şi-a adus şi sieşi (chipurile, tot pentru *"doi şi-un sfert"*, dar pe ea îşi scoate tovarăşul colonel, ajuns om de afaceri, revista de publicitate *Georgiana Business*, pentru care n'a plătit nici până azi celor care i-au creat-o. N'a plătit el nici Tiei Peltz, pentru un calendar pe care artista i l-a ilustrat fără să ştie pentru cine-o face). Şi s'o găsi un post de secretară de cabinet şi pentru madam Georgeta Virginia Tache, ofiţer de poliţie ***activ***, deşi ***soţie de om de afaceri***!!!

Presa dela Bucureşti a scris mai mult decât odată despre ***imagine(măga)riile financiare*** ale tovarăşului colonel Tache, iar delictele penale ale acestuia l-au tras şi în faţa justiţiei. În chip misterios (cât de misterios?), un dosar ca cel cu numărul 7976/1994 zace şi trage să moară cu zile la Judecătoria Caracal. Altădată, dacă veţi fi curioşi, vă vom povesti mai multe despre cinstea colonelului.

Te pomeneşti, însă, că Domnul Ministru Dejeu, eventual la înţelegere cu conducerea PNŢCD, l-a luat sub aripă pe Sorin Viorel Tache numai şi numai spre a-i freca ridichea cum se cuvine pentru ce le-a făcut el ţărăniştilor în 1990.

Adică, păn'o catadixi justiţia să-i dea lui Tache ce merită, are să-i facă şeful lui, Dl. Dejeu, viaţa amară, că n'o să ştie bietul colonel (na, că am şi început să-l căinez) cum s'o şteargă mai repejor la ferma dela Stoieneşti-Olt cu care i-a escrocat pe soţii Răducan. Are să vadă, el, musiu Tache, ce'nseamnă să-i superi pe ţărăniştii!

Şi, totuşi, ***stranie ispăşire***, nu credeţi?

Da' la comanda lui *"doi şi-un sfert"* cin'să fie? Cin'să fie??

Poate că nici n'ar trebui să ne mai întrebăm, după ce Dl. Ion Diaconescu, ***fost deţinut politic*** şi actual ***preşedinte al PNŢCD, succesorul Seniorului (Corneliu Coposu)***, l-a propus ca ministru adjunct la Externe pe... Liviu Petrina. Adică, pe acel ofiţer de Securitate acoperit, trimis de aparatul lui Ion Iliescu să infesteze şi să submineze, prin infiltrare, credibilitatea PNŢCD înaintea alegerilor din 20 Mai 1990.

Asta e, oameni buni!

CINE CÂŞTIGĂ ÎN CAZUL ALEGERILOR ANTICIPATE?

Bogdan COSTEA

Nu mai e o necunoscută pentru nimeni, ţara e în pragul unei crize politice foarte grave, care poate duce numai într'un singur punct: alegeri parlamentare anticipate. La ora care scriu aceste rânduri Victor Ciorbea este încă prim ministru, dar PD-ul face presiuni pentru ca acesta să fie schimbat. A fost sau nu înlocuit, mai este sau nu PD-ul în coaliţie, se alcătuieşte un alt guvern, asta ştiţi deja dumneavoastră când citiţi aceste rânduri. Rostul celor de mai jos este de a face o analiză rapidă, scurtă, asupra consecinţelor pe care le-ar putea avea alegerile parlamentare anticipate în România.

Cine ar avea, aşadar, de câştigat? În mod sigur, dacă ar fi să analizăm ultimele sondaje de opinie, cel mai câştigat ar fi Partidul România Mare (PRM), condus de senatorul Corneliu Vadim Tudor. Sondajele arată ca acest partid a urcat dela 5% din voturi la aproape 15%, deci a câştigat aproape 10 procente! Bine ar sta şi Convenţia Democrată din România (CDR) care, chiar dacă în perioada în care a fost la guvernare a avut parte de o groază de scandaluri şi discuţii, nu a pierdut din cele 35% de voturi, ci chiar a urcat cu 3-4%! Un partid care s'a născut de puţin timp, Alternativa pentru România (ApR), care îl are la timonă pe Teodor Meleşcanu, ar intra şi el cu siguranţă în Parlament, având circa 7-8% din voturi. Pe *"ramura"* formaţiunilor politice care s'ar menţine cam la aceeaşi cotă s'ar afla, cu siguranţă, Partidul Democraţiei Sociale din România (PDSR) al lui Ion Iliescu şi Uniunea Democrată a Maghiarilor din România (UDMR), care gravitează în jurul a 20% şi, respectiv, 6-7% din voturi.

Paradoxal, cel mai mult se pare că ar avea de pierdut Partidul Democrat (PD) şi Partidul Unităţii Naţionale a Românilor (PUNR). Primul are o scădere alarmantă în sondajele de opinie, dela 15% la doar 5-6%, riscând să devină o forţă politică dela periferia Parlamentului. E drept, ultimele acte politice îndreptate împotriva politicii guvernamentale a mai câştigat de partea democraţilor destule voturi, dar e greu de crezut că PD-ul se află acum la mai mult de 8-9% din voturi. Iar în ceea ce priveşte PUNR e foarte greu de crezut că acest partid ar mai intra acum în Parlament! Disputa prelungită Valeriu Tabără-Gheorghe Funar a făcut numai rău fostului partid partener al PDSR la guvernare, el fiind creditat acum abia cu 3-4% din voturi!

În afara acestor partide, probabil că nici un altul nu se va mai apropia de pragul electoral. Partidul Socialist al lui Tudor Mohara sau cel al lui Ilie Verdeţ nu s'au mai remarcat deloc şi par a fi total ieşite din cursă, iar alte formaţiuni nici că se arată a fi capabile să atragă electoratul.

Aşadar, cine ar câştiga ceva din aceste alegeri? Mai nimeni, iar configuraţia Parlamentului ar fi cam aceeaşi. Cine ar pierde? În primul rând ţara şi reforma, care s'ar bloca pentru câteva luni bune... Este nevoie de alegeri anticipate?

SCHIMBAREA SCHIMBĂRII
(COAGULAREA STÂNGII)

Radu ŞTEFĂNESCU

Tovarăşul Ilici Iliescu este bolnav după puterea pe care-a avut-o, dar a pierdut-o. Dar aşa suferind şi fără putere cum este acum, tov. Ilici nu cedează şi nu se retrage, fiindcă-i lipseşte bunul simţ al măsurii şi-al realităţii, nu realizează că timpul său a trecut. După şapte ani păguboşi, aproape 55% dintre votanţi s'au deşteptat şi i-au întors spatele, lui şi creaturilor căpătuite sub oblăduirea lui, în gruparea aşa-zisei... *"democraţii sociale"*.

După zbuciumata Conferinţă Naţională din Iunie '97, care-a diluat profund PDSR-ul, a urmat paşnicul Consiliu Naţional din Septembrie '97, orientat exclusiv împotriva arcului guvernamental. Atunci a decretat Ilici mutarea bătăliei din interiorul propriei grupări clientelare în exterior, rostind memorabila constatare: *"ne ciondănim între noi, ca fraierii, făcând astfel jocul puterii"*. Şi tot atunci, Bombonel Năstase - cel cu patru case - a anunţat că lupta cu puterea se va da la baionetă, scopul fiind alegerile anticipate din 1998, sub lozinca mortală, iliesciană, *"schimbarea schimbării"*!!! A urmat 26 Octombrie '97, când Ilici a sunat goarna şi a'ncropit un nou... front tovărăşesc, zis *"forum"*, care se chinuie să coaguleze forţele de stânga şi să repună bazele monstruoasei coaliţii roşii. Activiştii consacraţi s'au adunat cu mic, cu mare, la *"Vatra Românească"* şi au făcut primul pas spre reunirea'n muget, doctrină şi cuget, Ilici reamintindu-le apropiata... schimbare a schimbării!

La etapa inaugurală a coagulării stângii au răspuns prezent 31 de formaţiuni politice şi civice, dintre care 19 partide (3 cu statut de observator, între care şi ApR-ul lui Meleşcanu) şi 12 organizaţii neguvernamentale. S'a alcătuit un Consiliu de coordonare şi un Secretariat tehnic, care a dat un comunicat către ţară: bătrânii pedeseriştii, peremişti, pesemişti, pornesc asaltul pentru revenirea la cataclismul ultimilor 50 de ani de tutelă ruseacă!

A urmat etapa a doua a coagulării stângii, la care s'au mai prezentat doar 13 partide şi 10 organizaţii, PDSR-ul şi Vatra Românească având două proiecte de documente în 14 puncte, aproape identice. Ce n'au izbutit să facă to'arăşii în 7 ani sub Ilici şi-au propus să realizeze acum, când majoritatea Românilor cu drept de vot s'a săturat de ei, ca de poame acre. Demagogia comunistă nu mai cunoaşte limite, putregaiurile din PDSR cer, printre altele, eradicarea corupţiei prin mijloace legale, stoparea declinului economic prin mimarea reformei şi protecţia industriei falimentare, iar Vatra Românească pedalează pe *"reintegrarea ţării în graniţele fireşti şi sprijinirea Românilor din afara hotarelor"*.

În sfârşit, în 15 Noembrie 1997 s'a derulat a treia etapă a încercărilor disperate ale stângii comuniste, de a fi ce-a fost şi încă şi mai şi... Comunismul e răpit de moarte, dar nu se predă. Ilici est un cadavru politic încă viu, setos de putere şi rupt de realitate, care trage nădejde ca spânu de barbă, să revină la Cotroceni, să-şi etaleze iarăşi supuşenia faţă de Răsărit, incompetenţa şi iresponsabilitatea.

În campania furibundă de unire a opoziţiei, s'au înregistrat retrageri spectaculoase. Dacă în 26 Octombrie '97 au fost 31 de formaţiuni politice şi civice interesate în reunificarea stângii comuniste, în 15 Noembrie '97 au mai rămas doar 14, dintre care 6 formaţiuni politice şi 8 organizaţii ale societăţii civile! Secretariatul tehnic al frontului tovărăşesc, zis forum, a emanat (ca'n Decembrie '89) platforma-program cuprinzând 10 principii, cu pronunţat iz naţionalist-extremist-patriotard, precum: apărarea demintăţii naţionale, reformă în interesul naţional, reaşezarea societăţii pe principiile educaţionale, spirituale şi morale româneşti, politica de perspectivă pentru reîntregirea ţării etc. Platforma de colaborare tovărăşească are o componentă naţională, care pedalează mai ales pe falsa problemă a pericolului maghiar şi o componentă economico-socială, axată pe halul de sărăcie în care ne-au adus de fapt cei şapte ani de regim Ilici! Când suratele noastre Cehia, Ungaria şi Polonia progresau vizibil în economia de piaţă liberă, spre NATO şi UE, Ilici şi ciocoimea sa ghiftuită şi coruptă s'au făcut că fac reforma, au mimat europenizarea şi intrarea în normalitate Platforma-program a forumului oferă garanţii de parteneriat egal între toate formaţiunile politice aflate la stânga eşichierului.

Iliescu şi Năstase nu realizează faptul că sunt în continuă pierdere de imagine şi credibilitate, compromişi pe scena politică. Dimpotrivă, în viziunea lor ruptă de realitate, PDSR-ul nu va dispare, deşi e'n corzi, începe pregătirea candidaţilor pentru alegerile anticipate din primăvara '98, când urmează să ia puterea!! Ilici est convins chiar de necesitatea unui *"mesaj condensat"* către electorat, întrucât *"Programul Alternativă de Guvernare"*, emanaţie PDSR, nu poate capta atenţia cu detaliile din cele 100 de pagini. Prin Vicele Năstase a glăsuit şi el despre strategia preluării puterii, ca despre *"un plan modular de pregătire a alegerilor, cu etape de acţiune distincte"*.

Găselniţa de ultimă oră, cu *"schimbarea schimbării"* e doar în imaginaţia bolnăvicioasă a to'arăşilor Iliescu şi Năstase, care mai speră în renaşterea comunismului din propria cenuşă, după cincizeci de ani de rusificare...

Dacă se chinuie Rusnacii să recâştige poziţia dominantă din Balcani, de ce nu s'ar zbate şi reprezentanţii lor din România să revină la putere, schimbând schimbarea din Noembrie '96?! Singura cale de a scăpa de un nou infern este integrarea cât mai rapidă a României în Uniunea Europeană şi în structurile militare ale NATO, pentru a fi la adăpost de *"dragostea frăţească"* a colosului dela Răsărit.

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE SI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Bătrânii României

Alexandru NEMOIANU

Pentru Români *"bătrânii"* au avut mereu o importanţă deosebită. Nici nu poate surprinde acest lucru deoarece toate popoarele vechi şi cu veche întemeiere s'au sprijinit pe înţelepciunea bătrânilor în care vedeau semn viu al unei tradiţii mântuitoare. Pentru Români însuşi termenul de bătrân, originea cuvântului, este pilduitoare şi emoţionant simbolică.

Românii sunt cei care au transmis şi integrat înţelegerea completă a termenului de *"veteran"*, luat dela Romani.

În armata Romei veteranii erau aceia care, după ce slujeau ani lungi şi cu vrednicie sub acvilele imperiale, erau demobilizaţi cu onoruri. Ei căpătau cetăţenia romană, pentru ei şi pentru descendenţii lor, erau împroprietăriţi şi aşezaţi în zonele de hotar de curând intrate sub autoritatea Romei. În fapt aceşti veterani deveneau cu mult mai mult decât nişte cetăţeni fruntaşi. Ei deveneau mai ales susţinătorii şi promotorii valorilor şi autorităţii Romei. Într'o vreme în care locuitorii Romei propriu-zise îşi pierdeau interesul în cultivarea valorilor morale care aduseseră faima şi mărirea Romei, aceşti noi cetăţeni, veterani, erau cei care erau gata să îşi pună viaţa pentru valorile sacre care erau patria, familia şi cinstea romană. Aceşti veterani sunt cei care au întemeiat aşezări care au păstrat până în ziua de azi *"sigiliul"* Romei. În acest context, faptul că termenul de veteran s'a schimbat la Români în bătrân are o importanţă pilduitoare.

La Români, bătrânii au avut mereu parte de o stimă specială. Documente medievale îi numesc într'un chip deosebit de exact şi mişcător, *"oameni buni şi bătrâni"*, căci lor le revenea speciala datorie de a îndruma treburile de zi cu zi, mai ales sub specia înţelegerii morale, a aşezării lor sub semnul binelui şi separării de rău. Tot bătrânii au fost cei care până în ziua de azi au păstrat cu străşnicie şi au transmis cu vrednicie valorile perene care ne definesc şi s'ar cuveni să ne definească şi în viitor ca oameni şi Români: credinţa în Dumnezeu, dragostea de neam, de moşie şi vieţuitul în omenie. Înţelepciunea românească a cuprins toate acestea în zicala *"cine nu are un bătrân să îl cumpere"*.

Această stimă faţă de bătrâni, în dubla lor calitate de păstrători şi transmiţători ai valorilor tradiţionale, a fost combătută cu furie de regimul comunist, cea mai dezgustătoare şi mai stricătoare plagă lepădată asupra Românilor de iadul cel mai de jos al negativităţii pure. Toate vorbele insultătoare şi fără rost au fost utilizate de monştrii comunişti pentru a lovi în ceea ce este autentic românesc. Să ne aducem aminte cu scârbă şi cutremur de modul în care valorile bunicilor noştri (cei care pentru orice om reprezintă sau s'ar cuveni să reprezinte suprema frumuseţe emoţională) au fost mereu numite *"perimate"*, *"retrograde"*, *"vechi"*. Ar mai trebui să nu uităm cu ce vid al urâciunii au fost înlocuite, sau mai exact, s'a încercat a înlocui aceste valori.

În momentul de faţă asaltul asupra bătrânilor României este continuat prin epavele şi dinozaurii post-comunişti călăuziţi prin Ion Iliescu-Bâtă. După ce regimul post-comunist, continuat în România până în Noembrie 1996, a adus la sapă de lemn pe toţi Românii şi încă mai vârtos pe cei bătrâni, azi atleţii minciunii, adunaţi în jurul aceluiaşi Iliescu-Bâtă, caută să răstălmăcească realitatea şi să facă vinovaţi pe cei care au fost victime şi martiri.

Trebue să ne aducem aminte că cei mai buni dintre fiii României, ajunşi azi la sau în pragul vârstei de aur, au fost victimele de preferinţă ale regimului comunist. Dintre ei sunt cei care au fost aruncaţi în iadul concentraţionist comunist, lor li s'a răpit truda şi agoniseala, ei au fost insultaţi şi marginalizaţi şi tot dintre ei au fost cei care au fost ucişi bestial. Dar calitatea acestei generaţii a stat peste răul comunist, căci dintre aceşti bătrâni s'au ales aceia care vor reuşi să îngroape pe veci lada cu gunoi a istoriei comunismului şi nevrednicele lui vlăstare. Este absolut miraculos cum aceşti bătrâni, cărora li s'au răpit decenii şi decenii de existenţă, nu au abdicat dela rostul istoric. Din teminţe şi mizerie, devastaţi fizic, dar fără să fi pierdut o fărâmă din verticalitatea lor morală, bătrânii României sunt cei care azi fac istorie şi vor defini România de mâine. Este destul să amintim pe Corneliu Coposu, cel care va fi socotit şi care încă de acum este în fapt, ctitorul României de mâine. *"Seniorul"* care a trecut prin temniţele cele mai odioase crezul politic al lui Iuliu Maniu, cel mai autentic produs al democraţiei româneşti. Acest crez politic, combinat cu o fibră morală de oţel, au fost păstrate de Corneliu Coposu şi ele sunt cele ce au înfrânt maşinaţiunile *"veştedului emanat"* Ion Iliescu-Bâtă.

Reînvierea României sub semnului martirului Corneliu Coposu şi sub semnul valorilor politice cultivate de Iuliu Maniu reprezintă o emoţionantă dovadă de continuitate istorică şi o dreaptă răsplată pentru cei care şi-au pus viaţa pentru o României liberă şi democrată. În acest fel, intrarea lui Ion Iliescu-Bâtă într'un întunecat şi ruşinos colţişor al istoriei româneşti reprezintă o dreaptă răsplată pentru participarea la crime şi pentru promovarea celor care au stat pârtaşi la crimele comuniste. Că acest individ reprezintă tot ce este rău în istoria Românilor şi forţele care se opun viitorului a fost ilustrat de modul bestial în care a comandat sociopaţilor în vara lui 1990 să fărâme pe eroii din Piaţa Universităţii. Pentru aceste crime şi altele pe măsură, sunt convins că Iliescu-Bâtă va da seama şi în faţa instanţelor omeneşti şi în faţa lui Dumnezeu. În momentul de faţă este imperativ ca toţi oamenii de bine să caute să izoleze pe *"veştedul emanat"* Iliescu-Bâtă şi pe cei care, dintr'un amestec de prostie şi iresponsabilitate civică, au ales să stea în atmosfera de pestilenţială imoralitate ce îl însoţeşte pe acest jalnic individ.

EUROPA NAŢIUNILOR

Cristian SANDACHE

Adepţii naţionalismului contrapun modelului european federalist (aşa numita *"Europă dela Bruxelles"*) imaginea *"Europei naţiunilor"*, un continent care să conserve tradiţiile istorice şi creştine autentice.

Aşadar, organicitatea constituie principalul argument în acest sens. Fără a fi partizanii unei viziuni unilaterale (în esenţă - antieuropene), naţionaliştii consideră că fizionomia spirituală a continentului este de neconceput fără suma de individualităţi pe care naţiunile înseşi o reprezintă.

Democraţia nu înseamnă întotdeauna respectări ale drepturilor individuale şi în nici un caz, nu trebue interpretată ad-litteram. Chiar sub masca sa, centrele de putere, interesele oculte - continuă să se manifeste în modul lor specific. Fiecare naţiune participă la îmbogăţirea tezaurului cultural universal cu propriile sale valori. Naţionaliştii au dreptate: Europa naţiunilor nu este un model politic revolut ci un semn al firesculi ce are toate atuurile perenităţii.

Federalismul (în aparenţă mai atractiv şi mai *"liniştitor"*), cu acel cult al *"cetăţeanului perfect"*, nu are în fond nici un fel de religie reală. Ataşamentul faţă de trecut, de strămoşi, de simbolurile ancestrale - tipic naţionalismului, ne apare ca un corolar al ideii de Divinitate. Fără fundamentele sale creştine, Europa este doar un mozaic etnic lipsit de semnificaţii. Aşa cum observa gânditorul român Nae Ionescu, dialogul omului cu Dumnezeu are la rândul său conotaţii naţionale, în măsura în care verbul rugăciunii este verbul limbii materne a credinciosului însuşi.

Europa naţiunilor semnifică (în ultima instanţă) acordul omului cu Divinitatea. Numai potrivit limbii, firii şi structurii sale sufleteşti, individul ia act de miracolul extramundan.

O TEORIE-BUMERANG

Silviu B.MOLDOVAN

Problema consacrării definitive a poporului român în universalitate, printr'o contribuţie culturală majoră, originală, angoasă veche a intelectualilor români, este abordată de cunoscutul ideocritic Adrian Marino într'un mod inedit şi surprinzător. Românii ar urma să renunţe de bună voie la naţionalism, pur şi simplu pentru a o lua înaintea altor naţiuni. Fatalmente, toţi vor fi ***obligaţi*** să facă la fel, dar, prin faptul că ar face primii acest sacrificiu, Românii ar intra în universalitate (*"De ce Românii să nu fie măcar acum precursori, să rămână mereu la coada istoriei?"*). Aceasta este o teorie-bumerang, deoarece numai dacă sentimentul naţional rămâne treaz poate avea vreo importanţă consacrarea Românilor în universalitate. Dacă acest sentiment ar dispărea, noului *"om european"* (şi ***numai*** european) i-ar fi cu totul indiferent dacă Românii sunt în fruntea sau în *"coada istoriei"*, dacă sunt sau nu precursorii *"omului european"*, mai ales că Românii nici n'ar mai exista, dizolvaţi fiind în masa *"naţiunii europene"*. Ni se propune să fim oportunişti, însă acest gen de oportunism este utopic: nu se poate renunţa de bună voie la una din motivaţiile spirituale ale activităţii umane numai pentru a răzbate în faţă.

Pe de altă parte, deşi îndemnul D-lui Marino a fost făcut cu intenţia de a stimula creativitatea poporului român, în realitate el îl invită la pasivitate şi la resemnare. Căci pasivitate este acceptarea unei schimbări atât de radicale doar pentru faptul că ea este considerată (de către unii) ca inevitabilă. A te conforma, fără a-ţi pune întrebări, presupusului *"mers al istoriei"*, este o soluţie mult mai obscură decât a i te opune, folosindu-ţi toate resursele intelectuale şi spirituale. Marii învinşi au rămas mult mai prezenţi în conştiinţa umanităţii decât învingătorii de duzină. Şi-apoi, există o cale mult mai sigură către universalitate: *"Statele Unite ale Europei"*, *"Federalizarea"*, sunt (probabil) inevitabile, însă acestea rămân concepte de o ambiguitate teribilă, prin care se poate înţelege orice, totul sau nimic. Contribuţia noastră la universalitate ar putea fi tocmai clarificarea acestor concepte. Nu poţi *"îmbrăţişa cu fervoare ideea europeană, federalistă"*, după cum recomandă DI. Marino, dacă nu ştii ce înseamnă ea de fapt şi dacă nu vrei ca *"fervoarea"* ta să nu fie una ipocrită.

PRINCIPIUL DOMINOULUI

Urmare din pag.2

instalaţi confortabil în balansoarul puterii. Dar, întrucât contradicţiile din lăuntrul Coaliţiei începuseră să ia amploare, s'a impus luarea de măsuri care să cosmetizeze puţin imaginea deteriorată a guvernării, cam erodată după trecerea unui an dela câştigarea alegerilor pentru care s'a făcut o adevărată risipă de promisiuni. Un nou scrutin nu se putea realiza însă, în condiţiile în care sondajele de opinie nu acordau nici unei formaţiuni politice o majoritate sigură şi atunci s'a recurs la soluţia paleativă a remanierii guvernului. Au început tratativele, dar partenerii din Coaliţie au înlocuit tonul academic al declaraţiilor de intenţii cu unul specific negustorilor din talcioc. Pentru a opri continuarea unei situaţii din cele mai penibile, Preşedintele Constantinescu s'a văzut obligat să intervină pentru curmarea bâlciului. Primind culoare verde dela Cotroceni, Victor Ciorbea nu a mai ţinut cont de veleitarisme şi a alcătuit un nou guvern la care a chemat şi un număr de specialişti, pentru a încerca o deblocare a angrenajului grăpat al reformei, care se împotmolise în orgolii şi incompetenţă.

A urmat explozia bombei cu întârziere lansată de Adrian Severin, care neputând proba afirmaţiile sale, a fost obligat să demisioneze, nelăsând prea multe regrete în urma lui. Şi pentrucă degringolada dominoului guvernamental luase avânt, unul dintre cei mai controversaţi miniştri, Traian Băsescu a intrat şi el în horă, făcând anumite referinţe la încapacitatea guvernului, din care făcea parte, de a urni din loc Reforma. Solicitat să retracteze cele afirmate în cadrul unui interviu, a fost obligat să urmeze pilda lui Severin şi să demisioneze. Atunci PD a sărit ca muşcat de şarpe şi a hotărît ca o răzbunare, a prostului, după cum se va vedea, să retragă sprijinul Premierului Ciorbea, care în sfârşit demonstrase fermitatea care se impunea unui Prim Ministru. Transferată în Parlament de către Preşedintele Ţării, disputa a demonstrat că prăpastia dintre concepţiile CDR şi ale PD este insurmontabilă. Jucând totul pe o carte în acest război al orgoliilor, Roman şi acoliţii lui au hotărît să-şi retragă toţi miniştrii din guvern, după trecerea termenului în care poate fi depusă moţiunea de cenzură. Cu toate consecinţele care decurg din acest gest sinucigaş al unui partid de inconştienţi, ce nu au învăţat nimic din istoria noastră postdecembristă. Ca deobicei, PNŢCD le-a întins încă odată mâna, propunându-le o conciliere pentru a evita chemarea cu anticipaţie la urne, ceea ce ar însemna costuri uriaşe dintr'un buget secătuit, dar ei au refuzat.

Divergenţele dintre partenerii actualei Coaliţii rămân în continuare enorme, într'un guvern multicolor, care nu poate stăpâni jocul perfid de culise al celor ce urmăresc destabilizarea situaţiei socio-politice din ţară. De aceea este previzibil în viitorul foarte apropiat destrămarea unei alianţe ce a bătut pasul pe loc timp de un an şi s'a învârtit în jurul cozii, mimând reforma. Atunci *"principiul dominoului"* se va dovedi încă odată un fenomen firesc al prăbuşirii unui eşafod la a cărui construcţie s'au ignorat în mod iresponsabil legile mecanicii şi ale rezistenţei.

G. GEORGESCU

O DOAMNĂ-I O DOAMNĂ!

Lenormanda FLORENŢIU

De Sfântul Ilie am mers la cimitir, am aprins lumânări la morminte părăsite, i-am mulţumit lui Dumne-zeu că există...

M'am aşezat pe o piatră, lângă mormântul tatălui meu şi mă gândeam că de fapt, oricât am vorbi şi neam bate cu pumnul în piept şi ne-am crede PRINCIPALI... de fapt... aici ne este VIITORUL...

Liniştea-mi fu spulberată de două voci care se apropiau:

- Şi cum îţi spuneam, dragă, era îmbrăcată cu o rochie neagră oribilă! Zău, cum să te îmbraci aşa la înmormântarea mamei tale! Arăta ca o jerpelită, cu un batic oribil ca faţele... Se strânsese ceva lume; ba chiar unele erau foarte bine îmbrăcate, cu bijuterii grele. Cucoane, dragă, cucoane! Ce-or fi zis când au văzut-o aşa jalnică?

- Păi cum să fie, dragă, dacă-i murise mama?

- Ştii ceva? O doamnă-i o doamnă! Nu-şi pierde firea niciodată. Uite eu, de exemplu, înainte cu două zile de-a muri bărbatul meu, i-am spus: "Sile, poţi să mori liniştit dragă, ţi-a comandat Doruţu (fiul meu) un sicriu de stejar masiv, comandă specială". Şi'ntr'adevăr, în ziua în care l-am îngropat mai erau două înmormântări. Ei, află că sicriul nostru era cel mai scump şi cel mai frumos!

De ce să vă mint, chiar mi-a venit să râd şi, mai mult chiar, mi-am amintit de un banc:

Nevasta primului ministru al lui Ceauşescu (numi amintesc numele) aflase că bărbast-su are o amantă balerină la *"Tânase"* şi-i ceru acestuia să i-o arate:

- Numai să mi-o arăţi! Nu-i fac nimic.

- Bine - spuse tovarăşul ministru.

O luă cu el la spectacol şi la sfârşit se duseră la intrarea artiştilor.

Coborî o blondă frumoasă.

- Asta-i?

- Nu, asta-i a ministrului de finanţe.

Coborî o alta, roşcată.

- Asta-i?

- Nu, asta-i a ministrului transporturilor.

Coborî alta.

- Asta-i?

- Nu, e-a ministrului apelor.

- Deci cu astea... voi când aveţi "şedinţă"!

- Taci fă, dracului, că te-aude ăştia!

- Ei şi ce? Câte aude ei!

Coborî o alta, blondă, elegantă. Trecu sfidătoare, cu un zâmbet ironic.

- Asta-i?

- Da.

După ce o măsură atent din cap până'n picioare, Tovarăşa ministru exclamă:

- Costică, nu-i aşa că a noastră-i cea mai frumoasă?

DIN ŞI DESPRE ROMÂNIA

Constantin MAREŞ

CINE SI CUM MAI GUVERNEAZĂ ROMÂNIA?

Dacă despre Statele Unite s'a spus că sunt ţara tuturor posibilităţilor, referitor la ţara noastră putem spune că Ionel Brătianu a demonstrat cum trebue condusă această ţară (în Monarhia Constituţională, Regele domnea, dar nu guverna, Nicolae Ceauşescu cum nu trebue condusă, iar Ion Iliescu şi Nicolae Văcăroiu că oricine o poate conduce).

În Noembrie 1996, schimbarea de putere a născut mari speranţe, parte transformate în deziluzii. Virgil Măgureanu a fost menţinut la conducerea SRI încă peste jumătate de an, schimbarea în serviciile de informaţii externe a durat şi mai mult, iar Procurorul General Cochinescu, moştenit în funcţie dela Iliescu, a fost lăsat să îşi facă mendrele cu recursurile lui în anulare, menite să asigure nomenclaturii roşii permanentizarea în vile luxoase luate cu japca adevăraţilor proprietari şi pentru care plătesc în continuare chirii corespunzătoare preţului unui ou de găină.

Din cei 15.000 de specialişti care erau trâmbiţati că stau gata să îşi dovedească înalta competenţă în posturi responsabile, a rămas doar amintirea. Naivitatea că trebuesc promovaţi doar foşti deţinuţi politici avea un iz folcloric. Anii de Canal şi Aiud nu dădeau nici competenţa economică necesară finelui de mileniu şi nici cunoaşterea limbilor străine, a omniprezenţei engleze în primul rând. Ca unul care am trecut prin rigorile închisorilor şi lagărelor de muncă forţată ale Gulagului românesc, în mod realist am recunoscut că mult mai bine pregătiţi erau fiii de nomenclaturişti, tineri, cu studii de specialitate în Statele Unite, cu activităţi în foruri economice internaţionale şi cunoscători, în consecinţă, de limbi de mare circulaţie, engleza în primul rând. Să nu uităm că şi preşedintele Constantinescu şi premierul Ciorbea provin din rândurile PCR, iar Marele Senior Corneliu Coposu - pe care l-au cam uitat - i-a sprijinit să ajungă în funcţiile ce le au astăzi. Şi aceasta o făcea un om care nu se dezisese o oră de la principiile sale pentru care suferise 17 ani de detenţii foarte riguroase, supus unui tratament inuman şi ani de zile-unei totale izolări.

Desigur, nu trebue să cădem nici în cealaltă extremă. Dacă nu orice deţinut politic, pentru această calitate doar, nu trebue considerat o competenţă în domeniul economic, financiar sau bancar, nici oricine a beneficiat de burse speciale nu trebue, în mod automat, aureolat cu girul competenţei. În cei peste opt ani trecuţi şi în mare parte risipiţi, dela căderea Ceauşeştilor, s'au ridicat elemente tinere care nu şi-au însuşit ştiinţa dela profesorii moşteniţi din epoca dictaturii şi care ar fi putut umple goluri rămase şi azi vacante. Din păcate, în imensă majoritate, au căutat doar să se pripăşească în locuri cât mai calde şi departe de ţara lor. Unde şi dacă mai este, patriotismul de altă dată?

Tinerii paşoptişti şi cei care le-au urmat, după ce studiaseră în Franţa şi Germania, s'au întors în patria lor pentru a o moderniza şi a o ridica la nivele europene, după modele occidentale, neintenţionând nici o clipă să rămână în comoditatea, civilizaţia şi prosperitatea Apusului.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

Este ştiută comportarea ierarhiei ortodoxe din timpul dictaturii. Prea Fericitul Teoctist Arăpaşu, Patriarh al unui nefericit popor, îl felicita pe Ceauşescu în zilele când se producea represiunea criminală din Decembrie 1989, dela Timişoara. Dezicându-se de chemarea ce ar fi trebuit să o dovedească, Mitropolitul Plămădeală bătea drumurile străinătăţii spre a o convinge de binefacerile unui regim dictatorial şi ateu. Anania, om de fină inteligenţă şi mare cultură, reeducat în închisoare, fusese trimis peste Ocean să-l convingă pe Episcopul Valerian Trifa să se plece în faţa Bucureştiului, sau în caz de neînduplecare, să-l acableze cu calomnii şi acţiuni de discreditare. Şi toate acestea, în timp ce în ţară, mânăstiri şi biserici cădeau sub tărnăcoapele roşii.

O acţiune condusă de Securitate, a fost cea care a constat în trimiterea unei echipe de popi ce aveau binecuvântarea Ministrului de Interne, pentru pretinse activităţi misionare, dar nu pentru convertiri în Africa sau Asia, ci pentru propagandă în Occident şi subminarea bisericilor existente ale exilului. Începând din Ianuarie 1990 era de aşteptat că aceste acţiuni să fie sistate, popii respectivi retraşi. Nu numai că au rămas la locul lor, dar plutonul a devenit companie, condusă însă de un general, respectiv Mitropolitul Serafim Joantă. Rechemarea lui la vatră a fost cerută în mod scris, de sute de Români rămaşi credincioşi adevăratelor idealuri, fără a se obţine vreun rezultat.

Între timp, Joantă înfiinţează noi biserici, într'o acţiune vizibilă de învăluire. Ca şi în trecutul comunist, un rol deosebit îi revine aşa-zisei biserici din Offenbach - Germania şi comunităţii sale, compusă din manipulatori şi manipulaţi, fie unii chiar de bună credinţă. Sub diverse pretexte, dar sub egida bisericii din Offenbach, s'a anunţat un program de activităţi menite să atragă credincioşii rămaşi fideli adevărului şi principiilor. Recent s'a mers până acolo, încât prin manifeste, comunicate şi apeluri să se proclame deschis confiscarea sărbătoririi Zilei Eroilor dela Cimitirul Militar Românesc din Soultzmatt/Alsacia, comemorare de care mulţi ani nici nu au vrut să audă. Pentru a fi mai atractivi, au anunţat încă din luna Noembrie 1997 că organizează cu acel prilej o excursie cu autobuzul de două zile în Franţa.

Ceea ce pare ca strict necesar, este să înţelegem şi să facem şi pe alţii să înţeleagă care este adevăratul substrat strategic şi tactic al acestor acţiuni de învăluire.

CE SE MAI VRĂJEŞTE ÎN ROMÂNIA?

Creşterea infracţionalităţii este un fenomen general. România era oarecum rămasă în urmă, datorită şi politicii regimului Ceauşescu de a facilita infractorilor şi în special recidiviştilor, plecarea peste graniţă, în Occident. Acţiunea avea şi un scop politic premeditat, acela de a discredita astfel, pe ansamblu şi greu de diferenţiat, calitatea de exilat român.

Dar, cel puţin în acest sector, rămânerea în urmă a fost repede recuperată. Sau, cum ar fi spus Caragiale: la urma urmei de ce să nu avem şi noi infractorii noştri?

În ţară a mai apărut un fenomen ce atestă tulburările vremii - dar nu din punct de vedere meteorologic, şi anume apariţia ocupaţiei de vrăjitor, rezervată în special sexului considerat cândva, doar ca slab şi frumos. Am spicuit în consecinţă câteva anunţuri de Mică Publicitate din cotidienele bucureştene:

- Lucreţia, fata Omidei dezleagă vrăji, farmece, cununii, vindecă boli, aduce spor în casă. Urmează telefonul.

- Ghicesc în zodii ungureşti, tarot, dezleg - leg farmece, cununii, vindec boli incurabile, seriozitate. Urmează telefonul.

- Cel mai celebru cuplu - Români din Europa - practicanţi ai Magiei Albe, prezic, schimbă destinul dumneavoastră (clientelă selectă)- garantează lucrările. Urmează două numere de telefon.

- Ghicitoare care face minuni prin magia albă şi desface orice fel de farmece şi vindecă orice, ajută orice bărbat şi femeie cu probleme. Urmează telefonul.

- Doamna Aurelia din Ploieşti are o putere foarte mare, lucrează cu magie albă, a fost premiată la Praga cu locul I, dezleagă cununii legate, uneşte persoane fără soartă, ajută în afaceri, scoate argintul viu, face de spor şi câştig. Urmează telefonul.

- Baba Ana, vrăjitoare, vă ajută în viaţă, vă scapă de necazuri, de boli, de argintul viu, dezleagă cununii, vă aduce spor în afaceri şi în dragoste. Urmează adresă şi telefonul.

Din condica de mulţumiri, nu puteau lipsi dovezile de recunoştinţă. Astfel, Doamna Maria Dragomir din Arad aduce mulţumiri doamnei Roza din Buzău - urmează adresa şi telefonul - *"binefăcatoare de minuni care prin harul său divin şi înzestrările sale duhovniceşti face multe minuni"*. În speţă minunea a constat în aceea că după trei ani de despărţire, iroşiţi prin multe vrăjitorii şi preoţi fără efect, omnipotenta buzoiancă a rezolvat totul.

Unele anunţuri sunt însoţite şi de fotografia solomonarei respective, doveditoare a etniei balaoacheşe din care curge seva magică.

Mă întreb, ce mai pierd timpul Cotrocenii şi Piaţa Victoriei cu Spineanu la Economie, sau Dăianu la Finanţe, când descendenta Omidei şi alte solomonare fac şi dreg şi aduc spor şi câştig?

În fond, într'o perioadă de cam permanentă tranziţie - deocamdată au trecut de abia opt ani - trebuesc încercate toate soluţiile, fie acestea albe sau negre.

Nu-i aşa?

JUSTIŢIA ŞI BANUL

(Dacă justiţia nu e...)

Ion OLTEANU

De când au căpătat puteri discreţionare şi-au devenit inamovibili, justiţiarii ceauşişti sunt suverani în comiterea abuzurilor flagrante. Căruţa e'naintea cailor, iar dreptatea la noi se obţine pe bani grei. Moneda de schimb în justiţie este marca sau dolarul, pentrucă înainte de a fi curăţită de uscături, ea s'a pomenit pe picioare proprii, independentă. Până în Decembrie 1989, judecătorii şi procurorii erau la ordinele *"centrului vital"* (partidul e'n toate), apoi şapte ani criptocomuniştii au ţinut pasul cu îmbogăţiţii tranziţiei şi corupţiei regimului Iliescu.

S'a instaurat statul de drept, s'au separat puterile în stat, iar justiţia imorală a infernului roşu s'a trezit peste noapte suverană şi virgină, în timp ce procesele continuă să fie batjocură la adresa adevărului. Pentru sentinţele strâmbe, decise din interese meschine, *"oamenii legii"* n'au de dat socoteală nimănui şi nu pot fi destituiţi, înlocuiţi sau mutaţi disciplinar.

Cârdăşia la vedere între judecători, procurori, avocaţi şi poliţişti e de notorietate, cine dă mai mult acela are câştig de cauză, banul rămâne ochiul dracului în balanţa făcătorilor dreptăţii. Această injustiţie jalnică, consolidată pe parcursul a 50 de ani de regim comunist, nu poate fi schimbată la faţă cât ai bate din palme şi menţinând în robe aceiaşi oameni compromişi total.

Justiţia este principalul obstacol în instaurarea legalităţii şi însănătoşirea morală a societăţii civile. Ea paralizează acţiunea anticorupţie, blochează privatizările, face să dispară sute şi mii de dosare privind adopţiile de copii, arde dosarele în gropile de gunoi ale oraşelor provinciale, făcând să dispară orice urme ale escrocheriilor de tip mafiot, prelungeşte cu anii termenele de judecată, cerând investigaţii la infinit şi superexpertize, face şi pe dracu ca igiena memoriei, uitarea, să se-aştearnă peste toate... În timp ce puşcăriile gem, înţesate de găinari şi şuţi mărunţi, smenari şi borfaşi de drept comun, ţepari şi manglitori de mâna a şaptea, gangsterii notorii, rechinii, multimiliardarii de carton, *"inginerii financiari"*, se bat pe burtă'n libertate şi-şi râd în barbă de prostimea care i-a sponsorizat, depunându-şi economiile în băncile falimentate de aceşti bandiţi autohtoni.

Lor li se adaugă căpeteniile structurilor mafiei arăbeşti, specializate în contrabandă şi traficul ilegal de ţigări, cafea, alcool, droguri etc. Simulacrele de presă ale unora dintre aceşti infractori sunt o ruşine, un blaf la adresa justiţiei noastre, batjocură a spiritului şi literei legilor româneşti.

Paradoxal, cu cât tunul sau ţepele vârfurilor mafiote au fost mai mari, cu atât *"pedeapsa"* a fost mai blândă, tunul fiind direct proporţional cu *"dreptul"* dat omului legii sau invers!!

Falimentele din justiţia noastră sunt de-a dreptul revoltătoare, aberaţia cu băgarea-scoaterea din arest a barosanilor având la bază argumentul decisiv: valuta, mult mai convingătoare decât legea... Listele cu cei mai scumpi apărători ai acestor tâlhari de drumul mare, care-au jefuit economia naţională, cuprind nume ilustre de maeştri ai barei, profesori universitari, doctori în drept şi autori de manuale, experţi ai despicării firului în şaispe, pentru care simpla consultaţie avocăţească înseamnă parale grele şi... verzi. Guri aurite de avocaţi celebri sar în apărarea mureşenilor, temeşenilor şi-a bivolarilor, târâgânând, contracarând şi compromiţând acţiunea hotărîtă de anihilare a criminalităţii economico-financiare şi descurajarea actelor grave de corupţie, declanşată de şeful statului. **(va urma)**

TEC THE EUROPEAN CONNECTION
LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA
PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA
O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO
JARO & TEC
UN PREŢ INCREDIBIL
Toronto-Bucureşti şi retur
$ CAD 799
Toronto-Timişoara şi retur
$ CAD 799
EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE
PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb $3.79Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe
NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE
VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...
1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

ACTUALITĂŢI ROMÂNEŞTI 1997

-IV-

—— Mihai GHEORGHIU ——

Desigur că timpul limitat petrecut în România, acasă, unde am fost prezent nu mai mult de o lună de zile, nu mi-a permis nici pe departe să îndeplinesc întregul program de lucru propus în vederea *"observării"* actualei situaţii post revoluţionare, fiind vorba desigur de o situaţie destul de complexă şi mai ales răsfrântă în mai toate domeniile, edilitare, sociale şi desigur politice.

Totuşi, în perioada respectivului timp, am încercat să îmbin sentimentele nostalgice ale regăsirii sfântului pământ natal, din a cărui sevă înmiresmată mă trag, cu îndatoririle profesionale, reuşind într'o oarecare măsură să transpun prin intermediul ziarului nostru, actuala situaţie din România, fără a avea însă pretenţia că am reuşit să acopăr imensitatea şi mai ales complexitatea problemelor schimbărilor şi metamorfozelor actuale.

Aşa cum am afirmat într'unul din premergătoarele numere ale acestui articol, în România actuală, asistăm la o serie de schimbări, unele radicale, altele numai de fond, unele bune, altele rele sau chiar dezastruoase care, toate la un loc, desigur, au rolul de a da un sens actualei Românii, ai cărei actuali politicieni se dovedesc a fi, într'un teribil impas de imaginaţie sau chiar de bună intenţie, subordonând adesea interesele naţionale propriilor lor interese şi afectând nefavorabil întreaga activitate şi poate chiar de viitor a ţării, bântuită din ce în ce mai mult de convulsii şi spasme financiare, sociale şi desigur politice; nu mă refer la desele hărţuieli dintre partide sau chiar la răfuieli personale în Senat, care au darul să devieze procesul de renaştere al naţiunii şi Ţării Române, proces atât de primordial şi vital în acest moment.

Împotriva tentaţiei instinctive, nu am să mă abat dela scopul acestui articol şi deci am să mă limitez doar la o poziţie de *"observator"*, un observator imparţial în baza unor impresii şi viziunii reale traduse prin prezenţa unor contraste între un trecut binecunoscut şi un prezent *"observat"*, este drept numai pe o scurtă perioadă de timp, o lună de zile, dar coroborat cu multitudinea de informaţii parvenite pe mai toate căile.

Cu numai două zile înaintea reîntoarcerii în America, am hotărît să-mi regăsesc paşii rătăciţi pe aleiele parcului copilăriei mele, parcul Bordei din Bucureşti.

Într'o după amiază caldă de sfârşit de August, însoţit de nişte prieteni dragi, m'am întors după o imensitate de timp de înstrăinare, în parcul celor mai calde şi sublime amintiri, parcul tristeţei şi fericirii mele de adolescent şi tânăr licean.

Desigur că *"reîntâlnirea"*, o oarecare punte între un trecut *"viu"* şi un prezent atât de ireal, marcată de flexiunile unui sentimentalism personal şi contrastul unui prezent real placid şi deosebit de rece, urmare a unor schimbări structurale în timp şi spaţiu, a avut un efect extrem de cotradictoriu asupra sufletului meu ostracizat, de emigrant şi musafir în propria-mi ţară...

Am mers agale, străbătând încet şi apăsat, asfaltul călduţ al aleilor şi oprindu-mă la fel ca şi altadată, la cascada din partea dela intrare, la debarcader, la fântâna unde odată îmi răcoream buzele şi faţa înfierbântată de flăcările tinereţii şi aripile viselor specifice anilor...

Rând pe rând, mi-am umplut sufletul cu miresmele specifice minunatului loc, o adevărată feerie de vis a Bucureştiului meu natal...

Din nefericire şi aici, la fel poate ca pretutindeni, intervenţia brutală a unei aşa-zise democraţii, şi-a întins ghearele murdare, profanând acest loc unic pe care nici chiar comunismul nu şi-a permis să o facă.

Tradiţionala armonie, un amestec pur de linişte, tradiţie şi poate ceva istorie, este evaziv perturbată de înfiinţarea unor numeroase restaurante, aşezate ad hoc, împotriva oricărei reguli, sfidând nu numai principiul ba, mai mult, respectul şi frizând chiar bunul simţ.

"Muzica", o nebunie, un amestec de răbufneli şi sunete sacadate, eliberată la un volum maxim şi din părţi diferite, în funcţie de aşezarea respectivei unităţi comerciale, domină şi desigur ia locul, abuziv, unei linişti atât de necesare şi mai ales atât de tradiţionale unui astfel de loc.

Este un fel de sacrilegiu. O jertfire a unui *"simbol"* pur, pe altarul demonic al *"democraţiei"* dictate de interese meschine, de îmbogăţire cu orice preţ.

Aflu cu stupoare şi nedisimulată indignare, că Parcul Bordei a început să fie vândut către *"diverse"* persoane, ba chiar străine... Arabi, Turci...

Aţi înţeles bine: vândut şi nicidecum închiriat sau mai ştiu eu ce. Vândut pur şi simplu, cu drept suprem de proprietate nu numai asupra construcţiei, ba şi a locului, a pământului.

Cine oare dă dreptul acestor iresponsabili să vândă aceste *"locuri"* unice ale României, cine oare le dă dreptul să vândă pământul?

Desigur că o aşa zisă democraţie şi implicit descentralizare, implică pe lângă multe alte drepturi şi dreptul asupra pământului dar de aici şi până la a vinde aceste nestemate naţionale unor persoane fizice ba, mai mult, străine, este o distanţă colosală, iar faptul în sine devine nu numai un sacrilegiu, chiar mai mult, un act injust, un act de trădare naţională, un act murdar. Nu-mi pot închipui că acuala administraţie dela Bucureşti, să fie rău intenţionată sau chiar atât de slabă, indiferent dacă unele foruri internaţionale de care România depinde în vederea unor ajutoare financiare sau promovare socio-politică, au acţionat asupra acesteia, într'un mod cel puţin impropriu, dacă nu direct interesat.

Dacă adăugăm această nouă aberaţie politică, la vinderea pe un preţ de nimic a flotei româneşti, vinderea şi chiar desfiinţarea unor mari întreprinderi industriale în condiţii asemănătoare, cumpărarea AIRBUSS-ului printr'un mod controversat, atunci, pe lângă un răspuns apropiat asupra situaţiei cel puţin grele actuale din România, vom afla şi sensul îmbogăţirii peste noapte, a unor persoane politice aflate la putere, imediat după anul de graţie 1989.

Cine oare sunt aceşti *"proprietari"* de restaurante, aşezate pe malurile Bordeiului, care pe lângă faptul că sfidează tendenţios însuşi trecutul şi armonia nu numai a unui oraş, a unei capitale europene cum este Bucureştiul, ba mai mult, ori şi ce urmă de respect edilitar şi chiar social?

Desigur că aceştia nu pot fi oamenii de rând, cei care au suferit şi visat eliberarea de sub comunism, nici cei care s'au jertfit pentru un viitor mai bun şi nici aceia care stăteau zilnic la coadă în vederea obţinerii *"raţiei"* ştiinţific drămuite. O parte din aceşti parveniţi sunt desigur parteneri cu cei ce au participat la *"mişcarea"* din 1989, în papuci şi halat de noapte.

Mi-am continuat ore în şir, plimbarea pe aleile parcului meu, până când noaptea s'a aşezat autoritar dar acum, spre deosebire de timpul când odată cu noaptea, venea şi acea liniştе binefăcătoare, abia *"atinsă"* de acordurile plăcute ale vreunui tranzistor minuscul, acum ritmurile sarcastice şi improprii ale apreciatei *"muzici"* rock, loveau neplăcut şi insistent. M'am îndepărtat cu tristeţe de parcul respectiv, dominat de sentimente şi întrebări contradictorii.

Nu ştiu dacă la anul, când sper că voi reveni acasă, voi mai putea intra gratuit şi mai ales, străbate liber şi la întâmplare cărările parcului meu. Actualmente, se pare că în România, totul este de vânzare, totul se poate cumpăra, numai preţul trebue găsit. Nimic nu mai contează. Se vând şi se cumpără conştiinţe, se batjocoreşte istoria (vezi legenda lui Vlad Ţepeş, devenit fără nici un fel de jenă, Dracula...)

Nu aceasta este libertatea pe care au visat-o Românii adevăraţi.

Nu acesta este *"răspunsul"* pe care l-au cerut în 1989.

Ciudat fel de democraţie, ciudat fel de gândire. Este o dramă a unei întregi naţiuni, care într'o zi va întreba din nou. Şi ce oare o să le răspundeţi, Domnilor Guvernanţi ?

Ciudată vecinătate - gardul unei bodegi trece pe sub bustul lui Mihail Sadoveanu
Nu ar fi mai indicată, desfiinţarea busturilor?

Investitorii străini sunt dispuşi să răspundă:

CÂND VA CONSTITUI O AFACERE TURISMUL ÎN ROMÂNIA?

—— Marius CĂRBUNESCU ——

Marile investiţii străine în turism continuă să lipsească din peisajul românesc deşi mulţi au venit, au văzut şi au plecat. Cu excepţia a câteva hoteluri în Bucureşti, şi mă refer la *"Athenee Palace"*, *"Bucureşti"* şi *"Sofitel"*, banul investitorului străin lipseşte cu desăvârşire. Avem o puzderie de hoteluri care aşteptă soluţia miraculoasă pentru a le scoate din paragină. Pe ici pe colo s'a mai cârpit câte ceva cu capitalul autohton, dar departe de a fi suficient.

În aceste condiţii s'a încheiat recent târgul de investiţii care a ţinut ocupat pavilionul ROMEXPO timp de trei zile. Ministrul Turismului s'a prezentat cu opt proiecte de investiţii, vizând modernizarea unor hoteluri existente sau construirea altora noi. Multe din aceste proiecte n'au nici o valoare pentru investitori, fiind încropite la repezeală pentru a nu spune că turismul nu s'a prezentat cu nimic la târg. Într'una din mapele cu documentaţia privind proiectele de investiţii am găsit că oraşul Galaţi are nici mai mult nici mai puţin de 45.000 locuitori. Lăsând la o parte faptul că probabil numai o stradă din Galaţi se apropie de cifra amintită, te întrebi ce om de afaceri ar investi într'un hotel de trei stele la o populaţie de 45.000 locuitori dintr'un oraş pe care autorii îl prezintă ca centru industrial? Dar în mapele Ministerului Turismului am găsit şi câteva proiecte de real interes pe care doresc să vi le prezint în continuare.

Hotelul *"Castelul lui Dracula"* este situat în Nordul Carpaţilor, în judeţul Bistriţa,la o înălţime de 1.160 metri. A fost construit în 1978, în stil de castel medieval, la presiunile turiştilor străini care veneau în Transilvania şi nu găseau *"Castelul lui Dracula"*. Hotelul are 80 de camere la categoria de trei stele, fiind în întregime privatizat prin procedura MEBO, către salariaţii unităţii. Gradul de ocupare este de 65% pe an şi depinde în principal de cele două trasee turistice celebre din Nordul ţării, circuitul lui Dracula şi circuitul mânăstirilor din Bucovina. Proiectul de investiţii vizează constituirea unei societăţi mixte în care partenerul să vină cu un aport la capitalul de 6 milioane dolari care să fie folosiţi pentru modernizarea hotelului şi extinderea cu încă 40 de camere.

Un alt proiect se referea la modernizarea Hotelului Palace din staţiunea Govora, un ansamblu arhitectural deosebit construit în secolul trecut. Factorii de cură balneară dela Govora sunt insuficient exploataţi din cauza lipsei unui hotel modern care să primească turiştii. Proiectul de investiţii este în valoare de 6 milioane dolari, constând în modernizarea şi extinderea hotelului.

O idee interesantă este şi construirea unui hotel de trei stele lângă aeroportul Băneasa. Măcar dacă aceste proiecte şi-ar găsi o finalizare, tot am considera că târgul a avut succes.

OLTENISME

—— Ionel RADULESCU ——

• **DEBITORII**...Agenţii economici din judeţul Dolj au datorii de peste 430 miliarde lei către Direcţia Muncii şi Protecţiei Sociale Gorj, dintre care 120 de miliarde sunt penalizările. În topul datornicilor conduce detaşat Regia Autonomă a Lignitului Olteniei cu circa 300 miliarde, sumă care influenţează negativ bugetul asigurărilor sociale. Direcţia Muncii a trecut la executarea silită a societăţilor comerciale debitoare, 329 de agenţi economici primind deja înştiinţările de plată, iar pentru alţi 10 au fost întocmite somaţii şi titluri executorii.

• **ORAŞ EUROPEAN**...Prin inaugurarea Institutului Internaţional de Crecetări al Academiei Central-Europene de Ştiinţe şi Arte, Municipiul Turnu Severin îşi consolidează prestigiul de oraş european. Această instituţie urmăreşte promovarea şi circulaţia liberă a valorilor spirituale europene, realizarea unui dialog fertil al ideilor între personalităţile din diferite ţări, asigurarea unei bune circulaţii a informaţiilor ştiinţifice şi culturale. Academia Central Europeană de Ştiinţe şi Arte a fost înfiinţată în Septembrie 1996, la iniţiativa unui grup de academicieni din Franţa, Grecia, Iugoslavia şi România. Ea dispune de o editură şi scoate anual o revistă cu studii de interes din domeniile ştiinţelor naturii, ştiinţelor umane, literaturii şi artei. Anual, în luna Mai, vor fi decernate premiile *"Bega"* ale Academiei, celor mai de seamă contribuţii la dezvoltarea ştiinţei şi culturii europene.

• **ABATORUL PODARI**...Înfiinţată în anii '70, după megastrategia economică, Întreprinderea de Industrializare a Cărnii Dolj îngloba Abatorul Podari, abatorul şi îngrăşătoria Mofleni, Frigoriferul Craiova. După '90, economia de piaţă a impus firmele particulare care, lucrând la capacităţi mai mici, şi-au permis un preţ mai scăzut la produse, comparativ cu abatorul gigant dela Podari (al treilea ca mărime din ţară, care prelucra 1.000 de porci pe lună). Astăzi, hale imense, pustii şi mijloace fixe de aproape 20 miliarde lei zac în paragină. Cei 201 salariaţi rămaşi, din cei peste 1.000 în trecut, nu şi-au mai luat banii de şase luni. S.C. Carnexpod S.A.Podari are credite bancare nerambursate de peste 3 miliarde lei, la care se adaugă licitaţiile organizate în condiţii suspecte, vânzările activelor la preţuri derizorii şi divizarea confidenţială a societăţii.

"CĂRŢI ALBE" CU PETE NEGRE

—Dan COSMULESCU—

În ultimul timp, în mass-media scrisă şi audio-vizuală din România, şi-a aflat o justificată predilecţie dorinţa Românilor de a cunoaşte adevărul despre unele aspecte din activitatea poliţiei politice în perioada existenţei acesteia, între 1948 şi 1989 care, cum bine se cunoaşte, s'a implicat direct în viaţa personală a milioane de cetăţeni români. După evenimentele din Decembrie 1989, ceea ce fusese ascuns cu demonică dibăcie aproape o jumătate de veac a început să iasă la lumina zilei. Numeroase tomuri, cuprinzând mărturisiri şi dovezi autentice, au dezvăluit atrocităţile şi suferinţele închizitoriale inimaginabile pe care le-au suportat, ca nişte adevăraţi martiri, cei mai buni cetăţeni ai neamului românesc, în cea mai întunecată perioadă a istoriei sale. Supravieţuitorii, şi nu numai, gulagului românesc îşi afirmă mereu dorinţa legitimă de a cunoaşte adevărata faţă a instituţiei care a mutilat conştiinţe, a distrus destine şi a ucis oameni, exprimându-şi, totodată, cu demnitate şi înţelepciune, gândul de a nu se răzbuna pe torţionarii lor. Gând sacru pe care, cel mai sugestiv şi mai convingător, l-a exprimat una dintre marile conştiinţe ale neamului nostru, filosoful Mircea Vulcănescu, înainte de a muri în iadul Aiudului, spunând: *"să nu ne răzbunaţi"*. Astăzi, majoritatea supravieţuitorilor ucigătorului gulag gândesc astfel pentrucă prin tăria credinţei au înfrânt propriile lor suferinţe, iar prin înţelepciune şi bunătate şi-au umilit torţionarii. De aceea, şi acum, în sfânta lor credinţă şi dreptate nu vor să-şi murdărească conştiinţa lor curată prin răzbunare. Vor numai ca întregul neam românesc să cunoască purul adevăr despre inumanele lor suferinţe, având acest elementar drept după toate regulile creştine şi juridice, pentru ca niciodată să nu se mai repete asemenea fapte apocaliptice.

În replică la această legitimă şi sfântă dorinţă, s'a auzit glasul unei păsări sinistre, ţipând viclean şi fără noimă, că dorinţa victimelor genocidului pentru aflarea adevărului reprezintă o *"vânătoare de vrăjitoare"*, de altfel, o binecunoscută *"sintagmă roşie"*, împrumutată de aiurea. Şi, în sprijinul sinistrei păsări, au sărit într'o suspectă şi ciudată solidaritate glasuri asemănătoare care, printr'o măiastră ocultare, încearcă şi acum să ucidă adevărul, victimizându-şi propriile victime.

Ca o conjuraţie ce se complace, în continuare, în mocirla minciunii, prin mijloace insidioase ce le caracterizează profesiunea, concentrându-şi eforturile pentru a putea convinge cetăţenii cinstiţi, oneşti şi de bună credinţă, cu cvasi-argumente, s'au angajat la ignobila misiune de a reabilita instituţia care, prin slujitorii ei, a aruncat o mare pată de ruşine pe obrazul curat al neamului românesc.

Anumiţi slujitori ai celebrei instituţii au luat iniţiativa elaborării şi editării unor aşa numite *"Cărţi albe"*, în care, în mod deliberat şi, uneori, în deplin consens, afirmă din capul locului că faptele relatate vor *"revela adevărul"*. În felul acesta şi-au făcut în faţa potenţialilor cititori o diversionistă profesiune de credinţă. Şi, strict din perspectiva meseriei lor şi a nostalgiei fireşti ce-i va urmări şi-i va stăpâni cât vor trăi, trebuie să-i credem. Dar, numai din această perspectivă. Este regretabil că între ei se află şi oameni ca toţi ceilalţi, probabil, dar neputându-se desprinde de *"păcatul lor iniţial"* - poate că unii au dorit şi au încercat zadarnic acest efort - au devenit victimele propriului păcat, nemaiavând astfel şansa de a trăi liniştea oamenilor cinstiţi în gând şi faptă.

"Cărţile albe" ale faimoasei instituţii şi ale devotaţilor ei slujitori (în cea mai mare parte a conţinutului lor) ocolesc cu o nonşalanţă aproape dezarmantă şi cu o abilitate demnă numai de cei bine şcoliţi la *"Băneasa"* şi chiar *"mai sus"*, pe alte meridiane, faptele, realităţile şi adevărul evident, uneori strigător la cer, neputând însă înşela bunul simţ, intuiţia şi curăţenia sufletească a Românului de rând care, el însuşi, a trăit din plin evenimentele respective. Cea mai mare parte dintre cetăţenii români sunt credincioşi şi, tocmai de aceea, vor să cunoască adevărul în deplină concordanţă cu perceptele credinţei lor, fără a face din dreptul ce li se cuvine un motiv de vendetă. Numai necredincioşii, ateii, care nu cunosc sentimentul creştinesc al iertării, se tem de răzbunare pentru faptele lor de neiertat.

Din aşa-zisele *"cărţi albe"* se desprind unele semnificative pete negre.

Astfel, în *"Cartea albă a Securităţii"* (istorii literare şi artistice: 1969-1989), apărută în Editura Presa Românească (sic) sub egida S.R.I., se remarcă insidioasa apreciere pe care fostul director al S.R.I. (V. M.) o face în mod foarte sofisticat, în stilul său personal, despre *"rezistenţa continuă şi îndârjită opusă de intelectualii români - scriitori şi artişti"*, evitând, cu abilitatea-i binecunoscută, să afirme, cinstit şi deschis, cum ar fi normal, că în toată perioada 1969-1989, toţi scriitorii şi artiştii români din ţară şi din străinătate au fost urmăriţi pas cu pas de faimoasa instituţie prin slujitorii săi. Iar, din *"avertisment"*, ca şi din conţinutul documentelor înserate în carte, transpare caracterul selectiv al materialului cu o evidentă subliniere intenţionat tendenţioasă.

Exemplu concludent, Doc. nr.25 (pag.40-41) din 29 August 1972, în care, *"buletinul informativ"* redactat în legătură cu înmormântarea lui N.C. (o mare personalitate a României interbelice), organizată de Uniunea Scriitorilor din România, în ziua de 24 Aug. 1972, la cimitirul Sfânta Vineri din Bucureşti, *"ceremonie la care printre cele 200 de persoane care au asistat, semnatarul <buletinului>* (I.C., Şeful Direcţiei I) numeşte şi unele persoane (personalităţi), care au făcut *"politică subversivă"*, în contradicţie cu afirmaţiile predecesorului său făcută cu alt prilej la adresa unora dintre aceleaşi persoane. În acest caz, se poate afirma că este vorba despre o relatare (informare) intenţionat tendenţioasă sau despre incompetenţă profesională. La nivelul unei asemenea Direcţii (I), neputându-se pune în nici un fel problema incompetenţei, se impune dela sine prima ipoteză, care corespunde tendinţei de prezentare agravată a stării de fapt (la acea dată) de către organele respectivei instituţii.

În suita *"Cărţilor albe"* a apărut, tot în anul 1996, volumul *"Raze de lumină pe cărări întunecate"*, titlu cu iz de roman poliţist (nici nu se putea altfel), în care autorul (fost şef al aceleiaşi celebre Direcţii a I-a), după părerea mea, o reală eminenţă cenuşie a instituţiei căreia i-a consacrat, efectiv şi neîntrerupt, aproape 40 de ani de activitate; chiar în *"Motto-ul"* cărţii face afirmaţia importantă şi gravă totodată: *"adevărul va ieşi la lumină doar atunci când vom juca toţi cu cărţile pe faţă"*. Orice Român de bună credinţă va fi de acord cu această afirmaţie dar, firesc, îşi va pune imediat întrebarea: *"cu ce cărţi pe faţă"* vom juca noi, Românii, atâta timp cât multe documente din arhiva respectivei instituţii (cert până în 1989, dar şi în perioada post-decembristă şi, posibil, chiar în prezent) au fost distruse, mistificate sau cosmetizate? Se ştie că în prezent, în S.R.I. se mai află aproximativ 40% din structurile fostei Securităţi şi se poate uşor presupune că, între aceştia, mulţi au lucrat iniţial la dosarele în discuţie. Şi, atunci, se impune concluzia că afirmaţia din *"motto-ul"* sus menţionat este lipsită de obiect şi de sens. Este ca şi cum într'un dialog lipseşte una din părţi. Stupefiant, un real aer de cinism se desprinde din dedicaţia cărţii, oferită *"cu alese sentimente colegilor de breaslă care, de-a lungul anilor, în lupta lor din umbră, în condiţii grele* (chiar mai grele decât ale victimelor lor?, n.n.) *pentru apărarea intereselor vitale ale Patriei şi ale Neamului nostru* (victimele lor, cele mai valoroase personalităţi ale României, cum bine se ştie, nu erau, de fapt, cei mai devotaţi cetăţeni ai ţării?, n.n.), *dar cărora nimeni nu le-a mulţumit"*. Iar, în *"consideraţii generale"*, autorul, într'un moment de excesiv gest filantropic şi de colegială compasiune pentru tovarăşii de breaslă, afirmă că drepturile de autor şi alte beneficii cuvenite din vânzarea cărţii vor fi destinate filialelor teritoriale ale Asociaţiei Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Serviciile Române de Informaţii, apreciind că acestea se caracterizează prin sărăcie. Sincer, vorbind, este de admirat sentimentul de colegialitate al autorului cărţii, ca şi gestul filantropic de care este animat pentru oamenii cu care a lucrat 40 de ani şi, din acest punct de vedere, i se cuvin, poate, felicitări. Dar, cum apreciază acest gest autorul, - socotindu-se pentru o clipă, în spirit creştin, un simplu cetăţean credincios al acestei ţări -, faţă de foştii săi colegi, dintre care, unii, mulţi sau puţini, dânsul ştie mai bine, au contribuit direct şi personal la schingiuirea, terorizarea şi, poate, chiar uciderea celor mai valoroşi fii ai României.

Se poate afirma, fără a greşi prea mult, că autorul cunoaşte *"asemenea cazuri"*, şi atunci, sentimentele sale (ca cetăţean credincios al ţării) filantropice şi de compasiune pentru *"torţionari"* (să ne fie iertat epitetul care, din păcate, astăzi circulă tot mai mult) exprimă, inechivoc, o seninătate aproape cinică faţă de victimele celor pe care îi gratulează cu bună ştiinţă. În ceea ce priveşte starea de sărăcie a respectivilor, şi aici se îndepărtează de adevăr, pentrucă, în realitate, în perioada imediat post decembristă, subit, tocmai aceştia s'au aflat într'o continuă şi suspectă înflorire economico-financiară (Într'un ciudat contrast cu meseria lor), ca şi însuşi autorul, cum singur afirmă în carte (pag.316). Iată de ce, *"motto-ul"* cărţii, enunţat doar ca o atrăgătoare axiomă, nu are nici o şansă să fie demonstrat vreodată în mod corect, concret şi realist, dar pentru cititorul avizat nu are nici cea mai mică relevanţă. Şi, se mai poate, de asemenea, afirma că autorul, personal, cunoştea mai temeinic ca oricine acest mare adevăr la data redactării cărţii (1996).

Din lectura acesteia se desprind cu o anumită frecvenţă unele afirmaţii dintre care, mai jos, citâm câteva:

1. *"În întreaga lucrare pledez pentru adevăr"* (pag. 9). O paradigmă ce sună ca un crez frumos, dar neîmplinit deoarece, pe parcursul întregii cărţi, se dau exemplele cel mai puţin semnificative, nerelevante, în cea mai mare parte se fac numai generalităţi, evitându-se în mod deliberat nominalizările, neamintindu-se nici măcar numeric victimele gulagului românesc, ale căror făptaşi au fost mulţi dintre colegii de instituţie ai autorului.

2. *"Am găsit că este bine să relev că au fost şi iniţiative negative ale unor conducători autohtoni, unele prelungindu-se şi în etapele următoare* (celei *'negre'*)" la pag.8. Afirmaţie care, deşi este exprimată în termeni evazivi, prin conţinutul ei demonstrează cunoaşterea concretă a situaţiei de fapt, autorul ocolind şi de data aceasta nominalizarea şi detalierea faptelor.

3. *"Nu am pretenţia că am epuizat complexa problematică legată de activitatea fostei Securităţi"* (pag. 9), lăsând să se înţeleagă o suspectă delimitare tocmai de faţa ascunsă a instituţiei în care a lucrat.

4. *Ţin să precizez că în mod eronat se afirmă că noi urmăream intelectualii şi alţi specialişti din aceste domenii (artă, cultură, medicină, cercetare, învăţământ etc.)"*.

Precizarea dela acest punct (4.), se află în evidentă contradicţie cu multe documente şi *"buletine informative"* înscrise în *"Cartea albă a Securităţii"*, apărută tot în 1996 (an foarte productiv pentru asemenea gen de cărţi), din care rezultă clar că această instituţie, chiar până în Decembrie 1989, s'a ocupat cu cerbicia-i cunoscută de urmărirea, prin mijloace specifice (intimidare, şantaj etc.) în mod special a scriitorilor, iar, însuşi autorul cărţii *"Raze de lumină pe cărări întunecate"*, este citat pentru nobila sa îndeletnicire la paginile: 378-379 (doc.436), 382 (doc.443, urmat de nota de rigoare) şi 502 (doc.453) din sus menţionata *"Carte albă"*. Iar numeroase "Documente şi buletine informative", publicate în aceeaşi *"Carte albă"* implică activitatea Direcţiei a I-a, începând din anul 1970 (doc.13, pag.25) şi terminând cu doc.264/1982, pag.239; doc.334/1984, pag. 298-299; doc.336/1984, pag. 299-301; doc.453/1988, pag. 502). Rezultă din simpla citire a documentelor înscrise în sus amintita carte că Direcţia a I-a a adus un constant şi, probabil, un important şi calificat aport în efortul *"bineintenţionat"* de urmărire a activităţii intelectualilor din ţară. Mulţi dintre intelectualii în viaţă, mai tineri sau mai bătrâni, au trăit acest coşmar chiar până în anul 1989. Motivul urmăririi şi încriminării până în ultimul moment (1989) a intelectualilor (cu precădere a scriitorilor şi artiştilor) l-a determinat exprimarea, mai deschis sau mai voalat, a sentimentelor curate şi de adevărată iubire pentru ţară, în totală contradicţie cu *"dragostea de Patrie şi Neam"*, invocată demagogic şi cinic în carte.

În cartea *"Raze de lumină pe cărări întunecate"*, autorul face unele afirmaţii în contrast evident cu realitatea trăită de el însuşi în perioada respectivă. Dintre numeroasele asemenea cazuri menţionăm unele mai jos:

La pag.46: *"opinia mea este că regimul comunist se clătina încă dela început"... "regimul comunist a fost deficitar din toate punctele de vedere"... "lipsa de concordanţă între teorie şi practică a fost principala fisură a regimului comunist"... etc.* Iar la pag. 53: *..."marxismul a împins masele populare la violenţă, ură şi vendetă. În fiecare ţară care a încercat construirea socialismului şi a comunismului, în numele luptei de clasă au fost sacrificate valori materiale, dar mai ales umane. Oameni aparţinând altor clase decât cele muncitoreşti, unii cu o reală capacitate intelectuală au fost marginalizaţi, izolaţi, persecutaţi şi chiar ucişi"...* Având asemenea convingeri încriminatorii, cum se explică, totuşi, activitatea pe care a desfăşurat-o cu zel şi devotament 40 de ani în cadrul unei faimoase instituţii care a reprezentat, în fapt, tocmai braţul de fier şi nemilos de represiv al regimului comunist din România?

Autorul acestei cărţi are, totuşi, meritul că, de pe poziţia sa, de fost Şef al Direcţiei I-a din D.S.S., de a face unele afirmaţii de-a dreptul şocante. Astfel, citâm din pag.103: *"...Ruşii aveau în România sprijin din rândul autohtonilor"*, iar mai departe (pe aceeaşi pagină), o afirmaţie uluitoare: *"Nu există Român din zecile de mii care au studiat în U.R.S.S., asupra căruia să nu fi acţionat serviciile secrete sovietice în vederea atragerii la 'colaborare'"*. O surprinzătoare licărire de simţire cu adevărat românească s'a produs în conştiinţa şi gândirea autorului în momentul redactării acestui pasaj. El şi-a asumat o

Continuare în pag. 11

POEZIA UNEI DOAMNE A SPIRITUALITĂŢII ROMÂNEŞTI - VETUŢA POP

Evocare de Cristian PĂVĂLUCĂ

Lectura versurilor din volumul *"Poeme"* mi-a întrupat în minte un cuvânt venit parcă dela sine: iluminare. Poezia **Vetuţei Pop** este poate mai presus de orice o poezie a iluminării. Nu a iluminării raţionaliste din *"secolul luminilor"*, ci a iluminării Christice. Este strigătul unui suflet senin mângâiat de îngerul inspiraţiei divine. Al unui suflet rămas senin şi optimist în ciuda vitregiei de nedescris a vremurilor pe care le-a trăit.

Nu am cunoscut-o din păcate, nu am avut onoarea s'o cunosc pe Vetuţa Pop decât post-mortem, prin operă. A făcut parte, indiscutabil, din acea categorie de poeţi care pot fi descifraţi sau măcar intuiţi în liniile generale şi esenţiale ale personalităţii lor prin lectura operei. Când am terminat de citit volumul de versuri am avut senzaţia stranie că *"am cunoscut-o"* că *"ştiu"* cum a fost Vetuţa Pop, deşi repet, nu am avut cinstea s'o fi întâlnit vreodată.

A fost, poate înainte de orice, un mare suflet de Român. Cum ar fi putut fi altfel, când s'a născut şi a copilărit în mijlocul Ardealului, în comuna Cetea, judeţul Alba, nu departe de *"Roma românismului"*, Alba Iulia? Cum ar fi putut fi altfel când s'a format (a absolvit liceul) la Blaj, capitala Şcolii Ardelene şi focar de cultură şi simţire românească? Absolventă a Academiei Comerciale din Cluj - Braşov, promoţia 1948!

Privind fotografia Vetuţei Pop văd aievea distinsa Româncă, care a devenit studenta şi luptătoarea de demult, nu în vreun sat din Transilvania ci în Laval, în apropierea Montréal-ului, după cum i-a fost scris.

A părăsit ţara împreună cu Domnul Mihai Pop, viitorul ei soţ, fugind de urgia vremurilor în 1948. Au trecut prin Iugoslavia, Italia şi Franţa pentru a ajunge în 1951 în Canada, unde s'au stabilit. Era un liman această Canadă în 1951 pentru rescăpaţii din Europa de Est care mai cunoscuseră şi mizeria refugiului prin diverse ţări vest-europene din anii imediat postbelici. *"Sleiţi şi rătăciţi de drum, / Vin să soarb-al tău parfum, / Vin într'una vin mereu / Primeşte-i în sânul tău."* scrie poeta în poezia *"Odă Canadei"*. Ţara însă, România, nu şi-a uitat-o. Stau mărturie nu doar câteva poezii, ci o importantă parte a operei sale.

Satul! Există oare ardelean cu nume de rezonanţă în cultura noastră care să nu fi avut nostalgia satului natal? Dela Coşbuc şi Goga până la Blaga şi Cioran toţi au avut-o. Vetuţa Pop nu face excepţie. Poezia *"Satul meu"* nu e o simplă evocare a satului natal, e mai mult o retrăire a parfumului şi gustului său cu *"piersici şi cireşi de frunte / pruni şi nuci de-o frumuseţe"*, cu *"miros de corobeţe / de gutui şi nuci bătute"* etc. Simţi că atunci când a scris aceste versuri poeta nu era în Laval, ci undeva departe în Cetea copilăriei sale cum tot departe în copilărie trebue să fi fost şi Marcel Proust când a evocat în proză celebrele-i *"confitures de tante Madeleine"*. Din acelaşi context al zbuciumului nedezrădăcinării fac parte şi poeziile *"Piatra Cetii"*, *"La mormântul părinţilor mei"*, *"Blajul"*, *"Mureşul"*, dar mai ales poezia cu valoare de testament spiritual *"Copiilor mei"*: *"Să fiţi bravi, băieţii mamii, / Şi'n viaţă nu uitaţi: / Că veniţi din Piatra Cetii / Şi că sunteţi Pop de Daia, / Din Români sunteţi născuţi"*. Iar versurile din poezia *"Drum bun"*: *"Du-cu tine dorul nostru / Tot ce-avem în noi mai sfânt, / Dăruieşte-l României! / N'o uitâm nici în mormânt"*, ar putea sluji drept epitaf tuturor Românilor din exil care au trăit şi murit cu România în suflet.

Poate mai mult însă decât din aceste poezii de zbucium şi de reverie personală, sufletul de mare Românca al Vetuţei Pop e reliefat de poezia marilor probleme comunitare româneşti. Nu a scris nimeni până acum, după cum ştiu, o istorie a exilului românesc. Ceea ce nu a făcut nimeni în proză, a făcut Doamna Vetuţa Pop, condensat în versuri. Poezia *"Eroi fără război"* redenumită *"O generaţie decimată"* reprezintă tocmai istoria valului de emigranţi români din perioada imediat postbelică. E o remarcabilă sinteză a destinului tragic al unei generaţii sortită să se refugieze şi *"să dea posteritătii / Ce ţării nu puturã"*. Această poezie mie personal îmi răspunde la o chinuitoare întrebare pe care mi-o puneam cu ani în urmă când sufeream în ţară de foame, frig şi frică. *"Ce face exilul? De ce nu se mişcă? De ce nu ne ajută?"* Am înţeles mai târziu şi poezia *"O generaţie decimată"* vine s'o confirme. Au bătut la uşi pe care le-au găsit închise. *"Băteam din poartă'n poartă / Să cerem ascultare, / Dar soarta-i fu decisă, / Decisă rămânea / Şi nimeni n'asculta."* Din această categorie a poeziilor strigăt pentru durerea neamului mai fac parte *"Bătrânii de acasă"* (*"Îngheaţă firea'n ei, îngheaţă toată / C'au auzit de iarna ce-i aşteaptă / S'adună groaza'n toţi ca niciodată. / Căldura se va da cu tărâita / Şi pe masă va lipsi şi pita / Se sting ca lumânarea se topesc'i*), *"Îndemn"*, *"Mâhnire"*, *"Întristare"*, dar mai ales *"Canalul morţii s'a deschis"* - un ţipăt de revoltă în versuri adresat ziarului *"Tribuna României"* pentru un articol în care era preamărită *"marea realizare"* a ceauşismului: terminarea Canalului Dunăre-Marea Neagră, mărturie hidrotehnică a ascendenţei staliniste a lui Ceauşescu. Remarcabilă în aceste poezii nu e revolta, ci reţinerea ei. Ele nu sunt pamflete. Poeta a scris cu mânie, dar nu cu ură. Există chiar o noţiune de optimism în unele din ele. *"O! fraţilor iubiţi! Ce-a voastră cruce / Din fier, vă fu făcută dar, / La Cer nădejdea voastră fie, / Căci Paştile veni-vor iar"*. *"Îndemn"*, 12 Martie 1987. 1987! În acel an noi, cei din ţară, pierdusem nădejdea, credeam că Satana s'a eternizat în România. Sau: *"Întinde frate a ta mână / Şi vin'alăturea cu noi, /Ca să privim toţi împreună, / Pălămida ce se'ntinde, / Şi pământul il cuprinde."*, versuri cu care se încheie poezia *"Întristare"*, dojană adresată celor ce ajunşi în exil *"nu vor să mai facă politică"*. Remarcabil suflet trebue să fi avut Vetuţa Pop dacă şi-a păstrat seninătatea şi optimismul după ce a trăit la maturitate cei mai grei ani ai acestui secol pe care îl vom încheia în curând, secol ruşine a umanităţii adamice. Acest spirit optimist explodează parcă în poezia *"Românie"* scrisă la 22 Ianuarie 1990, un fel de Odă a Bucuriei pentru descătuşarea pe care evenimetele din Decembrie '89 păreau s'o fi adus României. *"Să-ţi iei locul printre gînte/ Precum l-ai avut, / Şi cu flori să'mbraci morminte / Ce te-au renăscut."* În mijlocul bucuriei mormintele nu sunt uitate. Fără ele nici o descătuşare n'ar fi fost posibilă.

Ce mai putem spune despre **Omul Vetuţa Pop** citindu-i opera? A fost soţie, mamă şi bunică exemplară, aşa cum parcă femeile din generaţia ei sau din cele anterioare ei ştiau să fie. *"Tu eşti a mea-lumină, / Al meu ghid, al meu cuvânt, / Lângă tine viaţa-i plină, /Plină până la mormânt."* - versuri adresate soţului ei, Domnul Mihai Pop, lovit de o grea suferinţă şi pe care-l l-a îngrijit cu dragoste până la mormânt, aşa cum a scris. Găsim cu emoţie în volumul *"Poeme"* poeziile tainicelor momente de familie, precum *"De Crăciun"*, *"Colindă"*, *"Cocotte-a lui Corina"*, *"Nepoţelele"* sau *"Punere la punct!"*. Mi se umezesc ochii citind aceste poezii. Trezesc în mine nostalgia Sărbătorilor de altă dată, pe care, prea tânăr fiind mai mult le intuiesc decât mi le aduc aminte. Ce să mai spun de poezia *"Vis de nuntă"*? *"Ruxandra astăzi e mireasă / Soarele îi intră'n casă, / Intră'n cas'pe nevăzute, / Ea stă gata să-l sărute."* Nu ştiu cine e Ruxandra, dar sper că ştie că nu a primit la nuntă un cadou mai frumos decât această poezie. O menţiune aparte, de suflet aş zice, pentru poezia *"Poetului Vasile Posteucă"* scrisă în Iulie 1982 când s'au comemorat 10 ani dela moartea unui poet şi OM care, din motive de dincolo de poezie e prea puţin cunoscut astăzi.

Încercând să înţeleg omul şi opera, am dat peste dedicaţia volumului de poezii în care autoarea scrie că poemele sunt *"izvorite din dragostea mea pentru familie, prieteni şi ţara în care m'am născut - România."* Frumos spus, dar cred că din modestie poate, poeta s'a definit incomplet prin această frază. Pentrucă am descoperit în volumul *"Poeme"* şi poezii care nu derivă nici din patriotism, nici de iubire de aproape în sensul restrâns al cuvântului, familie, prieteni, ci din ceva mai înalt: preocuparea pentru problemele perene ale umanităţii, decurgând din iubirea de aproape în sensul profund religios al cuvântului. Nici nu se putea ca unui suflet sensibil ca cel al Vetuţei Pop să-i fi lipsit din operă dimensiunea filosofic religioasă. Sentimentul religios nu e întotdeauna explicit. El transpare adesea indirect prin intermediul a două sentimente profund religioase, în fond: mila şi nădejdea în Dumnezeu (poeziile *"La institutul de Fizioterapie"* şi *"În metrou"* - prima poezie în ordine cronologică scrisă de autoare). In alte poezii (*"Gândul"*, *"Cuget"*, *"Ingăduinţă"*, *"Eul"*, *"Dorinţă"*, sau *"Misterul vieţii"*) poeta se angajează în dialog direct şi smerit cu Dumnezeu. Optimismul funciar al poetei izvorît din sentimentul plenar al binelui universal ancorat în sufletul ei se manifestă şi aici. Cred în acest sens că poezia *"Misterul vieţii"* dincolo de frumuseţea ei (e o bijuterie poetică) e definitorie pentru Vetuţa Pop. Ca şi poezia *"Pictorul"*, de altfel, ultima creaţie a poetei dinainte de a ne părăsi. Nu pot încheia succinta prezentare a laturii filosofic religioase din lirica Vetuţei Pop fără a menţiona poezia *"1986 - Anul Cometei."* E vorba de cometa Halley care se apropie de Terra la fiecare 75 de ani. Ultima apropiere avusese loc în 1911. Doamne, câte răutăţi s'au comis pe Pământ între 1911 şi 1986! Poezia face o sumară şi decentă trecere în revistă a lor în prima parte (dacă ar fi să spunem răutăţilor pe nume, ar trebui să părăsim domeniul poeziei) şi exprimă nădejdi şi speranţa de mai bine pentru omenire în următorii 75 de ani. Să fi avut poeta intuiţia evoluţiei ciclice a umanităţii? Sensibilitate pentru decăderea şi suferinţele omenirii a avut în orice caz.

Am pornit dela cunoaşterea **Omului Vetuţa Pop** prin lectura operei şi îmi dau seama că, fără să vreau, am ajuns la o împărţire tematică a poeziei sale. Poate că e şi firesc să fie aşa. Pentrucă fiecare din aspectele tematice ale poeziei sale evocate mai sus au fost aspecte (definitorii) ale omului: patriotism, dragoste de familie şi prieteni, preocupare pentru marile probleme ale creaturii numită om. Toate având un numitor comun: credinţa sa nestrămutată în bine şi în victoria sa ultimă asupra răului. Ceea ce în fond, e echivalent cu o foarte profundă credinţă în Dumnezeu, pe care îl rugăm să odihnească sufletul ei senin, curat şi pătruns de iluminarea Învăţăturii Sale. Amin.

Cristian PĂVĂLUCĂ

O PERSONALITATE PE NEDREPT UITATĂ

În comunele Ponoarele, Izverna şi Balta, ca în tot carstrul mehedinţean, întâlneşti şi astăzi locuitori ai satelor, ajunşi acum la vârsta senectuţii, care l-au cunoscut pe contemporanul lor, preotul Alexandru M. Popescu, despre care au circulat şi circulă încă multe legende, dar şi realităţi care i-au uimit pe oamenii statornici ai acestor meleaguri.

Aceşti oameni respectă imaginea preotului pe care-l venerază ca pe un simbol al spiritualităţii, dăruirii şi inteligenţei sclipitoare cu care a fost hărăzit de bunul Dumnezeu.

Eram copil, prin anii 1939-1940, în primele clase ale şcolii primare din sat (aceeaşi şcoală la care a învăţat între anii 1887-1891 şi acest frate al bunicului meu - pe linie paternă) când l-am cunoscut în casa străbunicului - după mamă, notarul comunal Iacob Martinescu - pe popa Alexandru zis şi Mochie; un bărbat înalt, cu fruntea lată şi părul creţ roşcat, cu ochii negri şi scânteietori, cu o privire pătrunzătoare şi severă, cu vorbă măsurată şi sentenţioasă.

În *"odaia mică"* din căsuţa străbunicilor mei, m'a mângâiat pe creştet şi mi-a spus în treacăt *"să creşti mare"*. Nu ştiam atunci, decât foarte vag, că era un om învăţat, preot şi doctor cu studii la Paris.

Acum, când eu însumi sunt la vârsta când el a trecut în lumea umbrelor, îmi dau seama că în jurul marilor personalităţi se ţese în timp un mit, un mister şi parcă e chiar frumos acest scut care luminează opera şi personalitatea lor, apropiindu-ne cu interes şi respect de profunzimea şi înălţimea ideilor elaborate, idei care pot deveni un bun al cunoaşterii şi experienţei noastre.

Despre Alexandru M. Popescu nu s'a putut publica prea mult, deoarece nu era pe placul dictatorilor să elogiezi un preot care şi-a permis şi luxul să studieze medicina în Apus. Totuşi, în anul 1965, în una din paginile revistei *"Contemporanul"* a apărut un intins articol intitulat *"Când munţii gândesc"* semnat de scriitorul Ion Caraion. Autorul articolului îl elogiază pe *"craiul spiritual"* din ţinutul de Nord al Mehedinţului pe care-l consideră *"o minte strălucită"*. Un alt reputat scriitor, Emil Manu a scris despre acest distins spirit în cărţile sale *"Roza Vânturilor"* şi *"Spaţiu Etern"*, ultima publicată în anul 1985, din care citâm:

"Medic şi filosof, Alexandru Mochie Popescu om umblat prin Europa apuseană, cu multe studii ale cărui opere manuscrise nu ştiu în ce bibliotecă occidentală sunt trecute la acte curioase"...

Preot, medic, filosof, eseist, poet şi prozator, Alexandru Popescu ne-a lăsat lucrări în domeniul medicinei, filosofiei, ştiinţei şi literaturii. Această personalitate uimitoare, de formaţie enciclopedică, pe nedrept uitată de cei ce i-au cunoscut opera, conferenţia la Paris în anii 1910-1911 despre necesitatea unirii Transilvaniei cu Ţara şi publica lucrări de referinţă în domeniul ştiinţei, literaturii şi artei, făcând permanent dovadă că se cuvine să-l menţionăm în rândul celor intraţi în panteonul culturii naţionale şi universale.

Enumerăm doar câteva titluri din lucrările sale existente la Biblioteca Academiei din Bucureşti şi la alte biblioteci mari din Capitală.

"Omul şi rostul lui în lume", *"Cu cine ne putem uni. Românii, în genere, şi Slavii din Balcani"*. *"O ipoteză biologică cu referire la originea cancerului în speţa umană"* (traducere din l. fr.); *"Adevărata învăţătură a lui Iisus"*; *"Universul nostru"*; *"Completarea legilor newtoniene"*, *"Infinitul"* *"Spectacolul din Sirius"*; *"Poezii"* proză etc.

Preocupat de cunoaşterea multor domenii ale ştiinţei a elaborat teoria genezei umane, cu nouă ani înaintea celei consacrate sub numele savantului rus Oparin. Cele două teorii sunt de o similitudine uimitoare, diferenţa esenţială fiind doar aceea că acel conglomerat de celule vii este numit de Oparin coacervate. Spirit vizionar, Alexandru Popescu a anticipat nu numai declanşarea dar şi desfăşurarea celui de-al Doilea Război Mondial. Într'un articol publicat la Tr. Severin în ziarul *"Democraţia sau puterea poporului"* din 5 Septembrie 1935, cu aproape o lună înainte ca Italia să atace Abisinia, el scria: *"A încerca evitarea conflagraţiunii generale ce este gata a se produce; iată în ce constă victoria"*.

După 1909, până în anul 1928, în urma studiilor de medicină la Universitatea din Paris, a lucrat în spitalele pariziene. Semnând ca medic legist şi psihiatru, fostul preot mai poseda: diploma de medic colonial, diploma de asiduitate a clinicii de cancer; diploma de asiduitate a clinicii de obstretică şi ginecologie şi cursuri de perfecţionare în : igienă superioară, igienă internaţională, bacteorologie, electro şi radiografie - toate pe lângă Facultatea de medicină din Paris. În Monitorul oficial nr.51 din 4 Martie 1928, pag.3019 scrie: *"Dl. dr. Popescu Alexandru cu diploma de doctor în medicină la Universitatea din Paris în anul 1927, trecând examenul de liberă practică, în conformitate cu art. 82 din legea sanitară..., acordă D-lui dr. Popescu Alexandru dreptul de liberă practică a medicinei în ţară."*

În periplul său prin lume, a cunoscut bine Elveţia; a rămas un timp în Italia, a fost în Nordul Africii pentru a studia Piramidele din Egipt - dar a abandonat acest proiect - aşa cum mărturisea - din motive financiare. De fapt, întreaga sa viaţă a fost o dramatică luptă - intre existenţă şi dorinţa de a studia, de a cunoaşte şi de a lăsa posteritătii lucruri valoroase. Prin marile obstacole pe care i le-a pus viaţa, dar şi prin tenacitatea cu care le-a depăşit, Alexandru Popescu, fiu al unui preot sărac, din satul Răiculeşti, comuna Ponoarele, a reuşit să facă permanent dovada că *"nasc şi în cătunele mici oameni mari"*.

Eleodor POPESCU

GH. ZANE - MEMORIALISTUL

Profesor şi academician, creator de şcoală şi politician de calibru, numărându-se printre fruntaşii P.N.Ţ şi dirijând un număr de ani organizaţia judeţeană Iaşi, **Gheorghe Zane** (1897-1978) a fost un democrat, un militant desăvârşit pentru dreptate şi adevăr, un anticomunist convins. Nu a fost nici naţionalist, nici antisemit. Zilele acestea, opera sa, impresionantă din toate punctele de vedere, s'a îmbogăţit cu un nou volum - ***Memorii (1939-1974)***, îngrijită de acad. Al. Bârlădeanu, Daniela Poenaru, Irina G. Zane-Marcu şi prefaţat de acad. Dan Berindei (Bucureşti, Editura Expert, 1997, 344 p.).

Redactate în ultimii ani ai vieţii, ***Memoriile*** - după cum a observat din start autorul, care nu avea să-şi definitiveze opera - ***"nu sunt scrise pentru actualitate, ci pentru posteritate şi cred că cine le va citi va putea vedea în ele un memorialist onest, care nu a căutat nici un moment să-şi modeleze atitudinile, sentimentele sau ideile din trecut cu cine ştie ce interese actuale. Dintr'un anumit punct de vedere ele sunt o contribuţie perfect sinceră la o latură a istoriei contemporane a României"***. Credem că acum, la împlinirea a o sută de ani dela naşterea savantului, acea ***posteritate*** despre care aflăm referire în text a fost, în chip fericit stabilită de editori. În ceea ce priveşte pretenţiile lui Gh. Zane de a îmbogăţi datele istoriei noastre de după 1939, ele sunt pe deplin justificate. Perioada 1939-1974 se desfăşoară plenar sub privirile cititorului, cu întâmplările ei bune sau rele şi, mai cu seamă, cu personajele de primă mărime, mijlocie ori pitică, care s'au perindat pe scena României contemporane. Vom reţine că, mai totdeauna, portretele realizate de Gh. Zane sunt remarcabile - scurte creionări, cu surprinderea precisă a calităţilor şi defectelor ***"actorilor"*** şi, îndeosebi, cu încadrarea lor inspirată în funcţie de evenimentele la care au participat ori pe care le-au determinat. Detaşarea naratorului faţă de evenimente şi eroi este indiscutabilă, el a urmărit anume acest obiectiv, deşi nu sunt convins că el a şi fost atins. Ceea ce nu scade valoarea portretelor propuse, care, în ansamblu se dovedesc memorabile. Tocmai de aceea, insist asupra unora dintre ele.

Voi începe, desigur, cu rândurile consacrate inegalabilului istoric al neamului: ***"...Am considerat pe N. Iorga ca pe cel mai extraordinar om pe care l-au dat Românii pe plan cultural şi naţional. În istorie el a făcut cât toţi istoricii români laolaltă şi încă mai mult; pe plan naţional el este unul din ctitorii României Mari, care mai mult decât oricare altul a contribuit la deşteptarea conştiinţei româneşti, deşteptare care a făcut posibil războiul de unitate naţională. Am admirat curajul lui civic în marile momente ale istoriei noastre contemporane şi niciodată judecata mea asupra lui n'a fost influenţată de critica măruntă politicianistă a timpului. Neşansa lui a fost că a aparţinut unui popor mic, fără prestigiu internaţional. Dacă ar fi venit din mijlocul unui popor de prestigiu mondial, cum sunt Francezii, Germanii sau Englezii, el ar fi fost socotit ca una dintre cele mai mari personalităţi ale lumii contemporane şi amintirea lui ar fi dăinuit, în creştere continuă, peste veacuri, mai mult decât a lui Voltaire, a lui Goethe ori a lui Mommsen"***.

Cel mai adesea revine în ***Memorii*** figura lui Iuliu Maniu, cel care, în anii conflagraţiei mondiale din 1939-1945, ajunsese să simbolizeze pentru toţi ***"rezistenţa şi speranţa"***. Cu alt prilej, memorialistul constată că ***"Maniu era un om fără frică, după cum era inflexibil în atitudinile sale. Odată mi-a spus: <Nu s'a născut încă omul care să mă poată face a-mi schimba părerile>"***. Calitate ori defect, ne vom întreba. Este dificil de apreciat, deşi Gh. Zane însuşi înclină în această ultimă privinţă, după cum desprindem în aceste aprecieri ce-l integrează pe erou în evoluţiile postbelice ale Românieі: ***"Am avut cu Iuliu Maniu o permanentă divergenţă de păreri asupra statutului internaţional al României. Iuliu Maniu spunea: <Suntem în armistiţiu>, eu îi replicam: <Suntem sub ocupaţie (a URSS)>"***. Păreri nu tocmai convenabile aflăm despre colegii universitari dela Iaşi. M. Ralea este unul dintre aceştia; el - ne asigură memorialistul - ***"ar fi un excelent critic literar, dacă nu s'ar fi dedat atât de interesat vieţii politice; a lăsat câteva frumoase eseuri scrise în tinereţe (...) Este un caz ilustrativ al vieţii publice din România. Ca şi alţii, dorinţa nestăpânită de trai bun, de avere, călătorii, femei (...) i-a anihilat însuşirile..."***

Nu mai puţin drastic sunt *"judecaţi"* Petre Andrei şi Armand Călinescu, acesta din urmă bucurându-se, deopotrivă cu... M. Roller, de tratamentul cel mai dur. Nu cunoaştem ci doar presupunem motivele unei atare situaţii, dar, fără îndoială, istoricii viitorului vor stărui asupra consideraţiilor lui Gh. Zane: ***"...Cu toate aparenţele, A. Călinescu era un uşuratic. Credea că prin suprimarea lui (Corneliu Zelea) Codreanu desfiinţase Garda de Fier. Cu câteva săptămâni mai înainte de a fi asasinat (21 Septembrie 1939), m'am întâlnit cu el căci - cu toate că refuzasem să fac politica lui Carol şi a lui - păstrasem cu el o legătură personală, cred ca urmare a simpatiei reciproce şi poate în speranţa că odată tot voi intra într'unul din guvernele sale. Când ne-am văzut ultima dată, s'a sculat de pe fotoliul dela birou, unde stătea, a venit să mă întâmpine, întinzându-mi amândouă mâinile, şi mi-a spus: - Ei, ce spui, le-am răsucit (legionarilor) gâtul ca unui pui de găină! (Gh. Zane:) - Nu spun nimic, decât te sfătui să fii prudent (...). A Călinescu, în fond, sub aparenţa unui homunculus, infirm de un ochi şi de aceea purtând un monoclu negru, era un om viu, cu o inteligenţă plină de spontaneitate, facil la vorbă, cu replică promptă, dar superficial. Nu adâncea nici o problemă. Deşi făcuse studii la Paris, nu studia nimic, totul improviza. Preocuparea lui unică era politica şi avea bune calităţi de şef de judeţ, chiar de ministru, dar nu de om de stat; veleitar, dornic să parvină, ca şi alţii din generaţia sa, găsise în popularitatea partidului ţărănesc o platformă de pe care socotea că se poate lansa. Când PNŢ nu i-a mai oferit o asemenea perspectivă, l-a părăsit fără regret şi a căutat - în parte şi a reuşit - să tragă şi alţi membri, creând o nouă platformă - puterea regală, cu toate corolarele pe care i le-au impus imprejurările şi nu el le-a creat, printre care antilegionarismul şi antidemocratismul..."***

Memoriile lui Gh. Zane readuc în atenţie numeroase dintre problemele României dintre 1939 şi 1974 în privinţa cărora istoricii înşişi nu au căzut de acord. Aşa, de pildă, cu referire la prăbuşirea României Mari în 1940 memorialistul a considerat că ***era posibil*** şi ***trebuia*** ca guvernul dela Bucureşti să fi respins notele ultimative sovietice pretinzând cedarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord ori *"arbitrajul"* impus de Hitler şi Mussolini în chestiunea Transilvaniei de Nord. Nu sunt ignorate personalităţile dela Bucureşti implicate, nu este scuzat ***regimul*** patronat de Carol - de ***"mascaradă politică"***. Despre Mareşalul Ion Antonescu se desprind din ***Memorii*** opinii nuanţate. El ***"a dat o lovitură mortală legionarismului (...)"*** notează Gh. Zane. Arestat în după-amiaza zilei de 23 August 1944, la Palatul Regal din Bucureşti, Mareşalul a fost predat, după cum se ştie, în orele imediat următoare comuniştilor conduşi de Emil Bodnăraş. ***"Procedarea lui Mihai (I) a fost nedemnă de un rege. Un voievod român de altă dată s'ar fi răfuit cu înaltul dregător pentru greşelile făcute faţă de domnie şi ţară, l-ar fi executat el sau soldaţii lui credincioşi. Din ordinul său mândru. Dar nu l-a fi predat adversarilor săi..."*** În Mai 1946, la Bucureşti, *"Tribunalul Poporului"* l-a *"judecat"* pe Ion Antonescu şi principalii săi colaboratori. PNŢ a respins vehement asemenea scenarii, mai ales că ***"acest proces inaugurează seria de procese politice care se vor desfăşura succesiv, cu o ferocitate îmbrăcată într'o haină pretins juridică, necunoscută în istoria României. Toate, absolut toate, au fost la fel; deosebiţi erau numai acuzaţii"***. În cursul anchetei şi al *"procesului"*, Antonescu a avut un comportament remarcabil. ***"Şi-a păstrat tot timpul calmul"***. Iuliu Maniu însuşi a compărut ca martor, iar, în final, spre stupoarea asistenţei - compusă din ***"muncitori, evrei, neofiţi comunişti" - i-a întins mâna şi a strâns-o pe a aceluia pe care îl dezaprobase"***. Liderul PNŢ a fost huiduit, presa comunistă s'a declanşat împotrivă-i, iar cercurile sovietice au reacţionat indispuse. A doua zi, Iuliu Maniu i s'a destăinuit lui Gh. Zane: ***"Să vă spun, domnule profesor, m'am găsit la un moment dat în faţa generalului (mareşalului) şi spontan, faţă de un om care ştiam că merge la moarte, creştineşte, i-am strâns mâna"***. Condamnaţi la moarte, la 1 Iunie 1946 Mareşalul şi alţi trei colaboratori au fost executaţi. Antonescu s'a comportat ***"dârz şi brav până în ultimul moment"***.

În 1945-1947, România s'a confruntat cu ***sovietizarea*** şi ***stalinizarea*** coordonate de Kremlin, prin interpuşi din ţară - Ana Pauker, Vasile Luca, Gh. Gheorghiu-Dej, Lucreţiu Pătrăşcanu, Emil Bodnăraş, Petru Groza, C.I. Parhon ş.a. A fost o ***cumplită tragedie***, concretizată rapid în implantarea ***"comunismului rusesc în România"***. Dintre *"tovarăşii de drum"*, Pătrăşcanu a fost sacrificat, în vreme ce unii foşti ***"mari patroni de întreprinderi"*** (Auschnit, Malaxa) au plecat în Vest, ***"cu paşaport în regulă"***. Erau dovezi şocante în sensul că *"lupta de clasă"* a comuniştilor nu se desfăşura după nici un fel de principii!? În context, Gh. Zane însuşi, trecut în rândurile ***"foştilor"***, a fost arestat în două rânduri (1947, 1952-1954), iar în continuare, degradat din profesor ***în documentarist***, a fost desemnat să lucreze la Institutul de Istorie *"N. Iorga"* din Bucureşti. Au fost ani de muncă intensă, în care a colaborat la ***bibliografia izvoarelor istoriei române din secolul al XIX-lea*** ori a pus bazele ediţiei complete a ***operelor lui N. Bălcescu***, apărută peste ani ***"numai după aprobarea şi ordinul expres"*** ale lui N. Ceauşescu.

Din epoca teribilului deceniu al şaselea, memorialistului i se impune figura sinistră a faimosului ***academician-istoric*** M. Roller, cel care ***"se băgase cu o totală lipsă de cunoştinţă în conducerea ştiinţelor umaniste şi în special a istoriei (...) În fapt, acest Roller, care la acea dată nu avea nici măcar licenţă, căuta să falsifice cu orice istoria Românilor"***. Membru al Institutului *"N. Iorga"*, Gh. Zane participa la şedinţele lunare de comunicări ştiinţifice ale prestigioasei instituţii, la care ***"mai de fiecare dată Roller se dădea în spectacol. Dela catedră vocifera şi gesticula ca un descreierat, insulta, în numele marxismului, pe cei de faţă - chipurile să le facă noua educaţie -, aducea injurii întregii istorii româneşti, terfelea pe toţi oamenii de seamă din trecut, debita nişte enormităţi, de rămâneam înmărmuriţi. Întreaga sală tăcea, strângând pumnii, într'un sentiment de silă şi revoltă"***. Istoricul oficial al perioadei copilăriei socialismului din România, acelaşi Roller, ***"influent la Securitate"... a făcut ca toţi istoricii să fie arestaţi"*** (Silviu Dragomir, Ştefan Meteş, Ioan Lupaş, C.C. Giurescu, Gh. Zane). Au trebuit ani, pentru a fi debarcat; cu ***"mari greutăţi"***, de către Traian Săvulescu, preşedintele Academiei Române, care a intervenit direct la Gheorghiu-Dej. În 1957, liderul comunist l-a ***"lichidat pe Roller"***.

În perioada comunistă o problemă constantă pentru savantul Gh. Zane a reprezentat-o confruntarea cu cenzura. La începutul anilor '60, el a întocmit o ediţie a scrierilor economice ale lui I. Ghica, plătită de Editura Ştiinţifică din Bucureşti, dar neimprimată. Depoziţiile lui Gh. Zane sunt de mare interes şi în evaluarea pogromului dela Iaşi dela sfârşitul lunii Iunie 1941, integrat de unii ca episod de referinţă în aşa-zisul ***holocaust*** din România antonesciană.

Dar, încheind comentariile prilejuite de apariţia ***Memoriilor*** lui Gh. Zane, care, repet, nu era nici naţionalist şi nici antisemit, să-l ascultăm pe fostul fruntaş politic din epoca sa de glorie incontestabilă a PNŢ: ***"Am cercetat în oraş (în Iaşi), pe la prieteni sau cunoscuţi răzleţi prin oraş, împrejurările în care avusese loc bestialul pogrom.*** Totul a fost organizat şi executat de armata germană (subl. lui Gh. Zane - n.ns) ***Autorităţile militare române n'au avut nici un amestec; unii comandanţi români - precum colonelul Lupu - au intervenit chiar în favoarea Evreilor adunaţi pentru a fi ucişi. Generalul Stavrescu, atât de grav acuzat, nici nu era în Iaşi, a venit de-abia seara, când a rămas îngrozit de cele întâmplate. Guvernul dela Bucureşti - inclusiv Antonescu - au rămas înmărmuriţi. N'au avut nici o informare prealabilă, căci, dacă ar fi ştiut ceva, cu siguranţă că ar fi intervenit ca faptul să nu aibă loc. Dacă ar fi putut!"***

"CĂRŢI ALBE" CU PETE NEGRE

Urmare din pag. 9

mare răspundere prin această afirmaţie ce vizează în mod neîndoielnic persoane care au făcut obiectul unor largi dezbateri în mass-media românească şi care, probabil, vor constitui un subiect demn de luat în seamă de organe de specialitate, în vederea asanării morale în România.

La pag.185-186, autorul afirmă: *"Eu sunt obosit şi dezgustat de ceea ce văd în jurul meu. Cum poţi să fii altfel când vezi atâta ingratitudine, trădare şi mizerie în jurul tău?"* Pare credibilă sinceritatea şi onestitatea autorului dar, din respect pentru adevăr (cum adesea afirmă), ar fi fost bine şi chiar de dorit, în folosul *"Patriei"* (pe care de multe ori o invocă patetic) şi, nu în ultimă instanţă, chiar pentru imaginea sa de adevărat patriot (cum, de asemenea, îi place să se considere), să fi numit pe ingraţii şi trădătorii ale căror fapte le cunoaşte şi pentru care încearcă, firesc, un sentiment de dezgust, indiferent de culoarea politică a acestora.

De asemenea, la pag.242, afirmă că *"trebue să ştim să despărţim grâul de neghină"*, dar, din nou, evită să numească pe cei din categoria *"neghină"*, pe care se subînţelege că îi cunoaşte, lăsând şi de această dată să planeze alte pete negre pe seama instituţiei pe care a slujit-o, precum şi a slujbaşilor ei.

Iar, în ceea ce priveşte deconspirarea arhivelor fostei Securităţi, la pag.260, afirmă că aceasta *"implică un grav pericol pentru siguranţa naţională şi un nesfârşit şir de necazuri pentru o serie de oameni şi familii"*. Autorul, deşi doctor în drept, omite, se pare cu bunăştiinţă, că orice cetăţean are dreptul elementar şi fundamental, totodată, să cunoască adevărul despre faptele care i-au schimbat destinul şi i-au mutilat viaţa. Acest simplu, dar mare adevăr se impune dela sine nu numai după normele morale şi creştine, ci mai ales ale celor juridice consacrate prin Constituţia României şi, în totalitate, prin Declaraţia Universală a Drepturilor Omului din 10 Decembrie 1948.

Referitor la evenimentele din Decembrie 1989, la pag.227 şi 228 din aceeaşi carte, autorul precizează că: *"vinovaţi de dezastrul produs în Decembrie 1989 sunt cei din nucleul complotist şi ei trebue nominalizaţi, cercetaţi şi judecaţi pentru faptele lor"*. Caracterul apodictic al acestei precizări, ţinând seama de statutul profesional excepţional al autorului în Decembrie 1989, va avea un rol fundamental şi hotărîtor, totodată, în stabilirea adevărului în ceea ce priveşte desfăşurarea evenimentelor în acele zile, asupra cărora şi acum mai plutesţe o inexplicabilă nebuloasă.

Presupunând că şi în viitor vor mai apare *"Cărţi albe"*, s'ar impune ca, potenţialii lor autori, în prealabil, să-şi înfrângă nostalgiile, orgoliile şi vanităţile şi, mai ales, să-şi supună conştiinţa la un sever examen pentru a putea înţelege cu obiectivitate fenomenul coşmarului naţional creat de faimoasa instituţie şi de slujitorii acesteia, considerând că numai astfel vor izbuti să se debaraseze de marile lor păcate şi să se apropie cu sfială şi cu cinstea cuvenită de propriile victime, creind, cum ar fi ideal, un real climat de linişte şi de înţelegere, eliminând, în acelaşi timp, *"implicarea unui eventual grav pericol pentru siguranţa naţională"*, idee indusă insidios chiar dela vârful fostei instituţii.

Va fi greu, dar nu e imposibil, să devină şi ei oameni obişnuiţi, cu credinţă şi iubire dreaptă pentru cetăţenii iertători după noianul lor de suferinţă şi, atunci, vor încerca şi poate vor reuşi să trăiască un firesc sentiment de bucurie creştinească, specifică neamului românesc.

Dan COSMULESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Știam de apariția acestei cărți citind excelenta prezentare făcută de Zahu Pană, dar de-abia după șase luni am putut s'o cumpăr cu bani românești, fiind distribuită și în țară. Am cumpărat-o dintr'un noroc, la îndemnul libralului ambulant: *grăbiți-vă s'o cumpărați că-i ultimul exemplar!*

Am început imediat lectura volumului, pe care nu-l puteam închide nici în timpul meselor, într'atât de captivant se prezintă stilul acestui autor. La drept vorbind, capacitatea de a-l captiva pe cititor, constituie principalul atu scriitoricesc al Canadianului de origine română Dean Phillip (Dumitru Filip).

Preferăm să-l numim pe autor Dumitru Filip, așa cum indică actele sale de naștere și de botez și niciodată de acum încolo *Dean Phillip*, deoarece acest bărbat admirabil aparține României nu doar prin naștere, creștere, educație și suferință golgotică, dar și prin faptul extraordinar de a fi intrat în rândul marilor patrioți români. Căci cartea, creată cu multă pricepere, cu mare talent, cu neștirbit atașament față de ADEVĂR și cu nesfârșită dragoste față de Patrie, este istoria vie, autentică și cutremurător de zbuciumată a poporului nostru din ultimii 75 de ani.

Și vom arăta mai încolo, prin citate, că încă nimeni dintre istoricii din România contemporană n'a fost capabil să analizeze atât de lucid și riguros perioada interbelică, spre exemplu, cum procedează D. Filip, oferind o reală lecție de istorie bazată pe locuțiunea lui Tacitus, *Sine ira et studio* (fără ură și părtinire).

Calvarul lui D. Filip debutează la 24 Ianuarie 1959, la ora 10 (în timp ce la radio se cânta, pentru prima oară, după mulți ani de interdicție, Hora Unirii) când este arestat - din fața Casei Centrale a Armatei - pentru vina de a fi, ca Abel, mai bun decât Cain.

Era, într'adevăr, unul dintre cei mai dotați studenți ai Facultății de Ziaristică, având doar 24 de ani neîmpliniți (îi va împlini în Iunie, chiar în ziua în care i se va citi sentința de condamnare la 7 ani de temniță grea).

După arestare, protagonistul cărții - care-i autorul însuși - face cunoștință, succesiv, cu unele dintre cele mai renumite locuri de detenție și exterminare: aresturile dela Ministerul de Interne, Uranus și Malmaison, închisorile Jilava și Galați, lagărele de muncă forțată Salcia, Stoenești și Grădina (din Insula Mare a Brăilei, care ar fi fost mai nimerit să se numească Ostrovul Sângelui, după cum zice și autorul), spitalul din Constanța (undei internat ca bolnav de febră tifoidă) și, în sfârșit, din 1962, închisoarea Gherla (care, din 1961, devine penitenciar-spital, îndeosebi pentru bolnavii de febră tifoidă). Abia de aici, după un stagiu de muncă în fabrica de mobilă, se eliberează la 17 Aprilie 1964, după cinci ani, 3 luni și trei săptămâni, ca urmare a celebrului Decret de eliberare a deținuților politici.

Cei mai mulți dintre torționari și ucigași, descendenți din Cain, nu apar toți cu numele lor reale în carte, deoarece securiștii au avut grije să nu fie cunoscuți dincolo de zidurile pușcăriilor, cu excepția lui Bank, Voicu, judecătorul Prună și încă vreo câțiva.

Cu talent și memorie de invidiat, autorul ne prezintă, ca într'un film de groază, imagini de coșmar, un adevărat infern dantesc, existent, nu pe alte tărâmuri, ci pe pământul mioritic și creștin, în temnițe și lagăre precum cele numite deja. Că să se izbăvească de interminabila suferință, de umilința continuă, unii deținuți recurg, riscându-și viața, la soluția evadării, act de neconceput în condițiile unei paze inexpugnabile. Tot ca să scape de chinurile fără sfârșit ale iadului din Balta Brăilei, un tânăr nutrește convingerea că-i mai bine să se îmbolnăvească de febră tifoidă, înghițind o părticică din excrementele infectate ale prietenului său.

Cititorii care nu au trecut prin pușcăriile comuniste ca deținuți politici, sau nu au citit cutremurătoarea carte *Piteștii* a lui D. Bacu, au dreptul să se îndoiască de asemenea fapte, ce par incredibile fiindcă lezează în cel mai înalt grad demnitatea umană.

Talentul de mare vigoare și meșteșugul artistic de înalt rafinament se vădesc, îndeosebi, prin narațiune și descriere, procedee literare cu ajutorul cărora D. Filip ne oferă numeroase biografii și portrete (Doctorul, Maestrul, Preotul, Tăcutul etc.) Multe dintre ele, memorabile, ar putea figura ca evocări, în antologii ale acestei specii literare.

Din fericire avem o destul de bogată literatură beletristică referitoare la gulagul bolșveic din România, scrisă cu mult har artistic și cu mare dragoste de adevăr. Toate aceste scrieri admirabile, începând cu *Piteștii* de Dumitru Bacu și isprăvind cu *Închisoarea noastră cea de toate zilele* de Ion Ioanid, sunt mărturii cât se poate de adevărate - oricât de zguduitoare și exagerate le-ar părea celor ce n'au trecut pe ACOLO - care am vrea, desigur, să rămână nepieritoare măcar ca surse istorice pentru viitorime.

Față de toate aceste opere, *Din Țara lui Cain* are câteva merite în plus, dintre care pe unele am vrea să le relevăm.

Original ni se pare modul de exprimare: un presupus dialog între autor și protagonistul cărții, ceea ce crează impresia că romanul (ar putea fi considerat și astfel de specie literară, asemenea operei memorialistice a lui Creangă) este redactat la persoana a doua singular. În cadrul acestui procedeu artistic de ansamblu se întrepătrund pe spații întinse, descrierea și narațiunea. Ca urmare a unui meșteșug de cel mai înalt nivel artistic, D. Filip întreprinde o analiză pe cât de succintă, pe atât și de exactă, riguroasă și probă a întregii noastre literaturi *realist socialiste*, neomițând nici un reprezentant cunoscut al acestui curent pseudoliterar, adus de hoardele ocupantului comunist. Încă nici un critic și istoric literar din țară nu s'a încumetat să-i înfiereze pe scriitorii români sau ne-români care au acceptat cu cea mai condamnabilă ușurință să ne otrăvească mințile și sufletele. Cine dintre cei de azi l-ar vești pe Marin Preda pentru nuvela sa *Desfășurarea* care a contribuit în largă măsură la colectivizarea României? D. Filip este primul care are curajul s'o facă.

Criteriul cu care încă operează criticii și istoricii literari din țară nu este cel estetic al obiectivității și al adevărului - Amicus Plato sed magis amica veritas - ci cel al prieteșugului și al vrășmășiei. Cu privire la prea răsfățatul poet comunist N. Labiș autorul spune ceea ce e un fapt dovedit, acela că bețiа l-a dus la o moarte timpurie. Astăzi însă, unii ca Cezar Ivănescu sau Stela Covaci, inventează că un securist l-ar fi împins pe poet sub tramvai!!!

Nu-s deloc puține paginile în care se dau adevărate lecții practice despre modul cum să se facă o critică literară onestă, fără prejudecăți de dogme. O ilustrare a acestor spuse o reprezintă admirabila critică adusă *poetului* Ion Caraion care dovedise numai rea credință în comentarea antologiei *Poezii din închisori* scoasă de Zahu Pană. Din puzderia de diversiuni făcute de Securitate, îndeosebi în străinătate, cea mai cunoscută rămâne cea în legătură cu Episcopul Valerian Trifa. Iată ce spune D. Filip, bazat pe fapte irefutabile, în legătură cu acest caz: *...După dezertarea la Americani, fostul general de Securitate Pacepa a publicat o carte... numită Red Horizons. La sfârșitul capitolului 18, Pacepa dedică șapte pagini acestui caz Trifa în detaliu, arătând cum... a primit ordin ca să creeze și să falsifice documente din care să reiasă că Trifa a fost antisemit și a ucis Evrei, deși dosarul întocmit pentru uzul lui Ceaușescu arăta clar că Trifa nu fusese în nici nu fel amestecat în crime împotriva Evreilor..*

Toată cartea lui D. Filip, dar în deosebi capitolul patrusprezece, din care vom spicui câteva fraze dintre cele mai semnificative, ne arată cum trebue scrisă Istoria:

Istoria scrisă și citită corect ne dovedește că, în deceniul premergător războiului al doilea, partidele tradiționale zise și istorice, nu au fost întotdeauna interesate în propășirea propriei lor națiuni, ci mai mult în acapararea și menținerea puterii cu orice preț, de multe ori acest preț fiind sângele unei întregi generații cu destin tragic (pag. 263) ...partidele istorice vor rămâne întotdeauna răspunzătoare moral pentru complicitatea la masacrele contra legionarilor, masacre pe care liderii de atunci le-au aprobat deschis sau tacit, prin insinuări și citate istorice, în Latină, ca Iorga (pag. 264).

Este unic în istoria cunoscută a omenirii faptul prin care comandantul armatei unei țări este predat inamicului, în plin război, pentru a fi anchetat și mai târziu judecat (pag.266 cu privire la arestarea lui Antonescu de către fostul Rege Mihai).

Profesioniștii minciunii și avocații trădătorilor ar avea multe de învățăt de-ar citi acest volum, cu condiția bineînțeles, de a se împăca cu Dumnezeu și, implicit, cu Adevărul.

Destule fapte semnificative din istoria națională, ignorate până și în 1997 de istoriografii cunoscuți, se regăsesc în acest volum memorialistic.

Iată, spre pildă, asasinarea pe străzile Bucureștiului - ca represalii la răpirea și executarea de către Românii din exil a șoferului spion româno-sovietic Aurel Șetu - a unor oameni inocenți, deghizați de Securitate în spărgători de magazine, care *hoți* ar fi operat în aceeași noapte, la același ceas și în prăvălii diferite, situate la distanțe enorme unele de altele.

Este interesant de menționat faptul oarecum paradoxal, că dela Facultatea de Ziaristică au provenit cei mai mulți studenți bucureșteni condamnați ca urmare a uriașului val de arestări de după revoluția maghiară din Octombrie 1956, val extins și la celelalte centre universitare, îndeosebi la Timișoara și Cluj. Iată, în ordinea arestării, numele lor: Dan Onaca, Mihai Derdena, Constantin Dumitru, Constantin Florin Pavlovici, Dumitru Filip, Ion Popa, Tudor Stan, Ion Tomescu și Alexandru Mihalcea. Primii trei au fost ridicați în Noembrie 1956, iar următorii șase (lotul Filip) în Ianuarie-Martie 1959. Merită să fie subliniat și faptul că singurul cadru didactic universitar din București, Dumitru Panaitescu (fiul lui Perpessicius) arestat în Noembrie 1956, ca membru al lotului Derdena, a provenit, de asemenea, dela Facultatea de Ziaristică.

În vederea unei eventuale reeditări, ne permitem câteva sugestii și corecturi.

Ar fi util de descris mai pe larg soția sa curajoasă cu care s'a pregătit și a trecut fraudulos frontiera, această reușită din statul lui Cain fiind o odisee plină de riscuri, de peripeții, naratâ de autor cu har homeric, pe măsură. În felul acesta soția sa ar putea deveni pildă vie de eroism și devotament pentru toate cititoarele.

Câteva corecturi: poetul Andrițoiu este Ion Lu Alexandru. Nomenclaturistul ceaușist Bobu este Emil nu Ion, iar Joja (dela Aiud) este Constantin și nu Aurel. Corect este Damocles și nu Dalmoxe. Conferința dela Geneva care a perpetuat divizarea Germaniei a avut loc în 1955 și nu în 1956. Sunt scăpări ușor de remediat.

Caracterele demne de admirat ca Simion G., Doctorul și altele, merită din plin să apară cu numele lor întregi, într'o viitoare ediție.

Revenim la cartea comentată spre a-l mulțumi lui Dumnezeu că Dumitru Filip există și că l-a luminat, după ce l-a îndemnat, să scrie o veritabilă operă istorică în același timp, literară, care satisface în largă măsură nevoia noastră tot mai acută de informare.

Se cuvine, în sfârșit, să zicem și aceasta: Carte folositoare, fii cât mai bine primită!

Mihai Stere DERDENA

CITIȚI
ȘI RĂSPÂNDIȚI
ACEST ZIAR

BISERICA CREŞTINĂ

MISTERUL ÎNTRUPĂRII

Pr. Tertulian LANGA

Chiar dacă Sfintele Sărbători ale Naşterii Domnului au trecut, e bine să ne amintim că de Crăciun S'a coborît din ceruri Dumnezeu, sub chipul unui firav Prunc în ieslea unei peşteri, pentru a re-crea în om chipul şi asemănarea Sa. Mulţi oameni, dintru răsfăţul darurilor şi cel al cozonacilor, au despre Sfântul Praznic imaginea idilică a unui pom cu globuri şi lumini, cu o familie întoarsă dinspre risipire spre vatră şi spre ospătare

Unde e ***Naşterea***? Sau ne-am întors la păgânism?

Cine mai cântă la pomul sau la masa de Crăciun Troparul întrupării? *"Naşterea Ta, Cristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei..."* De care cunoştinţă mai este vorba azi? *"Stăpâni pe o cunoaştere ale cărei posibilităţi au întrecut orice aşteptare, iată-ne în măsură s'o apucăm pe orişicare drum, pe cel al binelui, ca şi pe cel al răului"*, spune Sofocle prin gura Antigonei - expresie a tragediei antice păgâne. André Malraux reia vechiul refren: *"Spre ce ne îndreptăm?"*

Gândirea antică, după Henri Bergson, şi-a istovit substanţa. Fie ea Roma, fie Atena, ele nu l-au înţelepţit pe om să-şi depăşească orizontul. Poate de aceea omul antichităţii purta în el tristeţea. Renaşterea va relua această perspectivă, iar secolul al XVIII-lea, gratificat ca *"al luminilor"*, îl va evacua pe Dumnezeu din mersul natural al luminii. Zeiţa Raţiunii, în Revoluţia Franceză, gratificată şi ea ca *"mare cucerire a spiritului liber"*, va dănţui obscen pe altarul Catedralei Notre Dame dela Paris, întruchipând sinistra premoniţie a negaţiei totale şi a tropotitei ideologii marxisto-leniniste, care persistă, în virtutea inerţiei şi a iraţionalităţii, în mulţi dintre contemporanii noştri, chiar când aceştia se declară ca anticomunişti, post-decembrişti, mineri sau revoluţionari.

Invazia de decibeli sataniza ai trupelor *"metal rock"*-iste vrea ca, prin larmă şi prin zgomot, să izgonească acea adâncă linişte, de neatins din noi, a lui *"Eu sunt Acela care sunt"*, *Cel adorat şi binecuvântat, Cel despre care Ilie proclama "Viu este Domnul Dumnezeu pe Care Îl slujesc"*. E viu şi azi, ca şi atunci, ca şi în taina nopţii în care Dumnezeul universului a scos întâiul gungurit în peştera din Bethleem. Dar cine şi-L aminteşte altfel decât în kitsch comercial, mister privatizat cu gust de acadea?

Atuncea cerurile s'au deschis; tristeţea veacurilor şi a beznei s'a împrăştiat când Domnul, în Iisus, S'a coborît spre om, făcându-se asemenea cu el. Acesta este *"omul nou"*, cel re-creat spre îndumnezeirea noastră. Naşterea Lui o prăznuim, a Celui care a luat asupra-Şi slăbiciunea şi robia noastră, voindu-Se trecut prin moartea adusă de păcat, ca prin aceasta să Se încarce cu moartea fiecăruia şi, astfel, prin învierea Lui, să poată învia, să poată trece Dincolo cu El, în veşnicia recâştigată tuturor celor ce au bunăvoinţa de a se îmbrăca'n Cristos.

Lemnul din care a fost făcută ieslea anticipează lemnul Crucii, căci nu trebue să despărţim de Răstignire Întruparea, pentrucă Răstignirea şi Răscumpărarea înseamnează Paşti, adică *"trecere"*, o trecere din moarte în veşnicia Vieţii.

Încă din clipa sfântă a Întrupării şi a Naşterii ne este dată învierea în El, pentru a moşteni cu El beatitudinea iubirii infinite.

Să credem în adevărul Nevăzutului ce ne transfigurează prin harul dobândit de Fiul, Fiul reintegrat cu noi în Tatăl. Atunci, Crăciunul va fi pace şi iubire pentru toţi; atuncea vom putea cânta:

Dumnezeu de sus
în inimă ne-a pus
pâlpâit de stele...

Însă nu suntem cu adevărat creştini de nu dezghiocăm din festivism profan preasfântul înţeles, de nu ne vom lăsa pătrunşi de necântatul îndeajuns mister, atâta de înzorzonat în sclipiri ieftine şi cu irozi, de nu vom izbuti o inversă kenoză despodobind de danteluţe pe micul Prunc Iisus, lăsându-L gol, aşa cum S'a voit în ieslea sărăciei.

Avem atâţia'n jur stingheri, orfani, sidaţi, abandonaţi, atâţia trişti cristoşi, avem creştini care liturghisesc în stradă, liberi să degere, cum alţii sunt liberi să se prostitueze. Dar, şi mai trist, avem atâţia'n jur care s'au sărăcit de har, L-au părăsit pe Dumnezeu, nu se mai vor creştini, nu se mai vor Români. Se vor in Babilon, Sodoma, în Lesbos ori Sybaris; oriunde, numai în har şi'n România nu.

O, Iisuse împărate,
Iartă lacrimi şi păcate...
Bethleeme, colţ de rai,
ziurel de ziuă,
îngeri palizi încă ai,
ziurel de ziuă...

Să mai cântăm şi astăzi ca în închisori?

PERSONALITĂŢILE ROMÂNEŞTI ANTICOMUNISTE RĂMÂN NEPIERITOARE ÎN SUFLETUL NEAMULUI:

Pr. Acad. DUMITRU STĂNILOAE

Încă dela începutul acestor rânduri, aş vrea să precizez că nu vorbesc, în cele ce urmează, în calitate de ucenic direct al marelui Român şi teolog ortodox, ci numai ca cetăţean credincios.

Într'adevăr m'am bucurat de o şansă deosebită în tinereţe, aceea de a audia cursurile universitare şi a cunoaşte multe din atitudinile de viaţă ale *Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae*, devenit în urmă membru al Academiei Române. Cinstea şi bucuria aceasta este pentru mine cu atât mai mare cu cât nu am putut ieşi cândva din ţară, din pricina acţiunilor mele anticomuniste. Se zice însă că orice lucru rău are şi o parte de bine. Cotropirea ateistă a ţării noastre a provocat desfiinţarea unităţilor bisericeşti de învăţământ de orice nivel. În acest caz, multe dintre somităţile culturale ale epocii au fost concentrate la catedrele Institutului Teologic Universitar din Bucureşti. Aşa am putut să contemplăm timp de decenii adevărurile dogmelor ortodoxe, urmărind pe inegalabilul teolog amintit, să aflăm explicitările şi îndemnurile Sfinţilor Părinţi o dată cu verbul scânteietorului Pr. Prof. Ioan G. Coman, să discernem adevărul evenimentelor din trecut, călăuziţi de erudiţia şi de calda evlavie a savantului Prof. Dr. Teodor M. Popescu.

Un poliglot, de nivelul filologic şi intelectual al Pr. Prof. Liviu Stan, nu neglija unele referinţe la ideologia din afara cetăţii noastre, în scopul protejării din câmpul pastoraţiei.

Aceeaşi menţiune se cuvine şi Pr. Prof. Petru Rezuş, apărător al dreptei-credinţe cu condeiul apologetului, dar şi acela al scriitorului de renume...

Anii de după 1948 au adus în ţara noastră noi realităţi politice, sociale, culturale, religioase. Fără sprijin extern, Biserica Ortodoxă Română a început să fie combătută în mod nemilos. O confuzie generală a pus stăpânire pe societatea bisericească din România. În timpul acelor stihii dezlănţuite, ierarhi şi simpli credincioşi se întrebau unde este Părintele Stăniloae şi ce zice dânsul despre cutare carte anticreştină apărută sau despre cutare comunicat dela radio. Vizitele nenumăraţilor preoţi, călugări, intelectuali, studenţi, elevi, care îl cercetau acasă inopinat, arătau dimensiunile sentimentului.

După câţiva ani dela inaugurarea societăţii româneşti ateiste şi prezenţa acestui far călăuzitor neoficial a fost suprimată. În umbra anilor de detenţie, conducătorul meu ştiinţific şi sufletesc îmi făcea o mărturisire. Dânsul îmi arăta că a avut prilejul să rămână în Occident, ca Emil Cioran, ca Mircea Eliade ş.a. A considerat însă că locul său este în ţară şi a revenit astfel ca luptător pentru a susţine rezistenţa creştină printre ai săi. Cât de mult şi-a iubit Părintele Stăniloae compatrioţii se poate vedea şi din paginile de proslăvire a virtuţilor strămoşeşti din volumul *Reflexii despre spiritualitatea poporului român*, Craiova, 1992.

Pe lângă acest rol de duhovnic neoficial şi de îndrumător naţional, se mai poate vorbi de câteva aspecte ale personalităţii sale, salvatoare pentru profilul nostru religios şi patriotic de atunci. Se pare că a îndeplinit rolul acesta, în primul rând, prin imensa creaţie teologică prin care intelectualii dela noi au ţinut pasul cu realizările culturii, inaccesibile nouă în acea epocă, din Occident.

Dacă s'ar aduna gândurile, sfaturile, citatele, paginile pe care publicaţiile româneşti le împrumutau dela marele teolog s'ar realiza alte câteva volume, care ar aparţine lui în realitate.

După revoluţia din 1989, chemarea Părintelui Stăniloae la Televiziune a fost o necesitate naţională generală. Admiraţia unanimă l-a însoţit neîntrerupt şi în emisiunile care au urmat.

Aceeaşi stare de spirit publică a concurat şi la promovarea sa printre nemuritorii Academiei Române.

Admiraţia aceasta, iubirea, încrederea, nădejdea cu care a fost urmat se pot vedea, în cazul intelectualilor, pe paginile oricărei cărţi de cultură din epocă. *Istoria Filosofiei româneşti*, vol.II, Bucureşti, 1980, îi citează numele de aproximativ 20 de ori şi îi închină o analiză a operei de opt pagini.

Aceasta înseamnă foarte mult într'o epocă total ateistă şi în comparaţie cu filosofi de carieră, care sunt doar menţionaţi.

Şi pe alte planuri avem prilejul să constatăm că numele său, în ciuda condiţiilor apăsătoare în care şi-a exercitat menirea de stareţ al poporului român, se dovedeşte nepieritor. Mormântul Părintelui Stăniloae, dela Mânăstirea Cernica, are zilnic flori proaspete. Acesta este omagiul sincer şi anonim al mulţimilor de pelerini ai adevărului, fie ei preoţi, monahi, tineri, fie simpli credincioşi care l-au văzut doar la televiziune.

Să respectăm şi să păstrăm cu toţii acest binecuvântat renume, căci el cinsteşte memoria durerilor trecute şi îndreptăţeşte nădejdile de continuitate a spiritualităţii noastre strămoşeşti.

Pr. Gh. DRĂGULIN

La troiţă unde s'au rugat strămoşii noştri.

În duh şi adevăr

GORNISTUL DIN SIBIU

Sergiu GROSSU

Despre părintele Iosif Trifa, întemeietorul mişcării religioase Oastea Domnului, am scris de nenumărate ori în paginile ***Cuvântului Românesc***. De această dată ţin să reamintesc cititorului că în luna Februarie se împlinesc 60 de ani dela trecerea în veşnicie a aceluia pe care fiii săi duhovniceşti îl numeau, lăcrimând de dragostea admiraţiei şi-a recunoştinţei, *"pasărea măiastră"* a ortodoxiei româneşti.

Cutremurat de decadenţa spirituală a poporului dela poalele Carpaţilor şi de formalismul vieţii bisericeşti, profund conştient că chipul mutilat al societăţii oglindea, de fapt, chipul Bisericii sale, care şi-a pierdut prestigiul de odinioară, devenind o instituţie statică, anchilozată de excesive atitudini confesionale, comodă şi satisfăcută de poziţia sa privilegiată, vajnicul preot transilvănean nu se va sfii să pună degetul pe rană, arătând în ce constă răul (un rău care, din nefericire, domină şi astăzi viaţa bisericească, fără ca ierarhii B.O.R. să dea vreo importanţă acestui fenomen dureros de involuţie spirituală). *"Nu este destul ca în mijlocul fiecărui sat să stea o biserică, iar oamenii să meargă Duminica la crâşmă. Despre creştinii cei dintâi ne spun Scripturile că 'petreceau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii, în rugăciuni; în toate zilele erau în biserică, lăudând pe Dumnezeu şi era una sufletul şi inima lor' (FAPTE, 2.41-47). De aceea era atâta putere în viaţa lor." De unde concluzia: "Biserica este - şi trebue să fie - o Biserică vie, o Biserică învăţătoare şi luptătoare contra răutăţilor şi păcatelor".*

Părintele Iosif Trifa era, de altfel, de multă vreme nemulţumit de cei dintâi ani de preoţie la ţară. Ori de câte ori citea Sfânta Scriptură, găsea un loc care, parcă, îl dojenea şi-l făcea să se ruşinească. De pildă, versetele acestea din proorocul Isaia: *"Toţi păstorii lui Izrael sunt orbi, fără pricepere (...), aiurează, stau tolăniţi şi le place să doarmă"* **(ISAIA, 56.10-11)**. Iată de ce, în cartea sa ***"Munca şi lenea"***, el mărturiseşte, fără nici o urmă de ipocrită smerenie: *"Cuvântul lui Dumnezeu mă târa şi pe mine în faţa acestei judecăţi. Eram şi eu un păstor leneş. Şi atunci m'am ridicat şi am zis: Doamne, eu nu mai pot suferi această mustrare! Ajută-mă să mă trezesc şi să intru cu adevărat în lucrul Tău!"*

Într'o alta carte, ***"Să creştem în Domnul"***, spovedania lui pare şi mai categorică, subliniind cu cuvinte de foc dualitatea unei trăiri naturale, lumeşti: *"Mulţi ani am fost şi eu un om lumesc. Chiar ca preot la ţară, eram într'o bună parte un om lumesc. Trăiam şi eu în judecata nebună că sunt preot numai când sunt îmbrăcat în haine de slujbă, încolo sunt şi eu un om ce trebue 'să-mi trăiesc viaţa'. Această cumplită judecată, care (-durere!) se mai menţine şi azi, mă împărţea în două: în omul dela altar şi în celălalt, de prin sat şi de pe la petreceri. Ce nebunie! Lumina era pusă să locuiască împreună cu întunericul. Slăvit să fie Domnul că nu m'a lăsat să pier în această nebunie de suflet pierzătoare. Am început să mă trezesc la o viaţă nouă..."*

Această ***trezire***, această înnoire indispensabilă, această regenerare duhovnicească o visa, o aştepta, o dorea cu neastâmpăr tânărul preot şi pentru ţara lui, pentru *"România Mare"*, abia scăpată din lanţurile unei robii seculare, dar căzută într'o altă robie, mai gravă şi mai umilitoare, pentrucă poporul român şi-a stricat *"năravurile şi purtările"*. În numărul 1 al gazetei ***Lumina Satelor***, pe care o redacta la Sibiu, el scria cu amărăciune: *"Prin vânturile şi furtunile pline de otravă, ni s'a înveninat credinţa, ni s'a pierdut dragostea şi ni s'au umplut sufletele de otrava păcatului. O vedem această otravă, o simţim pe toate drumurile şi ne întâlnim cu ea. Ea este aceea care a golit bisericile de oameni şi sufletele de credinţă."*

• • •

Ca să înţelegem mai bine de ce a fost atât de necesară apariţia Oastei Domnului în cadrul Bisericii ortodoxe, vom face apel la gândurile luminoase şi înţelepte ale scriitorului creştin Al. Lascarov-Moldovanu, care un timp a făcut parte din aşazişii *"ofiţeri"* ai părintelui Iosif şi n'a trecut de partea mitropolitului Nicolae Bălan decât mai târziu, după aprobarea caterisirii de către Sf. Sinod, pur şi simplu din laşitate şi servilism. După scriitorul de mai sus, viaţa creştinilor ortodocşi se mărginea, înainte de înfiinţarea Oastei Domnului, la ascultarea sfintei slujbe şi la frecventarea periodică a bisericii, ocazionată de botezuri, cununii, înmormântări, sfeştanii şi acatiste. În felul acesta, viaţa în biserica Domnului devine o simplă formalitate. Duminica, după liturghie, biserica se închide şi se deschide abia Duminica viitoare, sau la vreo sărbătoare oarecare. Se trăieşte prea departe şi prea mult despărţiţi de biserică, în loc ca biserica să constituie *"un cort larg care să umbrească întreaga noastră viaţă"*; în loc ca între biserică şi viaţa credincioşilor să existe un *"şuvoi neîntrerupt de legătură duhovnicească, fără oprire, fără amestec, fără întunecare..."*

Să urmărim, şi în continuare, gândirea lui Lascarov-Moldovanu, înflăcăratul Ortodox, pe care-l ascultam la strângerile ostăşeşti dela Biserica Sfânta Ecaterina, din preajma anilor 1948-1949, şi pe care nimeni nu-l putea învinui că, dând în vileag slăbiciunile observate de el în bisericile noastre ortodoxe, era un adversar sau un duşman al Bisericii: *"Ei bine, rostul acesta şi l-a luat, printre altele, sfânta ostăşie Oastea Domnului, care vreme de atâţia ani, a stat şi stă în slujba Bisericii, unealtă supusă a ei şi întru toate ajutătoare, pentru ca lucrarea Bisericii în suflete să fie mai adâncită, cât mai vie şi cât mai neîntreruptă. Să nu mai fim credincioşi ai Bisericii, numai cât stăm în faţa altarului, la vremea sfintelor slujbe, socotind că prin aceasta ne-am făcut întreaga datorie, ci să simţim peste tot îndatorirea de a trăi aşa, ca şi cum necontenit am fi în faţa altarului, în lupta făţişă şi nedespărţită împotriva păcatului."*

• • •

Ceea ce a reproşat părintele Iosif Trifa Bisericii, din care făcea parte, este superficialitatea slujirii, starea de indiferenţă duhovnicească a preoţimii, vina că nu *"arde"*, că-i lipseşte *"focul"* vestirii Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos. *"Nu se poate tăgădui faptul că în Biserică s'a neglijat şi se neglijează 'partea Mariei', latura misionară, trezirea sufletelor şi convertirea lor la o viaţă nouă (scria el în revista **Ostaşul Domnului**, n-rul 1/1937). Aproape toată activitatea Bisericii şi a preoţilor se apleacă spre "Marta", spre partea administrativă, gospodărească, formalistă. A slăbit partea cea adevărată: marea luptă spirituală pentru trezirea şi renaşterea păcătoşilor la o viaţă nouă". Adăugăm câteva rânduri şi din celebra sa carte **"Focul cel ceresc"**: "Ne plângem mereu că se golesc bisericile, că nu mai merge lumea la biserică. Eu însă cutez să zic - accentua părintele - că nu vine lumea la biserică din pricină că nu 'arde'. Oriunde 'arde' - bisericile sunt pline. Oriunde slujitorul Domnului - preotul 'arde' şi aprinde, bisericile sunt pline".*

Pentru *"gornistul din Sibiu"*, pentru trâmbiţaşul Domnului, chemat, cum o spune el-însuşi, dela ţară şi adus la Sibiu ca să sufle *"din trâmbiţă, în faţa primejdiei"*, pentru un astfel de apostol al ortodoxiei din ţara noastră, ***Biserica este chemată să ardă***, să aprindă *"cunoştinţa"* de Dumnezeu de-a lungul şi de-a latul României, deoarece *"fără această **cunoştinţă** (îi plăcea lui să insiste) nici Biserica în care slujesc, nici Tainele pe care le administrez n'au puterea pe care trebue să o aibă. (...) Falimentul creştinismului este o Biserică fără Hristos, iar culmea falimentului este o Taină fără Hristos. Când fiii Bisericii în care slujesc îl cunosc cu adevărat pe Iisus cel Răstignit, acolo e Biserica cea vie, care lucrează şi face adevărate minuni."*

• • •

Viziunea strategiei spirituale, propusă - prin mişcarea Oastei Domnului - Bisericii ortodoxe, nu putea să nu atragă, încetul cu încetul, împotrivirea îndârjită a unei ***anumite*** preoţimi şi ierarhii, nemulţumite de creşterea vertiginoasă a *"vântului de primăvară religioasă"*, stârnit de un modest şi umil duhovnic, născut în ziua de 3 Martie 1888, în satul Certege din judeţul Turda. Rolul predominant al păr. Iosif Trifa înspăimântă pe mitropolitul Nicolae Bălan care, ros de invidie şi greşit sfătuit de o mână de preoţi în dezacord cu duhul lucrării, reacţionă fără milă, pentru a lovi moralmente în conducătorul Oastei Domnului. El puse la cale monopolizarea tipografiei - rod al muncii şi al sacrificiului material al preotului *"recalcitrant"* - de către arhiepiscopia Sibiului. Drept consecinţă a refuzului său categoric, îi fu dat părintelui să se vadă acuzat de afacerism, de fraudă şi, în cele din urmă, de vina *"schismatică"* a ***neascultării***, concretizată în actul Sf. Sinod de caterisire. Deşi părintele Iosif şi fraţii din conducerea mişcării şiau dat toate silinţele să aplaneze conflictul, solicitând pace şi îngăduinţă, deşi s'a propus Mitropoliei din Sibiu, de cinci ori, să se facă un mare Sfat al Oastei Domnului, în care să se pună la punct chestiunile care priveau bunul mers al lucrării duhovniceşti, ***nici o înţelegere n'a fost posibilă:*** părintele devenise ***Domnul Iosif Trifa***.

Nu s'a ţinut cont că, prin această înverşunată atitudine ecleziastică, se stingeau, cum scria preotul caterisit, *"ceea ce este fiinţa, viaţa şi biruinţa mişcării ostăşeşti: voluntariatul ei, duhul ei, spiritualitatea ei"*. Mai de preţ se vădeau a fi în ochii celor mari, preoţii care făceau politică militantă sau aveau vădite deficienţe morale, întocmai unui protopop din oraşul Dej care, într'o adunare a Oastei, sugera ca să se deschidă un restaurant, în vederea colectării de fonduri băneşti...

Hărţuit de ierarhii Bisericii şi înlăturat din sânul preoţimii ortodoxe, părintele Iosif Trifa *"a adormit în Domnul"*, aşa cum anunţa *"ediţia specială"* a foii ***Glasul Dreptăţii***, în noaptea spre dimineaţa zilei de 12 Februarie 1938. S'a stins în locuinţa sa din Aleea Filosofilor 18, din Sibiu. S'a stins ca o lumânare care luminează, consumându-se. S'a stins cu privirile aţintite la Iisus şi profund preocupat de viitorul Oastei Domnului. *"Când voi trece din lumea aceasta* - scria părintele Iosif de pe patul său de boală -, *voi ţinea ridicată sus solia ce o am dela Domnul. Iar când veţi desface această solie, veţi afla cuvintele Lui: **Îndrăzniţi, căci Eu am biruit lumea. Nu vă temeţi, căci Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor.** Domnul a pornit această mişcare şi El va avea grijă de ea. Aceasta este ultima mea solie, scumpii mei fraţi ostaşi!"*

A fost înmormântat Marţi 15 Februarie, la cimitirul Central din Sibiu, după ce în prealabil, la ordinul mitropolitului Bălan, rămăşiţele pământeşti ale sfântului slujitor, au fost dezbrăcate de haina preoţească, pe marginea gropii, sub rafalele unei ploi reci de iarnă. O mare nesfârşită de credincioşi din peste 200 comune şi oraşe, precum şi 40 de judeţe, şi-au luat rămas bun dela *"gornistul"* lui Dumnezeu, care i-a trezit la o viaţă nouă cu Hristos şi le-a arătat lumina unui strălucit răsărit duhovnicesc prin Oastea Domnului.

Să-l ascultăm, repetându-ne, de dincolo de lespedea mormântului său provizoriu, cuvintele rostite la înmormântarea celui mai apropiat colaborator al său, preotul Vasile Ouatu, decedat cu un an în urmă: *"Tu pleci acum la Domnul şi Stăpânul Oastei noastre. Spunei-i Domnului Iisus, dragă Vasile, că noi luptăm înainte. Spune-I că suferim, dar luptăm înainte. Spune-I Domnului Iisus că ne-ai lăsat în Biserica Lui şi aici vrem să rămânem. Ca odinioară tânărul Samuil, noi ne-am trezit în Biserică şi în Biserică vrem să rămânem, în Biserică vrem să luptăm, pentru Biserică vrem să ne jertfim, ca să avem Biserica Lui cea vie, cea luptătoare, cea biruitoare, cea curată şi fără pată..."*

"VA MURI CREŞTINISMUL?"

MIrcea PLATON

În cartea sa, ce a stârnit uriaşe valuri mediatice în Franţa, intitulată ***Le christianisme: va-t-il mourir?***, eruditul istoric **Jean Delumeau** încerca, acum două decenii, să demonstreze lipsa de temei a celor ce vorbesc despre o *"criză a creştinismului"*. Criza, afirma ilustrul scriitor, nu e decât una de ordin numeric, strict cantitativ. Dacă Biserica şi-a mai pierdut din forţa de expansiune pe care o avea şi dacă nu mai poate tocmi braţul secular al statului, pentru a creştina oamenii cu forţa, precum în Evul Mediu (obiect al melancoliei multor istorici, scriitori şi teologi creştini), în schimb, spune J. Delumeau, cei ce se mai socot acum creştini sunt creştini sinceri, adevăraţi. Ce s'a pierdut în număr s'a câştigat în calitate. Nu trebue să suspinăm după *"creştinătatea"* medievală şi nu trebue să legăm aşa de tare creştinismul de catedrale, călugări predicatori prin pieţe şi de o aristocraţie drept credincioasă. Abia acum începe adevărata eră a creştinismului matur. Lipsită de ipocrizie, prejudecăţi şi constrângeri fizice (conform cu duhul Evangheliilor), lumea contemporană se arată plină de promisiuni pentru cei doritori să fie buni creştini. Cât despre ceilalţi, îi priveşte. E dreptul lor să-şi trăiască viaţa cum cred de cuviinţă.

Acesta este *"crezul"* lui Jean Delumeau, istoric cu mare autoritate, *"crez"* împărtăşit şi de covârşitoarea majoritate a clasei conducătoare de astăzi. Deriva instituţională şi lipsa de putere a Bisericii, scăderea drastică a numărului de practicanţi, a celor ce se consideră creştini, ar fi, în realitate, compensată de creşterea sinceităţii în credinţă, a evlaviei celor rămaşi în sânul Bisericii.

Simple sofisme tăvălite în miere, menite să îndulcească şi să justifice o stare de fapt catastrofală prin enunţarea unei teorii ce nu duce decât la *"selecţie naturală"*.

Statul, agnostic şi administrativ (cu atribuţii de contabil), un stat al vidului, ne lasă să trăim ca şi cum Vechiul şi Noul Testament nici nu ar exista. El şi-a lepădat orice ambiţie soteriologică (de sprijin al Bisericii în încercarea de mântuire a omului) şi se ocupă doar cu burdujirea (cu bani sau cărţi de credit) buzunarelor cetăţenilor şi cu îndestularea lesnicioasă a pântecelor şi subpântecelor aceloraşi.

Elita, spre deosebire de nobilimea creştină de pe vremuri, care zidea biserici, plătea copişti de cărţi religioase şi, la nevoie, îşi apăra cu pieptul credinţa - este acum fie indiferentă în materie de religie, fie pradă orientalismelor sau teosofilor libertarieane de secol XIX. Această elită ne dirijează educaţia şi din sânul ei îşi aleg tinerii modele.

Biserica, în fine, e izolată şi cam neputincioasă. Când vrea să iasă din eremitism, să-şi recapete vechiul impact în conştiinţe, este împinsă de oameni *"luminaţi"*, pe calea umanitarismelor de tot felul şi care au o mare caliate: aceea că ocolesc esenţialul. Mistica şi morala creştină sunt zăgăzuite între pereţii austeri ai chinoviilor, pentru a nu contraria pozitivismul şi pseudomesianismul nesănătos al multora dintre ideile politice de astăzi.

Lipsiţi, deci, de sprijinul ***statului***, al ***elitei*** şi cu o ***Biserică*** creştină închisă în cuşca legalismului ateu, oamenii trebue să încerce, totuşi, să se mântuiască. Cei tari, puţini, vor reuşi chiar şi în aceste condiţii. Cei mai mulţi se vor pierde. Spre folosul cui?

O vorbă din bătrâni zice că *"nu-i cere lui Dumnezeu mai mult decât poţi duce"*. Or, suntem noi în stare, generaţii vlăguite fizic şi intelectual, să facem, fără nicin un sprijin, saltul de aici în Paradis?

10 FEBRUARIE 1938
LICHIDAREA DEMOCRAŢIEI DIN ROMÂNIA

George AUGUSTIN

După Revoluţia din Decembrie 1989, furată de complotul ocult, într'o răfuială de partid a comuniştilor, chingile dictaturii ceauşiste au fost rupte şi cu tot efortul eşalonului doi venit la putere, ele n'au mai putut fi legate la loc.

Primele efecte post revoluţionare au fost: înfiinţarea vechilor partide şi apariţia altor formaţiuni noi, abolirea cenzurii şi libertatea presei. Într'un timp record au apărut o mulţime de publicaţii noi, dar mai ales volume de cărţi interzise, aşteptate cu nesaţ de o populaţie minţită decenii în şir. Literatura ţinută în sertar, ferită de ochii *"vigilenţi"* ai Securităţii, dar mai ales o mulţime de *"Memorii"* au ieşit de sub tipar, cele mai multe privind perioada istorică peste care comunismul a pus o grea pecete a interdicţiei. Aşteptăm ca cel puţin acum, când puţine din fostele personalităţi politice rămase în viaţă, care au jucat un rol în politica românească dintre cele două războaie, să pună degetul pe rănile adânci încă nevindecate ale României şi să spună răspicat: *"De aici!"*

Pentru ca atât tinerii cât şi cei maturi, să afle de când a început Noaptea Neagră a istoriei României, de când a fost interzisă democraţia, de când şi de cine a fost implântată dictatura în România.

Ca la un semnal magic, nici comuniştii, nici opoziţia - de tip nou sau vechi - nu au vrut să facă lumină. Interese minore de grup, de partid, de relaţii, de solidaritate mutuală cu cei vinovaţi, nu doar că s'au ferit de adevăr, dar cu un cinism senin, ne prezintă pe criminali drept victime şi pe trădătorii de ţară drept patrioţi.

Pe baza aceloraşi interese, după comuniştii burghezia a condus până la 30 Decembrie 1947, când a fost abolită monarhia şi s'a instaurat *"dictatura proletariatului"*, iar după partidele *"istorice"*, ultimele alegeri democrate la care au participat, deşi au fost falsificate sunt cele din Noembrie 1946. Militarii şi o bună parte dintre Români, considera că România a avut o situaţie normală până la 23 August 1944, când a capitulat necondiţionat.

Ceea ce este limpede ca lumina zilei şi de neînţeles e faptul că chiar partidele Naţional-Ţărănesc şi Naţional Liberal afectate şi ele direct, se feresc a denunţa marea crimă comisă împotriva României Mari, ***Lovitura de Stat regală din 10 Februarie 1938***, cu corolarul ei, ***crima de stat organizată***.

Faptul că aceste partide au susţinut cu oamenii lor dictaturile: regală, militară şi chiar cea comunistă, nu le impune tăcerea, pentrucă generaţiile tinere si cele ce urmează a veni, nu pot acţiona în folosul ţării, în mediul pestilenţial al minciunii istorice, fără cunoaşterea adevărului.

România Mare s'a înfăptuit ca o minune neaşteptată nici de cei mai optimişti oameni politici. După dezastrele suferite în primii ani după intrarea României în Primul Război Mondial, puţini erau acei care mai sperau, cel putin în revenirea la vechile hotare. Destinul a făcut ca totuşi, după doi ani de război, să fie realizat un vis de veacuri, Întregirea ţării în hotarele ei firesti.

Pornind dela realităţile învăţământului de după război, în cunoscuta acţiune a *"Generaţiei din 1922"*, tineretul român se pregătea intens să ajungă să-şi spună doleanţele, să oploşească rănile ţării nevindecate de război şi să gospodărească România, cum nu a fost ea, dela Marii şi Luminaţii Domnitori Români cu dragoste de moşie.

Această intelectualitate provenită pentru prima dată în istorie, în cea mai mare parte din ţărănime - pătura cu ponderea cea mai mare în structura populaţiei - era normal să privească mai întâi la condiţiile de viaţă ale mediului din care se trăgea şi să caute să le îmbunătăţească.

Morală prin ascendenţa neamului de ţărani cinstiţi, incoruptibilă, idealistă şi devotată ţării, noua generaţie nu-şi găsea ecoul în vechile structuri ale partidelor setoase de putere şi flămânde de îmbogăţire. Încadrată în Partidul Totul pentru Ţară, a obţinut un succes care i-a pus pe jeratec pe toţi cei care credeau că sunt o grupare de neispăviţi.

Alegerile din 20 Decembrie 1937, au schimbat în totalitate raportul de forţe al partidelor politice din România. După patru ani de guvernare, liberalii înfrânţi, părăseau ruşinos scena politica românească, in urma unui scrutin în care, pentru prima dată în alegerile din România, partidul de guvernământ nu a obţinut cota obligatorie de 40% din voturi.

Alarmată de acest fapt, camarila regală grupată în jurul lui Carol al II-lea se zbătea de ceasul morţii. Partidul care obţinuse locul doi în alegeri era PNŢ, dar preşedintele partidului, Iuliu Maniu, punea ca primă condiţie pentru a primi guvernarea, plecarea Elenei Lupescu dela Palat. Furios, Carol II a eliminat orice combinaţie cu Iuliu Maniu şi în spiritul lui dizolvant, a încercat ruperea lui Mihalache de Maniu şi colaborarea cu Vaida Voevod. Demn, Mihalache nu şi-a trădat şeful.

Al treilea în ordinea voturilor obţinute, era Partidul Totul pentru Ţară, condus de Corneliu Z. Codreanu. Regele aştepta ca acesta să ceară audienţă la Palat, dar Căpitanul Legionarilor nu era interesat de Puterea în sine, ci de transformarea omului, pedagogie naţională, căreia îi era dedicat cu totul.

Forţat de împrejurări, Carol apelează la Partidul Naţional Creştin condus de Octavian Goga şi A.C. Cuza, care se clasase pe locul patru în alegeri, cu 9,15% din voturi şi 39 de mandate în parlament, din 387.

Carol ştia prea bine că un partid cu asemenea rezultate nu poate conduce ţara, dar avea în vedere rezerva strategică formată din elementele de stânga pripăşite în PNŢ şi o umplutură de ocazie. Astfel format, guvernul Goga depune jurământul la 29 Decembrie 1937, avându-l pe Armand Călinescu la Interne, Istrate Micescu la Externe şi generalul Ion Antonescu la Apărarea Naţională, toţi nefăcând parte din PNC. A.C. Cuza, din cauza vârstei, era ministru secretar de stat fără portofoliu. Restul miniştrilor făceau parte din Partidul Naţional Creştin.

Această formaţie hibridă nu avea nici o şansă de succes şi primul care era convins de aceasta era însuşi Carol al II-lea, care declarase public: *"Este guvernul meu şi trebue să aibă aprobarea mea. În ziua în care n'aş fi mulţumit de felul cum guvernează, voi cere o schimbare"*.

Singurul om în care avea încredere Carol, era Armand Călinescu. Lipsit de cel mai elementar caracter, obsedat de infirmitatea sa, Chiorul nutrea o ură viscerală pentru tot ce era sănătos, moral şi naţional. În permanent contact cu ambasadorul sovietic Ostrovski, il ţinea pe acesta la curent cu toată mişcarea politică românească. Corupt până în măduva oaselor, nu era afectat câtuşi de puţin de spolierea ţării. Îl serveşte cu cea mai mare slugărnicie pe Carol, deşi îi cunoştea felul în care devaliza ţara. Plin de cinism, notează în jurnalul său din 19 Mai 1936: *"General Antonescu* (viitorul mareşal, n.n.) *imi spune că Tannery, guvernatorul Băncii Franţei l-ar fi întrebat pe Victor Antonescu ce evenimente grave se petrec în ţară, deoarece regele Carol a făcut imense depozite la Banca Franţei, aşa cum făcea regele Alfons in ajunul detronării sale.*

Ralea îmi spune că acelaşi lucru i-ar fi spus guvernatorul Băncii Olandei lui Vişoianu, fostul nostru ministru acolo " (A. Călinescu, *Memorii*, pag.302.)

Dezertorii din PNŢ: Călinescu, Ralea, Ghelmeceanu şi din păcate şi generalul Ion Antonescu, ştiu cu precizie de furturile regelui şi de depunerile imense în străinătate, dar toţi i se supun şi-l ajută impotriva celor care cereau cinste şi dreptate.

Duplicitatea în noul guvern acţionează din plin. În timp ce guvernul suspendă ziarele evreieşti: *"Adevărul"*, *"Dimineaţa"* şi *"Lupta"*, Armand Calinescu are întâlniri cordiale cu Blumenfeld, directorul acestui trust de presă, fac schimb de informaţii şi atacă pe la spate. În primele zile ale anului 1937, Evreii retrag din depozitele din bănci circa 400 milioane, ca pe data de 28 Ianuarie retragerile de depozite să ajungă la 2 miliarde, pentru a distruge sistemul financiar al ţării. Se lucrează intens la sabotaj economic pentru pregătirea acţiunilor de viitor.

Ignorat total, Goga este în afara problemelor. Armand Călinescu, Ministrul de Interne este factotum, câştigă teren şi îl atacă direct la rege: că nu are partid, că improvizează, că este sabotat de cercurile economice etc.

Noul guvern trebuia să fie confirmat prin vot şi urma să se efectueze noi alegeri. Începe propaganda electorală. Armand Călinescu dotează jandarmeria cu gaze şi arme moderne. La 31 Ianuarie, înaintează un raport regelui în care spune: *"Toate partidele au pierdut dinamismul lor... Sunt adevărate asociaţii de speculare a beneficiilor puterii... Singura forţă populară şi dinamică este Garda de Fier"* (0p. cit. pag.372).

Cu calm, încredere şi disciplină, legionarii cuceresc masele pe unde trec. Carol şi Călinescu sunt alarmaţi până la disperare. La 2 Februarie Călinescu, în audienţă la rege, pun la cale ***"crima de stat"***. În jurnalul său Călinescu notează: (regele) *"Crede că cu garda nu vom mântui cât timp vor fi conducători. Întreb dacă putem face uz de arme. Răspunde da. Adaugă să uzăm de gaze şi spune: "Asta nu înseamnă ca să nu faceţi uz de arme"* (Op. cit. pag.273) pentru ca la pag. 401 din jurnal, în legătură cu crimele puse la cale de camarilă să fie precis: *"Convorbire cu Urdăreanu. Codreanu şi Maniu. Eu nu la Maniu"*.

Semnalul odată primit, s'a trecut la acţiune. La începutul lunii Februarie jandarmii raportează: 2 legionari morţi, împuşcaţi de jandarmi.

Se încearcă toate mişeliile. Semnele electorale cunoscute de alegători sunt anulate şi înlocuite cu puncte: Guvernul 1 punct, liberalii 2 puncte, iar legionarii pe pag.2 cu 5 puncte. Imediat legionarii au găsit formula pentru alegeri: *"Române, întoarce foaia şi citeşte"*, şi guvernul a văzut că toate şiretlicurile erau în zadar. Ţara avea nevoie şi dorea o schimbare totală.

În faţa paradoxalei situaţii ca un guvern naţionalist să tragă şi să omoare membrii altui partid naţionalist, Octavian Goga cere o întâlnire cu Codreanu. Întâlnirea a avut loc în casa Ministrului Gigurtu şi a luat sfârşit printr'o înţelegere între cei doi naţionalişti. Faptul a dus la o reacţie vehementă în cercurile Palatului. Când a doua zi, Goga s'a dus să comunice regelui că în ţară este linişte: *"Majestate, am pus capăt neînţelegerilor cu legionarii. Aserară am ajuns la o înţelegere cu Codreanu"*, regele a răspuns furios: *"Te-ai pus de acord cu Codreanu? Foarte rău dragă Goga, foarte rău. Voi forma alt guvern"*.

Guvernul era format din ajun, conform aceluiaşi jurnal al lui Călinescu: *9 Februarie: Examinăm problema loviturii de Stat. Guvern compus din Comitet de patronaj* (foşti primminiştri) *cu patriarhul preşedinte, apoi titular eu la Interne, Micescu, general* (Ion n.n.) *Antonescu şi Victor Iamandi, Cancicov, Savu, Comănescu, V. Niţescu, Andrei Rădulescu, general Florescu. Administraţia luată de colonei de judeţ. Proclamaţie Rex, apoi stare de asediu, dizolvarea partidelor"*. (Op. cit. pag. 377).

Cine au fost cei care au pregătit lovitura de Stat? Regele, Tătărescu, Armand Călinescu şi Urdăreanu. În şedinţa din 9 Februarie 1937 în răstimpul dela ora 3.15 la 6.30, a fost hotărîtă lichidarea democraţiei din România.

Pe data de 10 Februarie 1938, regele dădea proclamaţia către ţară, iar guvernul, în frunte cu patriarhul, depune jurământul. Peste zece zile s'a publicat în Monitorul Oficial *"Noua Constituţie"* care trebuia să fie votată pe 24 Februarie. Sistemul de votare făcându-se ***"prin declaraţiune verbală înaintea biroului de votare"***, ţinându-se liste separate cu cei care au votat împotrivă. Cu acest sistem de vot, când votanţii nici n'au apucat să ştie pentru ce sunt chemaţi la vot, Carol al II-lea şi Armand Călinescu au publicat rezultatul votului care era de 99.87% pentru Noua Constituţie, prin referendumul liber exprimat.

Evenimentul nu trebuia lipsit de fast. La 27 Februarie 1938 cioclii îmbrăcaţi în negru, veniţi să pună capacul peste sicriul democraţiei româneşti ucisă la 10 Februarie, numindu-se *"Comitet de Patronaj"* stăteau înţepeniţi, aşteptând ordinele lui Armand Călinescu, Chiorul ajuns Împărat în ţara orbilor. Cu singurul ochi sclipind de bucuria de a-i vedea aliniaţi pe aceşti oameni în care România îşi pusese cândva nădejdea, chiţăia fericit. Iar ei, înzorzonaţi, unii în uniforme cu decoraţii învechite, alţii, cu bărbile lor, cu părul albit, cu chelii lucitoare, trecuţi în vârstă, stăteau drepţi ca recruţii la încorporare: Mareşal Averescu, N.Iorga, Al. Vaida-Voevod, Dr. Angelescu, Gh. Tătărescu, general A. Văitoianu. Gorotesc sabat în miez de noapte, condus de capul Bisericii Ortodoxe pe care, în bătaie de joc, regele il trecea în jurnalul său: *"Înalt Prea Primul"*.

În bogatele şi sclipitoarele odăjdii, Patriarhul României ţine prohodul: *"Astăzi s'a distrus hidra cu 29 capete electorale, care a învrăjbit fără folos pe toţi spre paguba ţării întregi. Astăzi s'a rupt păienjenişul de pe ochii cetăţenilor României întregite, ca să vadă limpede de unde vine mântuirea: dela eroica hotărîre a Majestăţii tale"*.

EPILOG: Octavian Goga moare după două luni, la 6 Mai 1938, în vârstă de 57 ani, *"de bună voie şi nesilit de nimeni"*, sub *"ingrijirea"* Veturiei Goga.

Corneliu Z. Codreanu este scos din închisoare şi sugrumat împreună cu 13 legionari în pădurea Tâncăbeşti la 30 Noembrie 1938.

Patriarhul Miron Costea moare la Cannes, la 6 Martie 1939.

Armand Călinescu moare impuşcat la 22 Sept. 1939, de o echipă de legionari.

România, lipsită de forţa partidelor democrate este ciopârţită în 1940, rămasă fără aliaţi.

Carol al II-lea abdică dela tron la 4 Septembrie 1940.

Ion Antonescu, devenit mareşal este condamnat la moarte şi executat de comunişti la 1 Iunie 1946.

La 4 Iulie 1997, Ministerul Justiţiei din Republica Moldova, Chişinău, a aprobat statutul **Centrului Internaţional de Cultură pentru Copii şi Tineret "Sergiu Grossu"**, care este o organizaţie obşteasca nonguvernamentală, fondată pe principii benevole.

Iniţiatorul şi animatorul fondării *"Centrului S.G"* este cetăţeanul francez de origine română, Sergiu Grossu, personalitate marcantă în domeniul culturii, cu sprijinul direct şi concursul scriitorului Iurie Colesnic şi al altor oameni de cultură din Republica Moldova. *"Centrul S.G."* activează pe baze de autogestiune, autoconducere şi autofinanţare pe întreg teritoriul Republicii Moldova şi în alte ţări prin filialele şi secţiile sale. Filialele nu au statut de persoană juridică independentă şi sunt afiliate *"Centrului S.G"* din Chişinău. *"Centrul S.G."* şi filialele urmăresc beneficiul public **prin iluminare culturală, ameliorarea învăţământului public şi educarea copiilor şi tineretului în spirit creştin şi patriotic.**

Conform Legii *"Cu privire la asociaţiile obşteşti"* nr. 837 din 17. 05. 1996 (art. 11 pp 2,3) *"Centrul S.G."* poate beneficia de condiţii preferenţiale la impozitare şi arendarea spaţiului pentru desfăşurarea activităţii sale.

Adresa juridică a *"Centrului S.G."*:

Bd. Ştefan cel Mare, 132, ap. 56, Chişinău 2012
Republica Moldova

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

ROMÂNIA
ESTE UNA SINGURĂ ŞI INDIVIZIBILĂ

(c o l o c v i u)

-II-

Naţia este poporul care are acelaşi sânge, vorbesce aceeaşi limbă şi are aceleaşi datini sau obiceiuri. Poporul este trupul, ear' limba este sufletul naţiei. Pentru aceea precum trupul fără suflet este mort, aşa este moartă şi naţia fără limbă. Naţionalitatea este dumnedzeescul, vecinicul şi de odată cu omul născutul drept, de a se folosi de limba sa în toate trebuinţele vieţii, în casă, în şcoală, în biserică şi în cele ale cârmuirii. Nime pe lume nu poate lua dreptul acesta al limbei. - Limba românească este cel mai sfânt şi mai preţios odor al naţiei române, pentru-că este sufletul ei. Până când se va vorbi limba românească, până atunci va trăi şi naţia română; ear' stângându-se limba, se stânge şi naţia însăşi.

Aron PUMNUL

...Optsprezece veacuri sânt de când viaţa latină a fost sădită pe acest pământ, unde sântem noi în ciuda zguduirilor prin care a trecut; această viaţă înaintează mereu sporind şi întărindu-se. S'a păstrat însă şi creşte această viaţă, nu pentrucă erau mulţi şi puternici aceia care conlucrau la întemeierea ei, ci pentrucă fieştecare din cei puţini era mândru de munca înaintaşilor săi. De când este suflet de român pe faţa pământului, românul a fost mândru de a fi român...

Sămânţa, din care a răsărit acest popor, e nobilă, şi poporul nu va pieri decât atunci când românii vor uita nobleţa semînţiei lor.

Mihai EMINESCU

Nici sângeroasele şi necurmatele războaie întâmplate pe pământul Bucovinei, nici năvălirile sălbatice ale Tatarilor şi Cazacilor, nici năvălirile cetelor turbate ale Turcilor nu au adus mai multă stricăciune naţiei române din Bucovina, decât această împreunare nefirească cu Galiţia în răstimp de 62 de ani lungi ca 62 sute de ani (1786-1848). Căci în acest timp nenorocit o parte a Bucovinei a început să-şi peardă faţa cea drept românească, în acest timp poporul românesc a început strașnic a-şi perde limba, apucând a se da la limba rusească, va să dzică în acest timp s'a încuibat în ţeara noastră rădăcina unui rău care cu greu se va mai stârpi.

Constantin MORARIU

Aşa Fraţilor!, aduceţi-vă aminte că vor striga din mormânt strămbunii voştri: Fiilor! Noi încă am fost înconjuraţi de inamic în pământul nostru, cum sunteţi voi astăzi, şi nu de multe ori am suferit doară şi mai rele decât voi; fost-am cu Goţii, dar nu ne-am făcut Goţi; fosta-am cu Hunii, dar nu ne-am făcut Huni; fost-am cu Avarii şi nu ne-am avarit; fost-am cu Bulgarii şi nu ne-am bulgărit; cu Saşii şi nu ne-am nemţit; ci ne-am luptat ca Români pentru pământul şi numele nostru ca să vi-l lăsăm vouă dimpreună cu limba noastră cea dulce ca cerul sub care s'a născut; nu vă nemţiţi, nu vă rusiţi, nu vă unguriţi nici voi, rămâneţi credincioşi neamului şi limbii voastre; apăraţi-vă ca fraţii cu puteri unite în pace şi în războiu; vedeţi cum ne-am luptat noi pentru Limba şi Romanitatea noastră; luptaţi-vă şi voi şi le apăraţi ca lumina ochilor voştri...

Simeon BARNUŢIU

...Cu şcoala s'au mai leşit bunăoară numele românesci Soare în Vasilovici, Berariu în Ieremievici, Bândea în Bendevschi, Diacon în Diaconovici. Mai ales însă streinii au rusît multe porecle de ale ţăranilor noştri români. Aşa au făcut din Creţul Creţuleac, din Guşul Guşuleac, din Rotar Rotariuc, din Geamăn Gemeniuc, din Purice Podorojnei, din Bordean Bordeanciuc, din Teutul Teutuleac, din Sain Sainciuc, din Cramar Cramarciuc, din Moraru Melnec şi apoi Sucholotoţchi, din Cojocar Cuşnir, din Olariu Hancearíuc, din Prisecar Paşişnec, din Cioban Cebanec etc.

...Dacă am sta să înşirăm toate schimosirile poreclelor româneşti din ţeara noastră, am trebui să scriem o carte întreagă. - Astădzi credem că Românii şi mai ales preoţii noştri nu vor mai suferi să facă străinii batjocuri cu schimosirea poreclelor româneşti. Noi trebue să luăm sema cu toţii, ca blăstemăţia asta să nu se mai întâmple nicăiri.

Silvestru MORARIU-ANDRIEVICI

DEZMINŢIRE

Mi s'a adus la cunoştinţă că Agenţia MEDIAFAX din Bucureşti a dat publicităţii un comunicat al D-lui Valeriu Tabără prin care se menţionează că pe data de 23 Ianuarie, va fi semnat un protocol de colaborare cu o serie de partide din opoziţia parlamentară şi asociaţii civice şi că printre acestea s'ar afla *"Pro Basarabia şi Bucovina"*.

Găsesc de cuviinţă să informez cititorii *"Cuvântului Românesc"* şi ai altor periodice din ţară şi de peste hotare că, potrivit informaţiilor de care dispun, nici una dintre cele aproape 200 de filiale din ţară nu şi-a pus semnătura sub amintitul document, semnătură pe care o declar nulă şi neavenită.

Paris, 23 Ianuarie 1998

Nicole LUPAN

SPERANŢĂ PENTRU SFÂRŞIT DE MILENIU

Îngheţul ne-a cuprins până şi sufletele la acest început de an - al treilea dinaintea mileniului trei. Spiritul ne rămâne în continuare amorţit, chiar paralizat, de turpitudinea unei realităţi tot mai inumane şi mai umilitoare, fără să putem întrevedea vreo lumină la capătul acestui interminabil tunel al tranziţiei, fără vreun semn ce să ne insufle o cât de mică speranţă pentru viitorul imediat, pentru anul în care am păşit cu stângul, după cum am făcut-o şi în cursul lui '97. Ţin să afirm acest lucru, oricât ar încerca cineva să mă convingă de contrariu. Niciodată în ultimele decenii n'au avut de suferit atât de mult oamenii ţinutului nostru blagoslovit de Dumnezeu, cât anul trecut când munca nu le-a fost răsplătită cu lunile.

Hărnicia şi vrednicia lor au devenit calităţi de nimic în faţa banilor mulţi ai celor căpătuiţi peste noapte pe socoteala altora. Cinstea şi demnitatea nu sunt decât vorbe de ocară, iar impostorii s'au aşezat triumfător în capul mesei, sfidând răbdarea unui popor năpăstuit peste măsură.

Ipocrizia şi cinismul puterii depăşesc orice limită, instaurând astfel un climat general de înşelăciune şi lipsă de ruşine. Obrazul funcţionarilor cu putere de decizie este mai gros ca oricând şi nu în zadar, fiindcă în joc sunt puse bunurile noastre din moşi-strămoşi, chiar pământul, acum sechestrate, ce se transformă fulgerător şi efectiv în proprietatea nu ştiu cui, însă cei ce stau în spatele lor sunt cunoscuţi de toată lumea.

La fel de fariseic, sfidând până şi cea mai mică aparenţă a bunului simţ, a fost şi rămâne comportarea autorităţilor faţă de comunitatea românească. Anume, anul trecut s'au aprobat şi perfecţionat metodele politicii naţionale în regiunea Cernăuţi, rezumându-se la ignorarea totală a necesităţilor spirituale ele Românilor prin respingerea tuturor revendicărilor noastre esenţiale - crearea unei trupe de teatru şi a unui ansamblu profesionist, formarea de grupe de studii în limba maternă la toate facultăţile universităţii şi institutului de medicină din Cernăuţi, interzicerea ridicării unui monument lui Ştefan cel Mare şi Sfânt în Codrii Cosminului... În schimb, au deprins cu multă măiestrie ştiinţa lustruirii realităţii în faţa opiniei internaţionale, organizând sistematic diferite simpozioane şi manifestări pe tema armoniei interetnice dată drept model pentru toată Europa, dar la care, de regulă, reprezentanţii noştri nu prea sunt invitaţi.

Totuşi, ar fi păcat să începem anul cu amărăciune în inimi. Totuşi, mai există speranţă. Încă în acest mileniu, nemaivorbind de celălalt.

Ştefan BROASCĂ

Cernăuţi

CINE-A ÎNDRĂGIT STRĂINII...

Într'o amiză toridă l-am întâlnit pe strada Şcolilor din Cernăuţi pe profesorul Vasile Bizovi, foarte agitat.

- *Ce scrie acolo?* - mă întrebă, arătându-mi spre clădirea din faţa noastră.

- *Şcoala evreiească nr.4,* îi răspund cuminte, ca pe timpul când îi eram elevă la Boian.

- *Dar unde-s şcolile româneşti? De ce au dispărut şcolile noastre?*

Indignat, repeta retorica-i întrebare, până când un Evreu i-a adus la cunoştinţă că şcoala românească se află nu departe, puţin mai sus. Eu însă nu aveam cum să-i potolesc revolta atât de înţeleasă. Când, în mod subit, gura atotgrăitoare a dregătorilor regiunii ne-a privat de şcoala românească, lăsându-ne, deocamdată, şcoli cu limba română de predare! Dar şi acestea în pericol...

Oamenii cu simţuri mai subtile au intuit repede sensul camuflat al acestei sintagme cu bătaie lungă. Dar, după o uşoară revoltă tăcută, au înghiţit în sec, resemnându-se docil cu faptul că e mai bine să avem, totuşi, şcoli cu limba română de predare, decât şcoli româneşti în care toate obiectele vor fi predate în limba ucraineană.

...Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am păstrat fiinţa naţională în pofida atâtor stăpâniri devastatoare ce ne-au năpăstuit timp de două milenii. Căci, nimeni pe pământul nostru nu şi-a găsit aliat contra lucrurilor sfinte. *"Austria a trebuit să-şi caute un alt aliat pentru politica sa, tot fără patrie, fără limbă, fără naţionalitate..."* scria Emînescu în *"Scurt tratat de istorie naţională în context european"*.

Învăţământul în Ucraina a ajuns la ananghie, datorile faţă de lucrătorii din învăţământ pe 1996-1997 constituind 543,7 milioane de grivne (un fel de ruble). În ţinutul Cernăuţilor austeritatea finanţării învăţământului a avut consecinţe nefaste, în primul rând, asupra şcolilor româneşti unde au fost reduse drastic orele de limbă şi literatură română.

Iar la toate aceste nevoi se mai adaugă şi noua *"concepţie"*, ca *"În viitorul apropiat predarea obiectelor în şcolile naţionale e necesar să se facă în limba ucraineană"*. Concepţie care, probabil, era clocită de mult în creuzetul *"binevoitorilor"* minorităţilor.

S'ar putea ca ideile acestei *"concepţii"* să nu fie sfidătoare pentru Unguri, Evrei, Nemţi, Polonezi, însă pentru noi, Românii, ele sunt egale cu întunecarea conştiinţei naţionale cu distrugerea până şi a amintirii despre trecutul care l-am avut şi cu care ne mândrim încă. Până când?...

Maria TOACĂ

Cernăuţi

APEL
CĂTRE EXILUL ROMÂNESC

La 27 Martie 1998 se împlinesc 80 de ani dela Reunirea Basarabiei cu ţara-mamă România.

Un eveniment de solemnitate naţională ce, cu toată reticenţa mai mult decât ciudată a diriguitorilor dela Bucureşti, trebue comemorat într'o atmosferă demnă de toată lauda pentru cei ce l-au înfăptuit.

În consecinţă, rugăm purtătorii de cuvânt şi pe membrii "PRO BASARABIEI ŞI BUCOVINEI" MONDIALE să organizeze în ţările lor de adopţie întruniri comemorative cu scurte slujbe religioase, evocări ca atare şi programe artistice. Aceeaşi rugăminte le-o adresăm şi compatrioţilor de pretutindeni.

Cu frăţeşti mulţumiri anticipate,

Nicolae LUPAN

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

Istoria noastră cea adevărată îi va înscrie pe protagoniştii Români ai nesăbuitului Tratat cu Ucraina la rubrica vânzătorilor de Neam şi Ţară

FARA ARMÂNEASCĂ

UN OM ADEVĂRAT: DUMITRU BACU

Zahu PANĂ

A plecat dintre noi discret, la cumpăna anului când ziua mai pâlpâie o lumină mai mare decât întunericul nopţii.

Ne-a luat-o înainte pe drumul unde *"toţi vom pleca, dar nimeni nu va spune / că n'a avut un strop de cer / şi toţi vom duce'n noi câte-o minune"* (Radu Gyr). Şi Miciu Bacu a dus cu el o mare minune, pentrucă era un *"cort de cer albastru"* unde şi-au găsit mulţi adăpost, când viscolele acestor vremuri suflau îngheţ siberian dinspre Răsărit şi disperare dinspre Apus.

Tolerant cu slăbiciunile semenilor, intransigent cu valorile de etică şi dreptate, dârz în apărarea credinţei asaltate de mercenarii ateismului, n'a abdicat niciodată dela principiile acestea, conduită primită dela educaţia sobră în familia lui armânească, dar şi dela îndreptarul Frăţiei de Cruce, apărut ca o minune în liceele din Grebena şi Salonic, unde şi-a făcut studiile liceale.

Stăpânea deopotrivă umorul sănătos pe care il etala cu dezinvoltură, dar şi seriozitatea gravă, când întâlnea impostura. Nu avea cântar pentru jumătăţile de măsură. Avea aceeaşi francheţe în comportament atât faţă de prieteni cât şi faţă de adversari.

Viaţa i-a fost o continuă luptă, asemenea urcuşului pe stânca din munţii Macedoniei natale.

Născut la 14 Februarie 1925 la Gramaticova, localitate armânească din Grecia, după terminarea şcolii primare n'a fost tentat de *"marea cultură a Eladei"*, ci s'a înscris la liceul românesc din Grebena, pentrucă oricum, cultura greacă se învăţa şi la liceul românesc, dar cultura românească de care era însetat, nu se învăţa decât la liceul românesc.

Războiul il prinde ca elev în cursul superior şi ocuparea Greciei de către Italieni nu a adus şi o grijă deosebită pentru populaţia latină din acea ţară, dar le-a adus în schimb o dușmănie nejustificată din partea fanaticilor greci, care după terminarea războiului au căutat să-i implice pe Aromâni drept *"colaboraţionişti"* pentru a-şi desăvârşi boala balcanică a *"curăţirii etnice"*. Primii vizaţi erau foştii elevi ai liceelor româneşti din Grecia, mai cu seamă că după capitularea României, guvernele comuniste au renunţat la orice preocupare culturală pentru Românii din Balcani.

In faţa acestei situaţii, Miciu pleacă în Italia şi de acolo în Austria, pentru a se incadra luptei Exilului Românesc de eliberare a ţării.

În haosul care domnea în Europa, după terminarea războiului, când toată lumea căuta să scape de Ruşi şi sute de mii de refugiaţi din ţările ocupate de Sovietici încercau să treacă în Apus, Dumitru Bacu face temerara alegere de a veni în România, pentru a se alătura luptei anticomuniste a celor din ţară.

Venit în România, îşi termină studiile întrerupte din cauza războiului, inscriindu-se la Liceul Mircea cel Bătrân, unde trece bacalaureatul şi se înscrie ca student la Politehnica din Bucureşti. Nu-i era hărăzit însă lui, să ajungă inginer.

Este arestat în 1949 şi condamnat cu un grup intreg de dobrogeni şi macedoneni din Banat. De aici începe o nouă perioadă, care il va marca pe viaţă.

A trecut prin închisorile din Timişoara, hrubele din Jilava, Gherla, Canal, Securitatea din Constanţa, Piteşti (după terminarea reeducării), Aiud şi Securitatea din Bucureşti.

La Gherla, în fabrică, a cunoscut pe studenţii reeducaţi veniţi dela Piteşti şi a fost singurul care, în ciuda pericolului de a-i contacta pe cei trimişi în fabrică pentru a trece la reeducarea deţinuţilor din Gherla, a apropiat pe câţiva din ei, şi în ciuda reeducării lor, a putut să-i facă să vorbească despre groaznica experienţă prin care trecuseră. Unul dintre foştii studenţi care i s'a destăinuit, este actualul inginer Octavian Tomuţă din Bucureşti, care pe baza legăturilor de atunci, i-a rămas unul dintre cei mai devotaţi, bucurându-se de toată dragostea lui Miciu.

După liberarea din închisoare, s'a căsătorit cu Marica Pundichi cu care era logodit înainte de arestare şi care l-a aşteptat cu dragoste, în vechea tradiţie aromânească.

A venit la Bucureşti unde avea Marica serviciu, slăbit de pe urma închisorilor, cu sănătatea şubrezită, dar Marica l-a îngrijit şi nu l-a lăsat să lucreze până nu se va restabili total.

După evenimentele din Ungaria din 1956, fiind mai tot timpul împreună, ne-am dat seama că România este definitiv abandonată Rusilor şi orice acţiune în ţară va duce numai la arestări, condamnări şi execuţii. Anticipam că primii arestaţi, într'un nou val care va urma în ţară, vor fi foştii deţinuţi politici liberaţi şi căutam ce soluţii să găsim pentru plecarea în Occident. Miciu, profitând de situaţia că era încă cetăţean străin, s'a dus la ambasada Greciei, a găsit acolo un funcţionar anticomunist care, explicându-i pericolul în care se află de a fi din nou arestat, i-a facilitat formele de repatriere, urmând să plece la o dată necunoscută, din ţară.

Este de mirare şi acum, că Securitatea, care ne supraveghea pe toţi, nu l-a arestat, pentrucă în ciuda faptului că ştiam ce va urma, Miciu continua stilul lui de viaţă. Acolo, in singura cămăruţă de pe strada 11 Iunie, la el în casă, era şi cenaclul literar şi agora şi bucătăria de unde Marica ne omenea cu *"pită armânească"* şi orez cu lapte, singurele delicii ce putea să ni le ofere cu dragoste. Se vede că personalitatea lui Miciu impunea şi turnătorilor, pentrucă în lunga mea anchetă după arestare, mi-am dat seama că în casa lui Bacu n'a putut să intre nici un trădător, fiindcă niciodată n'am fost anchetat despre relaţiile mele cu D. Bacu.

Miciu avea încă de atunci în memorie, intreaga documentare a *"Fenomenului Piteşti"*. Discutând cu el îndelung asupra acestui fenomen, am observat că în final, nu se urmăreau atât informaţiile culese din *"demascări"*, cât zelul deosebit de dezumanizare a victimelor cu o profundă implicaţie anticreştină, cu chinuri mai înfiorătoare ca cele din primele veacuri de persecuţie a creştinismului şi am ajuns la concluzia că dacă *"Piteştiul"* nu este cercetat şi din punctul de vedere al unei răzbunări rituale, el nu va fi înţeles integral.

La sfârşitul anului 1957, am aflat că în Dobrogea s'au făcut arestări masive printre Macedoneni. Secretarul de partid al regiunii Constanţa, Bulgarul Vâlcu, a ţinut să anunţe că regiunea Constanţa este prima colectivizată total, dar ne îndoiam că acesta ar fi fost motivul principal. Cei arestaţi erau învinuiţi pentru fapte petrecute cu zece ani înainte, în timpul legendarei acţiuni a eroului Gogu Puiu.

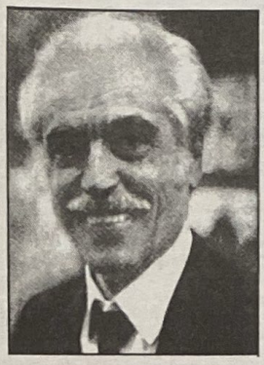

Arestările au continuat şi în 1958, raza lor de acţiune extinzându-se în întreaga ţară, la nivelul celor din 15 Mai 1948 şi fatal, printre cei arestaţi erau foşti deţinuţi, camarazi de ai noştri. Într'o seară de Februarie, am aflat că cei arestaţi în Dobrogea sunt în mare majoritate din comunele Cogelac, M. Kogălniceanu, Mihai Viteazu şi alte localităţi din regiunea Constanţa.

Ne gândeam cu Bacu la anchetele celor arestaţi, că poate vor apărea şi numele noastre, cunoscând metodele de anchetă ale Securităţii. Ce facem, unde ne ascundem? Miciu era îngrijorat şi de soarta soţiei care în curând devenea mamă şi nu putea s'o lase singură.

La îngrijorările noastre, am rămas uimiţi când Marica ne-a dat o lecţie de curaj nebănuit: *"Ce? Din cauza mea vă temeţi voi? Ăsta-i curaj de bărbaţi? Dar câte femei armâne nu şi-au crescut singure copiii? Ştiam bine când m'am casătorit pe cine iau de soţ şi mi-am asumat riscul acesta"*.

Ne-am uitat unul la altul şi nu ştiam ce să mai credem. După atâtea tragedii familiare întâmplate sub comunişti, după groaza semănată de Securitate în populaţie, după atâtea divorţuri, familii abandonate şi înstrăinări de familie, vine această soţie, în pragul naşterii, să sfideze teama de teroare şi are tăria să ne dea şi nouă o încurajare bărbătească...

În seara aceea am plecat mai târziu ca de obicei, dela Miciu. M'a condus până la tramvai şi urma să ne vedem a doua zi. Era 18 Februarie 1958.

Pe ziua de 19 Februarie, la ora 10 dimineaţa, am fost chemat la serviciul de cadre al întreprinderii unde lucram. N'am apucat să ajung la cadre, că pe culoar mă aşteptau doi vlăjgani care nu m'au lăsat să-mi iau nici pălăria, ci m'au împins într'o maşină neagră, *"pentru 15 minute, să dai o declaraţie"*.

Când m'am eliberat în 1964, aflasem că Miciu reuşise să plece cu familia şi se află la Paris. Când ne-am întâlnit după 22 de ani la Paris şi l-am întrebat de ce n'a rămas în Grecia, mi-a răspuns: *"Palicarii din Elada au fost drăguţi să mă considere cetăţean grec, dar când am ajuns acolo, mi-au pus în vedere că eu nu pot să rămân în Grecia, cu sentimentele mele româneşti. Mi s'a pus în vedere să părăsesc cât mai repede Grecia..."*; de acelaşi tratament s'a bucurat şi celălalt prieten comun, Vasile Tega, din Montreal-Canada.

Ajuns la Paris, deşi cunoştinţele sale şi capacitatea lui intelectuală i-ar fi dat posibilitatea obţinerii unui titlu la Sorbona, după care aleargă atâţia, pe D. Bacu l-a interesat locul lui pe baricadă.

S'a angajat la imprimeria lui Ion Cuşa unde, prin muncă şi devotament a reuşit să conducă sectorul de producţie. A ajutat la tipărirea atâtor cărţi în limba română ale autorilor din Exil, pe lângă revistele pe care filantropul Ion Cuşa le edita, dar pentru el n'a tipărit nici o carte la editură.

Fără teamă de *"mâna lungă a Securităţii"* a trecut şi la cealaltă muncă - neplătită - şi plină de pericole. A publicat în Colecţia DacoRomână din Madrid: în anul 1961 volumul de poezii ***Aiud***, în 1963 culegere de poezii din închisori, ***Ofranda*** şi tot în acelaşi an, cartea care va zgudui din temelii lumea românească, volumul ***Piteşti, Centrul de reeducare studenţească"***. În anul 1964 volumul de poezii ***Acolo şezum şi plânsem***, iar cu un an mai înainte de plecarea lui dintre noi, i-a apărut în România, în Editura Fundaţiei Culturale Aromâne *"Dimândarea Părinteascâ"*, volumul de poezii personale şi traduceri din marii poeţi ai lumii: *CANTIŢI TRA NIAGARŞIRI* (Cântece de neuitat).

Din 1976 a colaborat la pagina *"FARA ARMÂNEASCĂ"* - pe care am editat-o la început împreună în publicaţia *"Cuvântul Românesc"* din Canada. Ani de zile a contribuit cu articole şi la revista *"Vatra"* din Germania, dar din modestie nu le semna, sau cum a procedat şi la Fara Armânească, semnând cu pseudonimul Papu Miciu.

Avea oroare de reclama facilă şi de publicitate. Când intenţiile unor oportunişti au vrut să facă negoţ cu originea Aromânilor, a fost pe prima baricadă a apărării istoriei şi a dialectului aromân. N'au lipsit nici tentaţiile, pe care le-a ignorat şi ridiculizat.

În primăvara anului 1997 mi-a comunicat să mergem împreună în România. I-am răspuns să mergem spre toamnă, dar el era grăbit ca niciodată. S'a dus şi a văzut ţara şi oamenii ei. Prietenii care, în ciuda atâtor vitregii nu se schimbaseră după vremi, l-au primit cu toată dragostea. Nu l-a interesat mizeria şi urâţenia lăsată de comunişti în urma lor. Oamenii pe care i-a cunoscut şi i-a apreciat rămâneseră oameni şi aceasta l-a bucurat.

Când a căzut bolnav, a refuzat să fie compătimit şi a interzis familiei să ne spună cât de grav este. Dar a venit o zi când telefonul primit dela Paris sunase lugubru cu ştirea care o aducea. Vestea s'a răspândit incredibil de repede în Europa şi în America. În câteva ore, la New York şi la Atena, la Bridgeport şi la Bucureşti, la Constanţa şi Montreal, în Canada, Elveţia, Franţa, Germania, peste tot unde era o comunitate de Români, telefoanele n'au încetat să transmită trista veste.

Atunci, în loc de bocete, această solidaritate a prietenilor pentru el, parafrazându-l pe poetul lui iubit, ar fi putut să-i spună:

Nu plângem lacrimă de sânge
nici zăbovim printre suspine,
Nu! Neamul nostru nu te plânge,
se va mândri însă cu tine!

DE ZIUA LOR, DE ZIUA NOASTRĂ

(Pomenirea morţilor fără cruci din închisoarea Aiud)

Poarta cerului a rămas surdă la bătae,
poarta cerului nu s'a deschis...
şi lacrimile s'au întors spre pământ
ploaie de pietre.

Hora mormintelor, sub ţărână, a amuţit,
hora mormintelor nu se aude...
şi lacrimile s'au întors din pământ
ploaie de sare, deapururi întunecată
de râsul strigoilor.

Râsul strigoilor nu vrea să moară.

Au poposit pe locul unde trebuia să fie crucea
dar pietrele nu s'au schimbat în semn.
Petalele florilor n'au vrut să umbrească
aşteptarea.
Florile se tem de locurile blestemate.

Peste morminte
a căzut pomenirea ca o piatră de moară...

Alaiul ce s'a pornit spre seară
era cântecul necântat
litania nespusă
pomelnicul nepomenit.
Pentru parastas
s'a invitat singur
corbul singuratec.

Dar n'a putut să cânte aleluia
pentrucă îngerii au asvârlit în el
cu lumină.

Numai voi aţi putut vedea
din orbitele goale
cum noapte a deschis porţile cerului
când au plecat înapoi spre casă
lacrimile.

Noi nu murisem încă
noi eram pe drumul fără sfârşit

D. BACU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

JUSTIŢIA AMERICANĂ ŞI-A SPUS CUVÂNTUL

CONFLICTUL DELA BISERICA "SF.MARIA" DIN NEW YORK, PARE SĂ FI LUAT SFÂRŞIT

Noi, membrii Consiliului Parohial legal ales pe 2 Februarie 1997 de către credincioşii Bisericii Sfânta Maria din Elmhurst, New York, vă aducem la cunoştinţă decizia luată de Curtea Supremă din Queens, New York, în procesul intentat de preotul Fetea Casian şi Ionescu Vlaicu, susţinuţi de episcopul Nathaniel Popp.

Judecătorul Orin Kitzes, analizând reclamaţiile făcute de sus-numitele persoane, ca şi moţiunea noastră sprijinită de numeroase dovezi, a hotărît respingerea acţiunii intentate de către reclamanţi şi a recunoscut legalitatea conducerii bisericii aşa cum a fost aleasă pe 2 Februarie 1997 de Adunarea Parohiei, conducere din care fac parte constructorii primei biserici româneşti din New York. Hotărîrea tribunalului este datată 24 Noembrie 1997 şi are numărul 17408, cal. No. 36.

Nelăsându-se impresionată de trufaşa declaraţie a episcopului Nathaniel Popp şi de afirmaţiile bizare ale lui Ionescu Vlad, justiţia americană a aplicat ferm un principiu de drept sacrosanct, după care votul credincioşilor ce au construit biserica, au ridicat-o din temelii şi cu banii lor au plătit salariile preotului Fetea şi episcopului Nathaniel Popp, este de nezdruncinat.

Încercarea disperată a episcopului Nathaniel de a răsturna Consiliul Parohial ales statutar de credincioşii bisericii noastre a eşuat lamentabil. Iată că, nesocotind voinţa majorităţii şi folosind toate tertipurile, prin care numirea ilegală, pe ascuns a unui consiliu parohial fantomă, folosirea traficului de influenţă şi etichetarea drept *"schismatici"* a adevăraţilor credincioşi ai bisericii n'au folosit la nimic în faţa legii.

Mulţumim comunităţii româneşti din New York pentru sprijinul acordat.

Consiliul Parohial al Bisericii Sfânta Maria şi Comitetul de Salvare a Bisericii lansează, pe această cale, chemarea către toţi Românii ortodocşi din ţară şi din exil de a-şi uni eforturile pentru a face ordine în propria biserică, aflată într'o gravă criză, şi de a înlătura definitiv, folosind legea şi dreptatea, mocirla în care au adus-o persoane care, timp de 50 de ani, au fost aservite regimului ateu şi anticreştin din România. Este timpul ca toţi cei care au înţeles comandamentul Domnului conform căruia nu poţi servi la doi stapâni, lui Mamona şi lui Dumnezeu, să plece. Ceea ce se poate face la cea mai mare biserică din New York, se poate şi la noi acasă, în România!

Hotărîrea Tribunalului din New York ne arată tuturor încă odată, că aşazisele comunicate semnate de Ionescu Vlad şi Şerbănescu Mariana nu au fost nimic altceva decât minciuni şi calomnii aruncate în public, într'o manieră de dezinformare tipic securisto-comunistă, cu intenţia vădită de a induce în eroare comunitatea românească din exil şi a ascunde adevăratele feţe murdare dela Biserica Sf. Maria.

Pentru amănunte, vă rugăm să veniţi Duminica la biserica *Our Lady of protection* din Astoria, pe Ditmars Blvd., colţ cu strada 43, unde credincioşii noştri, împreună cu octogenarul părinte George Cojan, ţin serviciile religioase până la reintrarea în propria noastră biserică. Tuturor celor interesaţi, le punem la dispoziţie copia hotărîrii judecătoreşti.

Cu credinţa în Dumnezeu, ne exprimăm convingerea că vom continua, în conformitate cu legea, construirea bisericii noastre, adusă în stare de paragină de ura, incompetenţa şi ilegalităţile celor care s'au opus înălţării ei şi au intentat proces (pe care l-au pierdut) celor ce au vrut să înalţe o ctitorie românească la New York.

Cu noi este Dumnezeu!

Consiliul Parohial
şi Comitetul de Salvare
a Bisericii Sf. Maria,
Elmhurst, N.Y.

COMITETUL PENTRU PROPRIETATE PRIVATĂ COMUNICĂ

La cererea noastră, Doamna Avocat Magda Luminiţa Dănilă, din Bucureşti, ne trimite următoarele lămuriri în legătură cu legea fondului funciar nr.18/1991, care a fost modificată prin legea nr.169 publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.299 din Noembrie, 1997.

Modificarea esenţială intervine privind dispoziţiile art.42 din lege: *"Cetăţenii români cu domiciliul în străinătate precum şi foştii cetăţeni români care şi-au redobândit cetăţenia română, indiferent dacă şi-au stabilit sau nu domiciliul în ţară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafeţele de terenuri agricole sau terenuri cu destinaţie forestieră, care le-au aparţinut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art.3 lit. h din Legea 187/1945 (50 ha) de familie, pentru terenurile agricole şi nu mai mult de 30 ha de familie pentru terenurile cu destinaţie forestieră".*

Se mai stabileşte că: *"Persoanele cărora li s'a reconstituit dreptul de proprietate în limita suprafeţei de 10 ha de familie, în echivalent arabil, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate şi pentru diferenţa dintre această suprafaţă şi cea pe care au adus-o în CAP sau care a fost preluată în orice mod de aceasta, până la limita de 50 ha de familie, indiferent dacă reconstituirea urmează să se facă în mai multe localităţi sau dela autori diferiţi".* Deci, maximum teren arabil = 50 ha/familie.

Cererea se depune la primăria localităţii unde se află terenul, personal sau prin poştă, cu confirmare de primire, în termen de 90 de zile dela data intrării în vigoare a legii, sub sancţiunea decăderii (deci nici o explicaţie nu va fi primită pentru depăşirea termenului ce are drept efect pierderea oricăror drepturi).

Le cerere se anexează în copie xerox: titlul de prorietate emis, sau punerea în posesie (dacă este cazul), actele doveditoare ale dreptului de proprietate, declaraţie în care se menţionează, pe proprie răspundere, suprafaţa de teren distribuită prin constituire sau reconstituire, de familie (dacă e cazul).

S'a modificat şi art.35 alin.5 din Legea 18/1991.

"Terenurile fără construcţii, neafectate de lucrări de investiţii, din intravilanul localităţilor, aflate în administraţia consiliilor locale, considerate proprietate de stat prin aplicarea dispoziţiilor Decretului 712/1966 şi altor acte normative speciale, se restituie foştilor proprietari sau moştenitorilor acestora, după caz, la cerere". Legea nu se referă explicit şi la cetaţenii români care nu au domiciliul în ţară.

COMMITTEE FOR PRIVATE PROPERTY, INC.

Pentru a obţine FORMULARUL de înregistrare comunicaţi-ne adresa Dumneavoastră la: CPP, P.O.BOX 103, POMPTON PLAINS, N.J., USA 07444
Fax : 973 616 9444; E-Mail cpp@romhome.org
Ne găsiţi prin internet la www.romhome.org

IN MEMORIAM!

JEAN TEODORESCU- FĂGET

La data de 22 Decembrie 1997 s'au împlinit 14 ani dela trecerea în nefiinţă a lui Jean Teodorescu-Făget, ziarist de seamă care şi-a editat ani în şir ziarul *"România Democartă"*.

Ca naţional ţărănist, Iuliu Maniu îl trimite la Arad pentru organizarea luptei anticomuniste. Aici elevi, studenţi, muncitori şi intelectuali îl urmează făcând un front comun împotriva dezlănţuirii terorii comuniste.

A fost bătut şi arestat în 1947. A organizat sindicatul *"Muncă şi lumină"* şi altele pentru care Iuliu Maniu i-a sărutat faţa plină de răni, în faţa politicienilor care i-au reproşat că a mers prea departe în lupta lui. Acest sărut a fost pentru Jean cea mai înaltă decoraţie pe care a purtat-o cu mândrie tot restul vieţii.

Datorită prigoanei, Jean Tedorescu alege calea străinătăţii şi, după luni de zile, îl urmează şi soţia lui Elena.

Stau în Franţa până în 1953, unde editează *"Les nouvelist de l'est"*, care a atras foarte multe personalităţi din ţările subjugate de către comunism. Setea de a cunoaşte l-a determinat să urmeze, la seral, Facultatea de Ziaristică din Paris.

În 1953 emigrează cu soţia în America, stabilindu-se în New York, unde casa lor a fost deschisă pentru toţi Românii noi veniţi pe meleagurile Americii.

A fost ales preşedinte de onoare al Comitetul Naţional Român şi membru al Consilului Parohial dela Biserica *Sfânta Maria* din Queens.

Ce mai impresionantă trăsătură a persoanei lui Jean Teodorescu-Făget a fost profunda lui modestie care l-a caracterizat toată viaţa. Iuliu Maniu l-a considerat şi tratat ca pe cel mai de încredere colaborator, iar el s'a considerat cel mai umil serv al marelui om.

Bunul Dumnezeu aduce pe pământ, în diferite locuri şi timpuri istorice, oameni aleşi, iar Jean Teodorescu-Făget a fost unul dintre ei.

Memoria lui rămâne neştearsă şi familia, prietenii şi cei ce au fost ajutaţi de el şi l-au cunoscut, în frunte cu Părintele Protopop Emil Nedescu, semnatarul acestui articol, roagă pe bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace!

SEARĂ ROMÂNEASCĂ LA VICTORIAVILLE, QUÉBEC

În cadrul Săptămânii Cetăţeniei, organizate în provincia Québec, C.A.I. (Commité d'accueil international) a prezentat o Seară românească, la care au participat spectatori din regiune, cât şi Români din Montréal şi Ottawa.

Cele trei familii româneşti din Victoriaville au contribuit din toată inima, la această realizare, reuşind să creeze o ambianţă românească, publicului francofon, care a umplut până la refuz marea sală a bibliotecii din localitate.

Manifestarea a fost deschisă de preşedintele C.A.I., Dl. Wilfrid Grimard, care a pronunţat un cuvânt de bun-venit publicului şi reprezentantului Ministerului Imigraţiei, cedând apoi microfonul D-lui Mihai Petculescu, preşedintele regional al Săptămânii interculturale.

După o scurtă prezentare a României, Dl. Petculescu a proiectat imagini din ţara noastră, cuprinzând frumuseţile ei naturale şi arhitecturale, vestigii dacice, tradiţii şi oameni în frumoase costume naţionale. Un număr de diapozitive au fost oferite de Dl. Florin Savopol.

A urmat Dl. Erast Călinescu, care a prezentat în diapozitive şi explicaţii, Cimitirul vesel din Săpânţa, fenomen unic în lume.

Proiecţiile au fost însoţite de minunatele piese româneşti ale Corului Madrigal, oferite de Dl. Marius Ivan.

Dar minunata surpriză a serii a constituit-o spectacolul oferit de trupa de păpuşi şi marionete *"Le petit théatre en bois"*, care aduce în Canada tradiţia păpuşarilor români de altă dată. D-na Marcelina Jugureanu şi Dl. Florentin Duse au reuşit să creeze, în sală, farmecul specific românesc, prezentând un spectacol foarte reuşit, cu personaje multimple, dela lăutarii tarafului şi până la figurile poveştilor lui Ion Creangă.

Seara s'a încheiat cu încă o dovadă a ospitalităţii noastre, oferită de D-na Valeria Petculescu, care a pregătit o varietate de prăjituri româneşti, deosebit de apreciate de public, -autoarea lor fiind asaltată cu cereri de reţete.

Alte prezenţe româneşti, în cadrul aceleiaşi Săptămâni interculturale au constituit: o expoziţie de fotografii a D-lui Erast Călinescu şi patru spectacole pentru adulţi şi pentru copii ale Teatrului de marionete.

Profesionalismul şi farmecul spectacolelor prezentate de păpuşarii români au determinat oferte de spectacole pentru copii, din partea şcolilor din regiune.

Recomandăm, cu toată căldura organizaţiilor româneştti să aducă în comunităţile lor spectacolele pline de prospeţime ale acestor artişti deosebiţi - tel. (514) 225 3689; fax (514) 225 4087. ***Participant***

CHICAGO

- ANUNŢ CULTURAL -

Cercul cultural *"Mihai Eminescu"* din Chicago anunţă cu mare bucurie deschiderea unei *"Secţii Culturale"* în oraşul Aurora, pe lângă Biserica Saint Michael. Sesiunea culturală a fost dedicată poetului George Coşbuc.

Deoarece în această comunitate sunt mulţi Români din a doua sau a treia generaţie în USA, toate cuvântările şi poeziile au fost citite atât în limba română, cât şi în engleză.

Cuvântul de deschidere cât şi viaţa şi opera lui George Coşbuc au fost citite în româneşte de Jean Bukiu, secretarul cercului cultural şi de Paul Crawford, directorul programator în englezeşte, tot el fiind şi traducătorul, ajutat de soţia românca.

Poeziile *"Iarna pe uliţă"*, *"Noapte de vară"*, *"Numai una"*, *"Puntea lui Rumi"* şi *"Cântec"* au fost citite sau declamate în româneşte de: Ted Pintea, Crina Lodina, Jean Bukiu, Florian Bukiu şi Corina Moga, iar în englezeşte au fost citite de: Ted Pintea, Cesica Moga şi Elene Miller.

Vocea de privighetoare a Corneliei Rusu a înălţat sufletele spre cer cu rugăciunea *"Tatăl Nostru"*, la deschiderea programului, apoi cu cântecele: *"Pe lângă boi"* şi *"La oglindă"* de George Coşbuc, încheind programul cu *"Metanie"* de Radu Gyr.

În fruntea celor prezenţi s'au remarcat: Înalt Prea Sfinţia Sa Episcopul Louis Puşcaş din partea Bisericii Saint Michael şi Părintele Frederick dela Biserica Saint George, care împreună cu enoriaşii lor au umplut sala de festivităţi a frumoasei Biserici Saint Michael.

Mulţumim D-lui Puiu Pod care ne-a procurat poeziile în limba engleză ale lui George Coşbuc.

Corespondent

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

PRECIZĂM:

În ziua, ora şi minutul când scriem aceste rânduri, în România avem Preşedinte tot pe Dl. Emil Constantinescu şi Premier este tot Dl. Victor Ciorbea. Armistiţiul de trei luni dintre PNŢCD şi PD a durat exact trei zile şi lumea se amuză privind la TV serialul fără coadă: *"La noi e mare tărăboi"*.

• • •

PAPA, CASTRO ŞI I.P.F.TEOCTIST

Cu ani în urmă, s'au făcut tatonările, acum un an s'a stabilit data, în ultimele luni s'a fixat programul, iar timp de câteva săptămâni, ştirea a fost cap de afiş: Papa vizitează Cuba.

Întâlnirea dintre cei doi lideri va avea urmări, aşa cum a avut revoluţia muncitorului Walesa din Polonia. S'a creat un început! Restul vine dela sine, încet dar sigur.

Unele schimbări le-am şi văzut: pentru prima oară s'a respectat Naşterea Domnului. Castro, îmbrăcat civil, a luat parte la slujba religioasă alături de poporul care, de decenii, participă la paraziile de *"dragoste oficială"* şi ascultă dimineaţa un discurs de patru ore, ce se încheie cu *"va urma"*, imediat după masă, cu alte patru ore de logoree. Cu toate eforturile, Castro n'a putut scoate pe Dumnezeu din inima omului şi se pare că belicosul lider, plus barba lui albită, a început să vadă realitatea.

E o repetare în Cuba a ceea ce s'a întâmplat în Polonia. Vizita Papei fiind un prim pas de a elimina ultima redută comunistă de pe noul continent.

Înaltul Oaspe a fost imparţial, a cerut lui Castro să uite de utopiile raiului socialist şi a cerut Statelor Unite să ridice boicotul economic care loveşte mai întâi în cei săraci.

Scopul vizitei a fost o pace cu doi învingători.

Văzând beneficiul economic adus Cubanezilor de vizita Papei, ne întoarcem cu gândul la I.P. F. Teoctist, care s'a opus ca Înaltul Pontif să ne viziteze ţara...

Asta ne arată că I.P. Fericitul a rămas un înflăcărat admirator al regimurilor de teroare şi lansează o propagandă subtilă contra Papalităţii ce s'a dovedit duşmanul neînfricat al comunismului.

Ca o dovadă de cele afirmate, redăm dintr'un discurs ţinut la 26 Ianuarie 1988, cu ocazia împlinirii a vârstei de 70 de ani a Fiului Iubit. (Rândurile ce le reproducem din discursul I.P.F. n'au fost nici până azi repudiate, n.n.):

"Niciodată însă, până acum - spune I.P.F. Teoctist - poporul român nu a găsit o fiinţă care să reprezinte cele mai perfecte eforturi şi aspiraţiile cele mai nobile ca acuma, în epoca noastră, în eminenta personalitate a Excelenţei Voastre, cel mai fericit fiu al acestui popor"... "Prin activitatea Dumneavoastră neobosită, înţeleaptă şi bogată, v'aţi înscris în loc de cinste în istoria României contemporane, ca un mare organizator al epocii, legat prin toate fibrele pentru binele, fericirea şi cele mai nobile aspiraţii ale poporului român".

Aşa grăit-a, Înalt Prea Fericitul Teoctist cu puţin înainte de revoluţie.

Ne mângâie faptul: azi, politicienii nu se mai grăbesc să fie fotografiaţi la cot cu conducătorul B.O.R. şi sperăm că pe curând să avem *"O remaniere a Sfântului Sinod"*.

• • •

DU-MĂ ACASĂ AVION

Locuitorii oraşului maghiar Mezshegyezs, în apropiere de graniţa cu România, au văzut cum se tot învârte un avion, la înălţime mică, deasupra oraşului. Erau speriaţi. Vine Funar peste noi? A început războiul? Dar, uitându-se mai atent, au citit pe coastele presupusului inamic numele TAROM. S'a luat legătura cu autorităţile din Budapesta, Budapesta a luat legătură cu autorităţile dela Bucureşti şi după ce s'a aflat care-i pricina, i s'a comunicat pilotului strada şi numărul unde poate fi găsit aeroportul din ARAD.

• • •

HELSINKI NE PĂZEŞTE!

O delegaţie a Comisiei *"Helsinki Watch"* a fost primită în audienţă de Preşedintele E. Constantinescu. Grija *"Helsinkienilor"* n'a fost lipsurile şi nevoile ţării ce se lupta cu o iarnă năpraznică, ce ţintuise oamenii în casă fără lumină şi căldură. Grija pentru care nu puteau dormi cei dela *"Helsinki Watch"* era dedicată marilor scopuri de morală şi înaltă democraţie: să se asigure libertatea homosexualilor. Ne bucurăm că Helsinkienii încă nu neau impus să oficiem căsătorii între două persoane de acelaşi sex.

• • •

BUCUREŞTI - O DUBLĂ CAPITALĂ

Avem Bucureşti Capitala României şi avem Bucureşti, Capitala Câinilor. Avem, în dubla Capitală, 2 milioane de fiinţe bipede şi 165.000 de patrupede ce ameninţă pe cei cu două picioare. Până acum singurele măsuri serioase contra muşcăturilor au fost promisiunile celor trei primari: Halaicu, Ciorbea şi actualul Lis.

• • •

PĂZITORII FRONTIERELOR

Primul bilanţ trimestrial al trupelor de jandarmi: au fost prinşi 4.772 de persoane acuzate de 10.000 de infracţiuni. În colaborare cu poliţia au luat parte la 20.000 de acţiuni ce-au avut ca rezultat 4.704 de infracţiuni. De notat că, în acelaşi timp, trei jandarmi s'au sinucis şi alţi trei au încercat să se sinucidă.

• • •

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

- WASHINGTON, D.C. -

Le cererea multor cititori, vom reda articolul publicat în Luna Aprilie 1997 privind contribuţia directă a fiecărui adevărat Român pentru cunoaşterea ADEVĂRULUI asupra celor întâmplate în perioada de *"tristă aducere aminte"* a comunismului în ţara noastră, România.

Imediat după confirmarea excluderii lui *"tov. Ilici"* din fundaţia Victimelor Comunismului, am primit mai multe scrisori, fapt care a confirmat că deşi liberi, în diasporă, oamenii mai aveau reticenţe de exprimare şi povestit din trecutul lor, urmările fireşti ale teroarei comuniste. Vă vom aminti cazul unei doamne din New York care întrebată dacă poate să ne puncteze câteva evenimente din viaţa petrecută în România, ne-a spus că nu îşi aminteşte mai nimic, dar ştie că soţul a fost omorît de comunişti şi că poate copiii îşi amintesc mai mult...

Sperăm că acum, când în România este un preşedinte democrat, directa umbră a terorii comuniste începe să se destrame, lumea să-şi amintească mai multe, şi aşteptăm să ni le povestească în scris, vorbit sau video, pentru a putea să apară în banca de date a Memorialului şi să fie cunoscute de toată lumea.

În acest sens, rugându-vă să anexaţi şi o fotografie a persoanei care povesteşte cât şi a persoanei despre care se povesteşte, vă prezentăm un *"Chestionar pentru anchetă de istorie orală"* (scrisori, audio sau video), pe care Dvs. îl puteţi îmbunătăţi, extinde şi tot odată a povesti şi face cunoscut lumii întregi punctele Dvs. de vedere, odată cu tragediile trăite - direct sau indirect.

Vom încerca să diversificăm cât mai mult lista cu punctele importante, pentru ca în acest fel să reuşim să ne *"aducem aminte"* cât mai multe realităţi şi detalii trăite. Sigur că vă vor răscoli amintiri dureroase, dar numai cunoscând ***întregul adevăr*** atât de bine *"ascuns"* se poate ajunge la o cât mai deplină cunoaştere şi NEREVENIRE a momentelor de tristă amintire.

Menţionăm că Chestionarul îl puteţi completa în limba română, engleză, ori în orice altă limbă care vă este mai la îndemână. Menţionăm, de asemenea, că le vom multiplica pentru a putea ajunge la: ***Memorialul celor peste 100 milioane de Victime ale Comunismului, Secţia Română din Washington D.C. USA şi Memorialul dela Sighet-România, cunoscut probabil de Dvs.***

Deoarece, în fiecare familie se găseşte fie un casetofon, fie un aparat de luat vederi, vă rugăm, pentru cei ce pot, să realizeze acest chestionar scris, vorbit sau filmat. În privinţa organizării lor în băncile de date ale Memorialului, le vom face cu colegi români ce deja şi-au oferit colaborarea.

În anexele A1, A2, este prezentată o etapizare din care alegeţi pe cea mai bine cunoscută. Dăcă aveţi cât mai multe amănunte, documente şi nuanţări de viaţă cotidiană din perioadele respective, sau din alte perioade, vă rugăm să le dezvoltaţi. Pentru locurile de deportare, de domiciliu forţat, muncă forţată etc., ideile se vor dezvolta mai mult în anexa B.

CHESTIONAR PENTRU ANCHETĂ DE ISTORIE ORALĂ-VIDEO

A. Doriţi să ne împărtăşiţi, pentru a fi păstrate în arhivele Memorialelor închinate Victimelor Comunismului din Washington D.C. şi Sighet, amintiri pe care până acum le-aţi mărturisit doar cunoscuţilor apropiaţi şi familiei, în legătură cu felul cum evenimentele politice de suprimare v'au influenţat viaţa? S'ar putea ca datorită presiunii şi traumelor, să nu le fi povestit la nimeni.

B. 1. Dacă doriţi, mărturisirile Dvs. să fie nominale sau
2. dacă nu, vă puteţi da numai iniţialele.

C. 1. Când v'aţi născut? 2. Unde? 3. Naţioanalitatea.
4. Aţi trăit în mediul urban? or în mediul rural?
5. Ce şcoală aţi făcut? 6. Ce profesie aveţi?
7. Ce profesie aveau părinţii?
8. Căsătorit? divorţat? 9. Aveţi copii? Câţi?

D. 1. Veţi aduce mărturii din experienţa Dvs.?
A membrilor familiei? (bunici, părinţi, fraţi, surori, copii)

E. La care din următoarele subiecte, din lista alăturată, vă puteţi aduce contribuţia şi în ce perioadă se înscriu mărturiile Dvs.? Anexa A1 - A2.

Anexa A1

1945 1. Deportarea Germanilor în URSS.
2. Epurarea armatei, poliţiei, administraţiei.
1946 3. Procesul Antonescu.
4. Alegerile din 19 Noembrie
1947 5. *"Abdicarea"* MS Regelui Mihai, tangenţe.
6. Procesul liderilor partidelor politice.
1948 7. Arestări-loturi de legionari, militari, poliţişti.
8. Rezistenţa din Munţii Fagăraş, Cerna, Rodna etc.
9. Naţionalizarea, Sovromurile.
10. Înterzicerea Bisericii Greco-Catolice.
1949 11. Începerea colectivizării, deportări, confiscări 2-3 Martie.
12. Procese de sabotaj.
13. 70 de ani dela naşterea lui Stalin.
14. Închisoarea din Piteşti.
1950 şi următorii - Gulagul Românesc.
15. Canalul Dunăre-Marea Neagră.
16. Închisorile din Jilava, Sighet, Gherla, Râmnicul Sărat, Aiud, Suceava, Colonii şi lagăre de muncă din Bărăgan Insula Mare a Brăilei, Periprava etc.

Anexa A2

1952 17. Devierea de *"stânga-dreapta"* (înlăturarea grupului Pauker-Luca- Georgescu).
18. Arestările din 15 August 1952.
1953/1954
19. Moartea lui Stalin, *"Dezgheţul"*, Procesul Pătrăşcanu.
1956 20. Revoluţia din Ungaria - Mişcarea studenţească.
21. Închiderea Canalului.
1958 22. Retragerea trupelor sovietice din România - Aparenta liberalizare
1959 23. Noile arestări în toamnă, agravante.
1962 24. Încheierea colectivizării agriculturii.
1964 25. Declaraţia de independenţă din Aprilie.
1968 26. Momentul *"Primăverii dela Praga"* - Invazia Pactului dela Varşovia în Cehoslovacia.
1971 27. Tezele din Iunie.
1977 28. Greva din Valea Jiului.
1982 29. Începutul plăţii datoriilor externe.
30. Austeritatea economică.
1988 31. 15 Noembrie la Braşov.
1986-1989
40. Rezistenţa populară: manifeste, acţiuni individuale.
41. Rezistenţa intelectualilor pe tot parcursul - Problema cultelor religioase, problema DGSM-ului cu copiii *"foştilor"* cât şi în armată, munca forţată.

Anexa B

1. Aţi fost arestat, deportat sau prizonier? Mai multe la un loc. Când? Cât timp? Unde? (numele localităţilor în ordine cronologică şi perioadele).
2. Câţi ani aveaţi când aţi fost arestat/deportat/ făcut prizonier. În ce condiţii?
3. Cine v'a arestat, interogat, judecat? (nume) ancheta...
4. Care a fost acuzaţia (vina) care a făcut obiectul dosarului.
5. Care a fost fapta reală a acţiunii Dvs. de împotrivire faţă de regimul comunist. În ce moment istoric se situează şi care a fost motivul?
6. Ce apărător aţi avut la proces? angajat? din oficiu?
7. Ce condamnare aţi primit. Câţi ani aţi efectuat din ea? Aţi beneficiat de reduceri de termen? Aţi fost graţiat?
8. Cauza a fost individuală sau de grup?
9. Ce s'a întâmplat cu familia în momentul arestării/deportării/ prizonieratului?
10. Soţia a divorţat de Dvs.? Când?
11. Ce pierderi materiale aţi suportat Dvs. şi familia în urma arestării/deportării/prizonieratului Dvs.?
12. Ce v'a făcut să rezistaţi în detenţie?
13. Aţi avut prieteni în detenţie? Numele celor mai apropiaţi.
14. Vă amintiţi numele vreunui anchetator sau gardian mai omenos? În ce loc de detenţie? L-aţi revăzut pe vreunul după eliberare? Dar numele caralilor bestii?
15. Vă amintiţi numele celor mai mari anchetatori sau caralii? În ce loc de detenţie?
16. După eliberare v'aţi revăzut colegii/prietenii din detenţie? Cu care aţi rămas în relaţii în prezent?
17. Care a fost cel mai greu lucru de suportat în detenţie?
18. Există o amintire pozitivă în perioada detenţiei Dvs.?
19. Care sunt urmările de nevindecat ale degradării fizice şi ale bolilor suferite în perioada detenţiei Dvs.?
20. Dacă aţi cerut reabilitarea (rejudecarea procesului)?
21. Dacă vi s'au restituit bunurile confiscate?
22. Tot ce mai aveţi de completat...

Vă rugăm ca expunerea să fie cursivă, nu ca un răspuns la punctele menţionate mai sus.

Pentru persoanele care sunt în România fiindu-le dificil să plătească transportul acestor materiale, se pot expedia pe adresa Prof. Dr. Nicolau Sebastian, str. Dumitrache Banu, nr. 10, Sect. 2, Bucureşti, tel: 619 8200 sau în funcţie de regiuni, să fie grupate şi să ne comunicaţi un inventar al documentelor pentru a realiza includerea lor în listele dela Washington D.C. în timp util (înainte de începutul anului 1999).

Pentru persoanele din diaspora, toate documentele, scrisorile, castele audio sau video să fie trimise la adresa: UMRL Secţia USA, Dan Novacovici, 354 Franklin Ave, Princeton, New Jersey USA 08540. Pentru un contact direct sau lămuriri suplimentare la telefonul (609) 924 2684 sau (609) 683 7907 (fax şi telefon).

Cu mulţumiri,
Dan Novacovici

NU UITAŢI!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Ultima întâlnire

G.GEORGESCU

Dorința de a o revedea după atâta vreme dela despărțire, îmi infuzase în sânge un virus al nerăbdării. O voință mai puternică decât a mea îmi mâna pașii spre spital, în timp ce o presimțire imi spunea că n'am s'o mai găsesc în viață. O vedeam în închipuire culcată între jerbele de flori, cu ochii ei mari albaștri închiși pentru totdeauna. În timp ce urcam treptele de piatră ale spitalului, nenumărate amintiri și gânduri îmi veneau în minte. Revedeam ca un vis prima întâlnire cu Florana ce avusese loc în lagărul dela Caracal, unde fusesem deportați. Eu pentru înființarea unei organizații de rezistență anticomunistă, iar ea pentru difuzare de manifeste cu un grup de studenți dela Belle-Arte. Făceam amândoi parte dintre primii arestați la numai un an dela intrarea trupelor rusești în Țară. Ne întâlneam privirile în curtea împrejmuită cu sârmă ghimpată și tinerețea noastră a fost liantul care ne-a apropiat. Ne plimbam seara printre barăcile de scânduri și, după un început timid, ne-am apropiat mult unul de celălalt datorită dragostei comune pentru artă.

Într'o zi ne-au anunțat însă că vom fi transferați în altă parte, lagărul dela Caracal fiind propus pentru desființare. A doua zi de dimineață, cu bocceluțele în brațe, încolonați și încadrați de jandarmi cu baionete la armă, am fost duși la gară, îmbarcați în vagoane de marfă și transferați la Slobozia. Femeile au plecat într'o destinație necunoscută. În timp ce trenul se apropia de București, am realizat că linia ferată pe care mă jucasem de atâtea ori în copilărie, trecea prin cartierul meu, prin strada Lizeanu, unde întotdeauna vagoanele încetineau la *"barieră"*. Am scris repede un bilețel către familia mea care îmi pierduse urma după arestare, am strecurat în el o monedă mai grea și am aruncat-o în mijlocul unui grup de tineri care așteptau să treacă trenul, având speranța că cineva îl va duce la mine acasă, care era în apropiere. În Gara de Est (Obor) unde am staționat pe o linie laterală vreo oră, a venit tatăl meu, mi-a adus un pachet cu alimente și schimburi, căci fusesem arestat pe bd. Brătianu în fața cinematografului ARO, cum se numea PATRIA pe atunci. În felul acesta ai mei au aflat care era destinația.

La Slobozia nu am stat decât câteva luni și într'o seară ne-au anunțat că a doua zi vom fi iarăși transferați. Eram din nou în curte, încolonați și se făcea apelul. Ne priveam unul pe altul întrebându-ne din priviri, unde ne vor duce de data aceasta. Atunci s'a întâmplat ceva ca în poveștile cu *"happy-end"*. Pe poarta lagărului a intrat un tânăr blond, frumos, însoțit de santinelă. Flutura în mână, la înălțimea capului, o hârtie. Era fratele meu, iar hârtia era ordinul de eliberare, obținut după multe intervenții, deoarece eram minor și nici măcar nu fusesem judecat. Pe atunci majoratul tinerilor se acorda la 21 de ani.

Din când în când îmi aduceam aminte de Florana și de seninul privirilor ei albastre. Ce s'o fi întâmplat oare cu ea, mă întrebam adesea. Eram însă preocupat să mi se piardă urma, căci eram hăituit și obligat să mă prezint o dată pe lună la poliție. Fugind de colo colo, au trecut doi ani în care aproape o uitasem. Eram într'o vară în Moldova, unde plecasem să vizitez celebrele mânăstiri. Tata se prăpădise între timp. Părăsisem Mânăstirea Văratec cu sufletul cuprins de o duioșie la vederea câtorva flori ofilite, puse de vreun necunoscut pe mormântul Veronicăi Micle, cea care făcuse să vibreze cea mai gingașă liră. Revedeam limpede succesiunea întâmplărilor care ne-au scos față în față la Mânăstirea Agapia, unde intrasem căutând cu priviri lacome frescele ce supraviețuiseră incendiului din anul 1903 și mă oprisem în fața altarului unde Grigorescu pictase una din cele mai expresive picturi bisericești ale sale. În timp ce o admiram mut de emoție, o voce caldă ce a trezit ecouri adormite în amintirea mea, m'a trezit din contemplare. Era Florana care dădea explicații cu competența unui cunoscător avizat, unei fete mai în vârstă decât ea. Am ascultat în liniște câteva minute.

"Acesta este Sf. Gheorghe, ce i-a fost inspirat de o statuie a sculptorului toscan Donato de la Or San Michele din Florența, drept model servindu-i un profesor dela Universitatea din Iași care își petrecea atunci vacanța în mânăstiri. Privește-i mâinile, sunt o capodoperă!" Am întors capul și privirile noastre s'au întâlnit. O clipă am avut viziunea unui obraz deosebit de palid și a unei guri frumos arcuite, fără ruj. Ochii noștri s'au privit câteva momente lungi cât o veșnicie, mirați, înmărmuriți de emoția reîntâlnirii după atâta vreme. Ne-am îmbrățișat iar ea m'a prezentat celeilalte, *"sora mea Eliza"*. Mi-a povestit cum în iarna aceea cumplită, în baraca fără foc din lagărul dela Caracal, contractase o congestie pulmonară cu complicații și cumnatul ei, soțul Elizei, având ceva relații la Interne, reușise să-i obțină transferul la un spital din Capitală. Familia ei cheltuise o avere și numai tratamentul renumitului doctor Piticaru o pusese pe picioare, aplicându-i serul descoperit de el, tuberculofonina. Acum era vindecată dar nu putea suporta căldurile din București și în fiecare vară venea în județul Neamț unde avea rude. Eugen trebuia să vină în câteva zile cu vechiul lui Ford pentru a le lua acasă pe amândouă. M'a rugat să rămân cu ele până la plecarea lor și am închiriat o chilie vecină.

Am petrecut o săptămână de neuitat, amintirea acelor zile însorite de vară rămânându-mi întipărită pentru totdeauna în amintire. Frumusețea și delicatețea Floranei mi-au cucerit inima și mă întrebam dacă nu cumva mi se citeau în priviri sentimentele. Într'o după amiză cumnatul ei a sosit și a trebuit să ne despărțim, ea plecând acasă la părinți, iar eu pe drumurile sinuoase ale destinului meu. Am făcut promisiuni solemne de a ne căuta și întâlni la toamnă în București. Totuși nu ne-am căutat și nu ne-am întâlnit, căci eu mă ascundeam de frica Securității, dormind pe la prieteni, căci începuse un nou val de arestări.

Și astfel au mai trecut alți doi-trei ani, până ce destinul ne-a scos din nou față în față. Mă angajasem la un institut de proiectări ce trimetea echipe de cercetări și studii la Bicaz, în vederea construcției viitoarei Hidrocentrale. Era exact ce îmi doream. Departe, locuri pitorești de vizitat și posibilitatea de a mi se pierde urma. În privința aceasta însă m'am înșelat, căci diabolicul serviciu de cadre funcționa perfect. Locuiam toți, ingineri, proiectanți, topometriști și lănțari prin casele plutașilor, eu având un coleg de cameră pe ing. Sorescu, cel ce a determinat deznodământul tragic al destinului Floranei. Sorescu m'a invitat într'o zi să-l însoțesc la sanatoriul dela Bisericani din apropiere, de unde trebuia să ia un medicament pentru o rudă. Întâmplarea, sau poate destinul Floranei, a făcut să ajungem acolo exact în ziua în care două fete își *făceau* externarea. Una era Florana care se reinternase după o recidivă cu infiltrat, la care doctorii trebuiseră să-i facă pneumotorax. Erau amândouă vindecate și ne-au rugat să le luăm cu noi să vadă Valea Bistriței. Am petrecut o săptămână făcând zilnic excursii prin satele care astăzi nu mai sunt. La sfârșitul acestor minunate zile, prin nu știu ce subtilități, Sorin a reușit să o convingă pe Florana să plece cu el, deși medicul îi recomandase o cură prelungită de repaos și odihnă. Sorescu era însă un băiat frumos și fetele nu-i prea rezistau când își punea în gând să le cucerească. În ziua când au plecat spre Piatra Neamț, am avut o strângere de inimă deoarece auzisem multe despre ușurința cu care el încânta femeile pe care le abandona apoi fără scrupul. Dezamăgirea mea se datora și faptului că o clipă crezusem că între mine și Florana ar exista niște afinități artistice, dar mi-am dat seama curând că ceea ce luasem drept realitate, nu exista decât în închipuirea mea.

Diabolicul serviciu de cadre m'a descoperit și rechemat în București, astfel că nu am mai avut legătură cu colegii dela Bicaz pentru a afla știri despre periplul lui Sorescu. Păstram însă legătura telefonică cu Eliza, dar asta însemna o convorbire la o lună, două. Florana plecase cu el în Transilvania de unde suna din când în când acasă, dar părinții ei erau neliniștiți deoarece starea sănătății ei nu prezentase prea multe garanții.

Urcând în fugă treptele spitalului, două câte două, îmi ziceam în gând *"Doamne, numai de n'aș ajunge prea târziu"*. Eliza mă aștepta pe culoarul cu dale reci de piatră și când mă văzu, un zâmbet trist îi înflori pe față. Întinse amândouă mâinile spre mine și-mi spuse cu glasul sugrumat de emoție. - *"Grig, dragul meu, credeam că n'ai să vii, tocmai mă duceam spre telefon să mai încerc odată"*. - *"Dar ce s'a întâmplat?* am întrebat încercând să-i anticipez răspunsul. - *"Acum doarme*, zise ea, făcându-se că n'a înțeles întrebarea. *Vrei să o vezi?* - *"Desigur, dar spune-mi mai întâi ce i s'a întâmplat?"* - *"O, Grig, sunt frântă de oboseală, toată noaptea am stat lângă ea. Mama a plecat acum o oră să se culce, cred că va trebui să dorm și eu câteva ceasuri"* - *"Eliza, ce i s'a întâmplat, nu cumva Sorin acela..."* - *"Taci*, zise ea, *nici nu merită să-i pomenești numele. A suferit atâta sărăcuța și nici nu știe că fetița a murit"*, - *"Cum, a născut păi nu avea voie să..."* - *"A avut hemoptizie*, continuă Eliza fără șir, *e încă sub perfuzie"* - *"Dar bine, asta e pur și simplu... doar ea știa că până la vindecarea completă nu are voie să nască"*. - *"S'au căsătorit anul trecut"*. -*"Dar el unde este acum, de ce nu-i cu ea?"* - *"Sunt despărțiți de două luni, el s'a reîntors la Timișoara unde avea o legătură veche și un copil"*.

Câteva clipe am rămas mut, căci eram șocat de cele auzite. -*"Mergi de te odihnește*, i-am spus după un timp, *stau eu cu ea"*. O asistentă m'a îndreptat spre rezerva ei în care am intrat sfios, emoționat ca un școlar, fără să simt mirosul greu de medicamente care pluteau în aer, fără să văd altceva decât patul alb, imaculat pe care zăcea Florana. M'am apropiat în vârful picioarelor spre a nu-i tulbura somnul în care părea cufundată. Dar ea nu dormea. Ținea doar ochii închiși respirând cu greutate, luptându-se vizibil să învingă forța aceea inexorabilă care te cufundă încetîncet în apele adânci și întunecate ale morții. A deschis ochii mari și, zărindu-mă, un zâmbet îi lumină dintr'odată fața. Paloarea din obraz și buzele livide îi dădeau un aspect ireal. Parcă era una din statuile de marmoră aproape transparente pe care le studiase în anii studenției. - *"Oh! Grig, dragul meu prieten, sunt fericită că ai venit. Mi-era teamă că mor fără să te mai văd"*. - *"Florana, nu vorbi de moarte, ai să te vindeci, primăvara se apropie, natura va învia și viața va fi din nou frumoasă, ai să vezi"*. -*"Numai de aș mai putea apuca primăvara. Aș vrea să uit, să mă refac, să-mi cresc fetița"*. -*"Ai să te vindeci și ai să uiți. Numai să vrei să uiți, Florana"*. Mă învălui într'o privire caldă care mi-a răscolit adâncul sufletului și îmi spuse: - *"Suferințele mi-au limpezit mintea. Acum știu cine ar fi meritat dragostea mea. Iartă-mă Grig! Poți să mă ierți? Poți să mai stai lângă mine fără să mă disprețuiești? Dacă aș putea să mă renasc ca pasărea legendară, aș face-o numai pentru a îndrepta ceea ce am stricat iremediabil. Dar este prea târziu. A fost un vis urât din care m'am trezit și-am început s'alerg ca o nebună, dar moartea calcă încet și sigur pe urmele mele. Îi simt mâinile întinse să mă cuprindă și răsuflarea de gheța pe spinare"*. -*"Nu trebue să te gândești la moarte"* i-am spus. *"Ești încă tânără, frumoasă, viața te va atrage iarăși în vâltoarea ei. Mâine va fi o nouă zi și vei uita cu desăvârșire totul"*. - *"Numai de aș uita. Sunt lucruri care nu se pot uita niciodată. Mai cu seamă greșelile care ți-au schimbat cursul existenței"*.

Începu să vorbească incoerent. Îmi luă mâna pe care o duse la piept, probabil în dorința de a simți prezența unei ființe umane lângă ea în clipa aceea când neantul începea să o cuprindă. - *"Fetița... să nu sufere. Să mi-o aduceți mâine să o văd"*. Și în timp ce aripa morții se întindea asupra-i ca un lințoliu, în timp ce începuse să agonizeze bolborosind cuvinte fără șir am ridicat ochii spre cer și am rostit o rugăciune către Cel Atotputernic: - *"Tatăl nostru carele ești în ceruri, nu-i curma tinerețea, lasă-mă să-i redau încrederea în viață, s'o apăr și s'o ocrotesc de perfidia și răutatea omenească. S'o strâng la pieptul meu, să n'o mai las să plece după o himeră"*.

Am coborît privirile spre chipul ei. Fața i se înseninase dintr'o dată, iar ochii ei mari, albaștri, puțin mai tulburi acum, priveau undeva dincolo de lumea aceasta plină de deziluzii. Obrazul îi devenise rigid, părea șlefuită din marmură, iar colțul buzelor îi flutura un zâmbet de împăcare. Degetele ei neînsuflețite, se înceleștaseră de mâna mea, oferindu-mi postmortem inima pe care nu mi-o putuse dărui în viață.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

DIN ȚARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
CĂLĂU ȘI DIPLOMAT, VIȘINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOL	$ 15.00
CHRIST IS CALLING YOU de Pr.Gh.CALCIU	$ 20.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEIHARDT	$ 20.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINȚI ȘI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
O JUMĂTATE DE VEAC (1941-1991) de A.NEGOESCU	$ 7.00
DINCOLO DE ABJECȚIE de Radu. N.CISMĂȘEANU	$ 5.00
CĂRUȚA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIȘOR	$ 5.00
PASĂREA CU ȘAPTE ARIPI poeme Tanka de D.ICHIM	$ 10.00
FÂNTÂNA LUMINII poezii de Dumitru ICHIM	$ 7.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE dela Stalin la Cain de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Prof.Nicolae CIACHIR	$ 10.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNA (1789-1919) de N.CIACHIR	$ 20.00
MARILE PUTERI ȘI ROMÂNIA (1856-1947) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 20.00
MEDITAȚII ȘI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	$ 5.00
CETĂȚI SFĂRÂMATE schițe și nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
SÂNGELE TEMNIȚEI și POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE și ȘOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEȘTI poem Ion ȚOLESCU	$ 5.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAȚU	$ 8.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	$ 18.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	$ 5.00
PEISAJ LÂUNTRIC poezii de Demostene ANDRONESCU	$5.00
CULORI DIN CURCUBEU poezii de Petre PREDESCU	$ 5.00
LA PORȚILE DISPERĂRII de Florica BAȚU-ICHIM	$ 7.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediției

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

PUPĂTURI, CERTURI ŞI PROTESTE

Remanieri, demisii, *"poftiţi"* pe la parchet, arestări, greve, certuri între partidele cu istorie şi fără istorie, pe scurt, pentru a fi la curent cu lista miniştrilor, subsecretarilor, directorilor etc., ai nevoie de trei comunicate: unul dimineaţa, altul la prânz şi al treilea la miezul nopţii ca să afli pe cei ce s'au certat ori s'au pupat în ultimele 24 de ore.

Neinfinitele declaraţii, debitate cu surplus de decibeli, ne asurzesc şi neglijăm una din cele mai importante probleme de care depinde acceptarea noastră în sânul Comunităţii Europene:

Eliminarea agenţilor comunişti rămaşi în posturi cheie. Politicienii, ca să-şi salveze pielea, au hotărît ca înainte de a li se citi dosarele lor, să fie citite dosarele ierarhilor din Biserica Ortodoxă Română. Indirect, s'a făcut un mare bine B.O.R. care, după ce vor fi indentificate şi purificate elementele dubioase, îşi va recâştiga prestigiul de altă dată.

Lunga listă de peste 1.000 de preoţi juma-juma (jumapopă, juma-securist) şi protestul celor peste 300 de sutane din Eparhia Dunării de Jos, în frunte cu Episcopul Casian, organizatorul unui *"Marş al tăcerii"*, au umplut potirul răbdării. Ei n'au *"mărşăluit"* pentru apărarea lui Cristos, ci pentru cei care l-au trădat pe Cristos, punându-se în slujba anti-Cristului. Ei au încercat, subliniază ziarul *"România Liberă"*, să şantajeze presa ca să nu spună adevărul. Pentru Biserică, revoluţia din 1989 abia acum începe. Ne referim la campania eroismului ortodox contra laşităţii, încă nespovedite, ale unor ierahi care au tot interesul să-i marginalizeze pe cei ce-au suferit în timpul comunismului şi să-i ţină în anonimat.

E vorba de campania valorilor ortodoxe împotriva mediocrităţii. Rezultatul unei lungi colaborări a Bisericii cu un regim ateu ni-l dă *"Centrul Rusesc pentru Cercetarea Opiniei Publice"*: în Rusia 46% sunt ateişti, 45% creştini ortodocşi, 2% musulmani etc.

Trebuesc sfinţite, cu busuiocul muiat în aghiazmă, altarele celor care au uitat că singurul lor stăpân e Dumnezeu.

DIN CUVÂNTAREA PREŞEDINTELUI E. CONSTANTINESCU

Spicuim din cuvântarea Preşedintelui Emil Constantinescu: "Realitatea este că în România există asemenea grupuri de interese care nu vor de fapt reforma, sau care vor reforma numai pentru ele. Există cercuri alarmate de luptă împotriva corupţiei, a economiei subterane şi a structurilor de tip mafiot"... "Ne confruntăm însă, şi asta este perfect adevărat şi este foarte grav, cu un conflict între politicieni, cu un conflict determinat mai ales de interese de partid, de ambiţii şi orgolii personale, amplificate, din păcate, de un spectacol mediatic non-stop pe televiziune, pe radiouri şi jurnale".

•••

IMPOZITUL PE SALARII

S'a anunţat că impozitul pe salarii se va reduce dela 60% la 40-45% astfel:-până la 250.000 de lei, salariile vor fi neimpozabile; până la 500.000 de lei, impozitul va fi de 10%; 500.000 la 1 milion, impozitul va fi de 25%; 1 milion la 2 milioane, impozitul va fi de 35%; peste 2 milioane, impozitul va fi de 40-45%.

•••

UN AN DE 13 LUNI

S'a votat (şi încasat) ca funcţionarii de stat şi cei din industriile statului să primească în luna Ianuarie două lefuri.

•••

ÎNTRE ETNIE ŞI CETĂŢENIE

O anchetă realizată în 10 judeţe conclude: Maghiarii din România se consideră parte a naţiunii maghiare dar, totodată ei se consideră parte integrantă a Statului Român. Tinerii spun că nu trebue să existe o izolare a comunităţii minoritare faţă de cea majoritară, ci trebuesc realizate legături mai strânse cu populaţia română.

•••

UN MARTOR MAI PUŢIN

Membrul Asociaţiei Victimelor Mineriadelor 1990-91, Marin Vlad, a fost găsit în seara de Revelion mort în faţa uşii. El trebuia să depună, ca martor al acuzării în procesul Miron Cozma. M.V. a fost ameninţat cu moartea şi a fost lovit de un automobil "necunoscut". Procurorul spune c'a murit de hipotermie.

•••

NI SE RECUNOSC DIPLOMELE

Diplomele celor care au terminat "Academia Informatizată pentru ştiinţe Tehnice, Economice de Drept şi Administraţie" (AISTEDA) vor fi recunoscute de Universitatea Kensington din California.

•••

CE VREA PD -UL

Preşedintele PNŢCD şi al CDR, Ion Diaconescu, a dat în exclusivitate un interviu *Curierului de Argeş*, ce a apărut în ziua de 21 Ianuarie în acest ziar, în care spunea printre altele: "Ce ne cere nouă de fapt PD? Să le dăm lor locul de prim-ministru. Ei spun că ar vrea o altă persoană, dar ei vor de fapt să ne impună o anumită persoană".

•••

POPULARITATEA CANDIDAŢILOR

Dacă s'ar ţine azi alegeri prezidenţiale Dl. E. Constantinescu va obţine 52%, T. Meleşcanu 41%, V.Ciorbea 40%, P. Roman 32%, C.V.Tudor 29%, I.Iliescu 24%, I. Diaconescu 21% şi Radu Vasile 20%. Sondajul opiniei publice a fost făcut între 4-11 Decembrie a.t.

•••

SE ADÂNCEŞTE PRUTUL

Legăturile cu fraţii moldoveni sunt din ce în ce mai secătuite de dragostea frăţească. Ei vorbesc limba "română-moldovenească" iar imnul "Deşteaptă-te Române" a fost înlocuit cu "Limba Noastră".

•••

ANEMIE ŞI SĂRĂCIE

"Programul Naţional de Supraveghere a Nutriţiei" confirmă: 50% din copii sunt anemici, 40% din femeile gravide sunt şi ele anemice, iar 29 % din copii 1-2 ani au o înălţime mică, la care se adaugă un sfert dintre Români care trăiesc sub limita sărăciei.

•••

DE CE NE-AU ELIBERAT "ELIBERATORII"

Prefectul judeţului Iaşi, Florin Vişan, a făcut o listă a furturilor comise de Armata Roşie (1944-1947): Au fost jefuite biserici, colecţii personale, şi chiar Primăria şi Sfatul Popular Regional. S'au ridicat obiecte de cult din secolele XVI-XVII, sute de cărţi rare, icoane de aur şi argint, picturi şi statuete de mari artişti, etc.

•••

CU 10% MAI PUŢIN

În Septembrie a.t. încrederea poporului în armată era de 84% şi în Biserică de 76%. Din recentul sondaj, făcut în urma unor dezvăluiri de îmbogăţirea unor generali şi de colaborarea unui ierarhi ai BOR cu Securitatea a rezultat că ambele Instituţii au pierdut 10% din încrederea poporului.

•••

LIRE ŞI LIRE

Ultimile cifre dela Bursă: Lira sterlină (13.766 lei) şi Lira italiană (4,66 lei).

•••

ARMAMENT SAU DIAMANTE?

Un avion cargo moldovenesc, cu şase inşi la bord, angajat de o firmă belgiană, a dispărut în Africa. Unii spun ca avionul transporta diamente, alţii armament.

•••

ANTURAJUL PREMIERULUI

Numărul consilierilor personali ai şefului Guvernului este de 14. De asemenea Dl. Ciorbea are trei secretari şi doi şoferi.

•••

ESTE SUB ANCHETĂ

500 de persoane vor depune mărturii de cele întâmplate în timpul revoluţiei. Col. Aurel Dragomir, comandantul Garnizoanei Sibiu în 1989 va fi reaudiat deoarece s'au aflat noi informaţii relativ la felul cum au fost întocmite dosarele cu morţii şi răniţii. Ancheta n'o mai fac parlamentarii ci procurorii care vor să soluţioneze şi să trimită în judecată pe vinovaţii de omor sau vătămare corporală.

•••

FACI BINE ŞI ÎNCURAJEZI RĂUL

Produsele moldoveneşti sunt scutite de taxe vamale, dar unii importă produse din alte ţări, le ştampilează că-s produse moldoveneşti şi apoi le trec peste Prut.

•••

A murit pictorul Corneliu Baba (91).

• • •

Preţul dolarului a sărit peste 8.500 lei.

• • •

Valoarea proprietăţilor revendicate de Regele Mihai se ridică la cca. $ 1 miliard.

• • •

Dacă reforma privatizării merge în acord cu planul, vor fi disponibilizaţi 175.000 de muncitori.

• • •

Am primit două tranşe din împrumutul FMI: restul - când vom accelera privatizarea.

• • •

Banca Naţională are o *"zestre"* de $2,7 miliarde, plus aurul şi banii împrumutaţi altor bănci, care fac un total de cca. $5 miliarde.

• • •

Guvernul a interzis clonarea umană.

• • •

A murit, de meningită, Lia Manolescu (66), preşedinta Comitetului Olimpic Român.

• • •

Vânzările cu amănuntul au scăzut cu 28-30%.

• • •

Ţăranii nu-şi pot vinde porumbul la un preţ care să le acopere cheltuielile.

• • •

S'au scumpit casele: garsonieră mică, secţia Viziru, 35 milioane lei; apartament centru, 4 camere, 170 milioane; o casă - 700 milioane.

• • •

Când Petre Groza s'a dus să ceară abdicarea Regelui Mihai, avea în buzunar un pistol.

• • •

O statistică privind educaţia ţiganilor din lume: nouă ţigani din 10 sunt analfabeţi.

• • •

Leafa unui ministru: 2 milioane lei; leafa unei secretare dela o firmă privată - 4 milioane.

• • •

S'au aprobat 50 de miliarde lei pentru renovarea castelului Huniazilor (Corviniştilor) din Hunedoara.

• • •

Carnea şi produsele de carne se vor scumpi cu minimum 10%, dar zahărul nu se va scumpi. Îl importăm din Ucraina la un preţ foarte mic.

• • •

O convorbire telefonică la oră de vârf - 105 lei minutul; seara minutul costă 52,5 lei.

• • •

Sterie Popescu, fostul vicepreşedinte la Credit Bank în 1993, care astăzi se plimbă prin Statele Unite, a păgubit banca cu peste 35 miliarde lei.

• • •

Numărul şomerilor la 20 Ianuarie: 893.871 (8,9% din forţa de lucru).

• • •

Eterna inflaţie: Banca Transilvania a majorat dobânzile.

• • •

Raportul anual al Departamentului de Stat din Washington, ce supraveghează *"Drepturile Omului"*, a subliniat că mergem pe drumul bun şi am făcut progres.

• • •

Avem 48.000 de miliardari. Cei mai mulţi îi întâlneşti în Transilvania şi Moldova.

• • •

O ordonanţă de urgenţă pentru stimularea investiţiilor prevede că străinii şi Românii vor beneficia egal în faţa legii.

• • •

Taxa de Valoare Adăugată (TVA) s'a mărit dela 18% la 22%. Măsura este justificată pentru ca inflaţia să nu depăşească 30%.

• • •

Supra miliardarului George Constantin Păunescu i s'au sechestrat averile pentru neplata celor $200 milioane împrumutaţi dela Bancorex.

• • •

Dela 1 Februarie salariile personalului sanitar au fost mărite cu 24%.

• • •

Privatizarea RomTelecom va începe dela 15 Februarie.

• • •

Preţul biletelor pe CFR s'a scumpit cu 12,7%; s'au mai scumpit medicamentele şi apa potabilă.

• • •

Dolarii se pot cumpăra la liber, dar lumea nu se înghesuie, pentrucă lipsesc... leii.

• • •

Se va cerceta lista câştigătorilor dela jocul *"Caritas"*. Sunt bănuieli că unii câştigau ceva mai des şi mai înainte de termenul fixat.

• • •

Petru Lucinski, fiul preşedintelui Republicii Moldova, Serghei Lucinski, a provocat un scandal internaţional. Şi-a însuşit în mod ilicit marca de şampanie *"Yves Roche"* a unei firme germane.

• • •

Pentru a treia oară, Ministrul de Justiţie a cerut să i se ridice imunitatea parlamentară senatorului Corneliu Vadim Tudor.

• • •

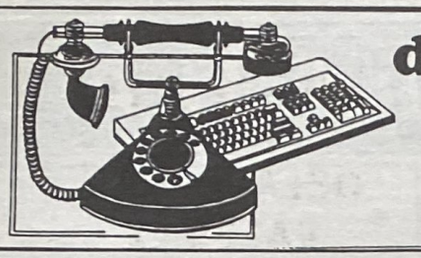

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

O NOUĂ DESCHIDERE A CUBEI

Vizita de cinci zile pe care Papa Ioan Paul II a făcut-o în Cuba, între 21-25 Ianuarie, a fost prima vizită papală pe cea mai mare insulă a Indiilor de Vest, unde Cristofor Columb a pus piciorul pe data de 28 Octombrie 1492. Importanța ei a fost subliniată de prezența a peste 3.000 de reporteri din diverse țări, care erau curioși să vadă cum va decurge întâlnirea dintre marele pontif al Vaticanului și șeful ultimului bastion comunist din această parte a lumii. De reamintit, că Fidel Castro s'a întâlnit la Vatican în 1996 cu Papa și l-a invitat să facă o vizită în Cuba.

Sfântul Părinte a fost primit la aeroport de Fidel Castro, care a apărut îmbrăcat într'un costum bleumarin, cu cravată și nu cu tradiționala sa uniformă de comando. Doi băieței negri și două fetițe albe au oferit papei o tavă cu pământ, pe care papa l-a sărutat. Din cauza sănătății șubrede de câțiva ani, înaltul pontif a fost nevoit să înlocuiască tradiționala aplecare și sărutare a tarmacului la venire. O mare mulțime de oameni era prezentă agitând steguițele cu insemnele Cubei și ale Vaticanului. A dat onorul o gardă militară și au fost prezenți membri ai clerului catolic și corpul diplomatic din Havana.

În cuvântarea sa de bun venit, Castro s'a adresat cu apelativul de *"Sfinte Părinte"*. El a spus că insula, pe care înaltul oaspete a pus piciorul, este onorată de prezența sa. Făcând un scurt istoric, Castro a reamintit că, în decursul colonizării acestei emisfere, au murit 70 de milioane de nativi și au căzut în sclavie 12 milioane de Africani, iar în Cuba, în cursul unui secol, un milion de Africani au trebuit să ia locul sclavilor nativi exterminați. El a reamintit de lupta pe care a dus-o Cuba ca să devină independentă și a subliniat condițiile grele actuale din cauza embargoului economic, care durează de zeci de ani, impus de o putere care este mai puternică decât vechea Romă, ce timp de secole a pus animale sălbatice să devoreze pe cei care refuzau să abdice dela credința lor. Papa a spus că mulțumește lui Dumnezeu pentrucă l-a ajutat să vină pe această insulă, pe care Cristofor Columb a numit-o: *"cea mai frumoasă pe care a putut s'o vadă vreodată un ochi omenesc"*. El a subliniat că vine ca un pelerin al *"dragostei, al adevărului și al speranței"* și a urat: *"Cuba cu potențialul său magnific să se deschidă lumii, iar lumea să se deschidă Cubei"*.

Zeci de mii de Cubanezi au salutat trecerea *"papamobilului"*, (cum a fost denumită mașina specială de vizite a papei) pe drumul de 20 km dela Aeroportul Internațional Jose Marti, până la ambasada Vaticanului. Trecerea a fost întâmpinată cu cântece care nu s'au mai auzit în public din 1959 încoace și cu ovații ca *"Trăiască Papa"* și *"Trăiască Biserica Catolică"*. Mulți spectatori au așteptat ore în șir ca să poată vedea pe Papa. Muncitorilor cubanezi li s'a dat zi liberă plătită ca să poată asista la primire. Cei veniți din alt părți au avut autobuze puse la dispoziție de guvern pentru un bilet de numai un pesos (mai puțin de 5 cenți) și putând să-și cumpere tot cu un pesos un breakfast compus din șuncă, o lipie și un suc.

Începând de a doua zi, Papa a făcut o slujbă de Liturghie zilnic în diferite orașe. Primul oraș a fost Santa Clara, apoi Camaguey, Santiago de Cuba și, în final, Havana. Slujbele de Liturghie au fost transmise în direct la televiziune. Au asistat de fiecare dată zeci de mii de credincioși și necredincioși, iar în ultima zi, la Havana, câteva sute de mii. Muncitorilor li s'a dat zi liberă plătită în fiecare oraș unde Papa a slujit Liturghia. În seara zilei de 22 Ianuarie, Papa a avut o convorbire de 50 minute cu Fidel Castro, în Palatul Revoluției, cu ușile închise. Un înalt oficial al Vaticanului a înaintat guvernului cubanez o listă cu câteva sute de prizonieri, pentru care Papa vrea să obțină clemența.

Liturghia de două ore și jumătate ținută în Havana în ultima zi a vizitei, a fost asistată de peste 300.000 de credincioși și necredincioși printre care și Fidel Castro. Ea a fost ținută în Piața Revoluției. De notat, că liderul cubanez a făcut apel într'o cuvântare înainte de sosirea Papei, ca populația să fie respectuoasă când va primi pe Papă și să *"nu manifeste nici cel mai mic desgust la nici o frază care nu ne place sau care ne pare nedreaptă"*.

În predicile sale, Papa nu a criticat direct regimul lui Castro, dar multe fraze au fost o critică *mic număr de țări devenind excesiv de bogate în dauna sărăciri crescânde a unui mare număr de alte țări. Astfel că cei bogați devin mai bogați, iar cei săraci mai săraci"*. Fără a menționa Fondul Monetar Internațional sau Banca Mondială pe nume, Papa a criticat programul de austeritate al acestor organizații: *"Câteodată programe economice de neîndurat sunt impuse unor națiuni ca o condiție pentru o asistență ulterioară"*.

La plecare, fiind condus de Fidel Castro la aeroport, Papa a criticat direct embargoul economic. Printre cauzele sărăciei din Cuba, el a inclus și *"măsurile economice nejuste și inacceptabile etic, impuse din afara țării"*. Fidel Castro, după ce a criticat și el embargoul ca fiind o *"crimă monstruoasă"*, a încheiat: *"Pentru fiecare cuvânt pe care l-ați spus, chiar și pentru cele cu care nu sunt de acord, Sfinte Părinte, vă mulțumesc"*.

Odată cu această vizită, se poate spune că multe s'au schimbat și în Cuba. Castro a mers și el pe un drum de reforme. Chiar înaintea sosirii Papei, au putut fi publicate cărți ale scriitorilor disidenți. Puteai să obții chiar copii ale memoriilor fostului dictator Fulgencio Batista, înlăturat de revoluția lui Castro. Singura țară care a rămas înverșunată împotriva lui Castro, este Statele Unite, deși regimul său nu este mai comunist decât c_l din China, cu care USA are mari relații economice și un deficit anual de 40 miliarde de dolari.

Pe Castro, CIA a încercat de mai multe ori să-l asasineze, după cum arată investigațiile făcute de Senat în 1975, iar embargoul economic continuă din 1960. Din 1996, legea Helms-Burton pedepsește juridic orice companie străină care investește în Cuba, ceea ce a dus la protestele unor țări prietene cum ar fi Canada, Mexico și Uniunea Europeană. De curând, Departamentul Apărării a făcut cunoscute documente care arată că militarii Pentagonului erau preocupați în anii 1960 cu ticluirea a tot felul de scenarii pentru înlăturarea lui Castro și justificarea unui atac armat asupra Cubei. Astfel era prevăzută simularea scufundării unui vas de război american în Golful Guantanamo.

Simularea doborîrii de către un avion cubanez a unui avion de pasageri american. A fost prevăzut și un scenariu de confecționare a unor piese de evidență pentru a acuza Cuba de interferență electronică, în caz că primul zbor orbital american al lui John Glenn din 1962 ar fi eșuat. Acest scenariu a fost denumit într'un memoriu *"Operațiunea Trucuri Murdare"*.

Bogăția naturală principală a Cubei e reprezentată de trestia de zahăr, al cărei export aduce anual un miliard de dolari. Alte industrii importante sunt mineritul, tutunul și cafeaua. Sursa cea mai importantă de venit este însă turismul, care aduce anual peste un miliard de dolari (1,3 miliarde în 1997).

În 1959, guvernul revoluționar a naționalizat 90% din producția industrială și 70% din terenurile agricole, dar numai 16% erau proprietăți particulare, restul era deținut de mari moșii sau proprietatea unor companii de zahăr.

Cristofor Columb a debarcat la 28 Octombrie 1492, iar colonizarea insulei a început în 1511. Spaniolii au transformat insula într'o bază pentru expedițiile lor în Mexico și Florida. Din cauza tratamentului sălbatic și a exploatării, în mijlocul secolului al 16-lea populația aborigenă a fost aproape exterminată, forțând pe coloniști să depindă de munca sclavilor negri importați, pentru muncile în mine și plantații.

Deși au existat mai multe revolte în decursul timpului împotriva dominației spaniole, revoluția din 1895, condusă de scriitorul și patriotul José Marti va duce spre drumul independenței după declanșarea războiului Americano-Spaniol, în 1898. Astfel că de-abia în 1902 a fost instituită republica cubană. Cuba va intra în sfera de influență a Statelor Unite și în 1917 se alătură aliaților în Primul Război Mondial, dar după război va urma o perioadă grea, din cauza dificultăților economice cauzate de completa dominație americană în finanțe, agricultură și industrie.

Și în al Doilea Război Mondial Cuba va fi alături de aliați. Va urma și acum o perioadă tulbure de mai mulți ani de instabilitate politică, pentru ca în 1959 Fidel Castro să conducă revoluția împotriva regimului dictatorial al lui Fulgencio Batista.

CLINTON - NETANYAHU, 0-0 DUPĂ PRELUNGIRI...

Pe data de 20 Ianuarie, conform programului anunțat, a avut loc la Washington întâlnirea dintre Președintele Clinton și Primul ministru israelian Netanyahu, iar peste alte două zile, Președintele american s'a întâlnit cu Președintele palestinian Iasser Arafat.

După ce Primul ministru israelian Benjamin Netanyuahu a sfidat administrația americană în cele două întâlniri cu Secretarul de Stat Madeleine Albright, întâlnirea dela Washington cu Președintele Clinton era așteptată cu speranță din partea Palestinienilor, dar cu scepticism, de mulți observatori.

Încă cu o săptămână înainte de întâlnirea dela Washington, cabinetul israelian a decis să nu mai facă nici o retragere din Malul de Vest, dacă Palestinienii nu vor satisface o serie de condiții care au ocupat foile unui document de 12 pagini. Se cere din nou arestarea și dezarmarea militanților islamici, trimiterea în Israel a suspecților amestecați în actele teroriste, ca și reducerea forțelor de securitate palestiniene. De notat, că a existat colaborare între serviciile de informație israeliene și palestiniene. Astfel, de curând, au fost arestați Palestinieni care aveau într'un atelier 180 kg material explozibil, destinat fabricării de bombe.

Cabinetul israelian a anunțat că nu va ceda în nici un acord zonele tampon de pe ambele părți ale Malului de Vest, așezămintele coloniștilor evrei, trecerea de șosele, bazele militare, ca și terenul din jurul Ierusalimului. După cum a relatat postul de radio al Armatei Israeliene, poziția rigidă a guvernului a fost determinată de cei trei miniștri duri din cabinet, Ariel Sharon, Limor Livnat și Itzhak Levy. Opoziția israeliană și unii comentatori au descris această poziție ca o încercare a lui Netanyahu de a pune Palestinienilor condiții imposibile, pentru ca aceștia, în final, să apară ca vinovați de punctul mort în care a ajuns procesul de pace. De asemenea a fost menționat faptul că unul din țelurile lui Netanyahu a fost amânarea întâlnirii dela Washington, care trebuia să fie ținută în Decembrie, conform propunerii administrației, până când congressmen-ii se vor întoarce din vacanță, astfel ca liderul israelian să poată mobiliza puternicul sprijin al legislatorilor proisraelieni împotriva oricăror presiuni ale Casei Albe.

Chiar cu două zile înainte de plecarea spre Washington, Netanyahu a declarat că va întâlni pe Președintele Clinton, fără nici o cifră în ce privește retragerea trupelor israeliene din Malul de Vest. Arafat, din ce în ce mai frustrat, a avertizat că această poziție rigidă a guvernului israelian poate reînvia *"intifada"*, răscoala palestiniană care a durat șapte ani. Furia lui Arafat se datorează și apariției unor rapoarte în presă, despre existența a trei planuri de intervenție ale armatei israeliene cu nume codificate. Astfel, riposta *"Ofel topit"* este menită pentru incidentele limitate, *"Vara Indiană"* este intervenția în conflictele în care nu va fi nevoie de pătrundere în teritoriile administrației palestiniene și în sfârșit *"Câmpul cu Țepi"*, care prespune pătrunderea armatei israeliene în orașele palestiniene.

Trebue remarcat că relațiile dintre Președintele Clinton și Premierul Netanyahu nu au fost niciodată calde. În mod practic, noul prim-ministru, reprezentantul partidului Likud, a torpilat cu atitudinea lui rigidă toată munca depusă de președintele american în procesul de pace dintre Israel și Palestinieni în timpul guvernării reprezentanților partidului Laburist, Itzhak Rabin și Shimon Peres. Cu o zi înainte de întâlnirea cu Președintele Clinton, Netanyahu, ca o ripostă împotriva faptului că a fost umilit de neprimirea sa la Casa Albă în Noembrie, a apărut la o întâlnire a creștinilor evangheliști, care sunt în majoritate, oponenți politici ai președintelui.

Printre cei care au luat cuvântul, a fost și reverendul Jerry Falwell, un evanghelist care, în emisiunile sale televizate a difuzat casete video cautând să implice pe președinte în afaceri mărunte cu droguri

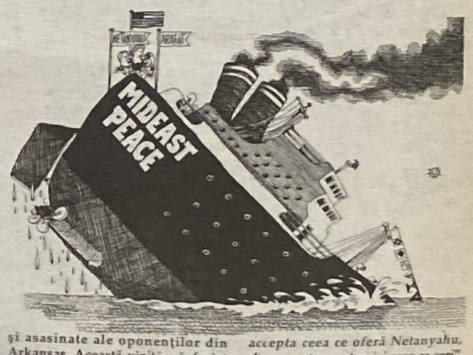

și asasinate ale oponenților din Arkansas. Această vizită a înfuriat pe oficialii administrației, prin faptul că premierul israelian s'a găsit să facă curte unor oponenți politici, în momentul unei vizite al cărei scop era audierea unor propuneri ale președintelui, pentru găsirea unei soluții a impasului din procesul de pace israelo-palestinian. De remarcat că la întâlnirea particulară cu Falwell, Netanyahu a primit asigurarea că mai mulți lideri ai Convenției Baptiste de Sud vor mobiliza bisericile evanghelice, pentru a se opune cedărilor de teritoriu Palestinienilor. Evangheliștii care interpretează Biblia în mod literar, consideră Israelul ca pământul dat de Dumnezeu Evreilor.

Discuțiile dintre Clinton și Netanyahu, care urmau să țină numai o oră dimineața, au durat o oră și jumătate și au continuat și în noaptea zilei de 20 Ianuarie. Întâlnirea nu a adus nici un rezultat pozitiv, ci doar vagi și slabe speranțe pentru viitor. Președintele Clinton a oferit o retragere de cel puțin 10%. Netanyahu nu a fost de acord cu această propunere și a continuat să susțină că nu poate să accepte riscuri pentru securitata israeliană și va fi de acord cu numai o singură retragere, condiționată de măsuri adecvate luate de Palestinieni împotriva terorismului. După cum se știe, acordul dela Oslo prevede trei retrageri.

De notat că în timp ce Netanyahu își arăta intransigența la Washington, fostul premier israelian Shimon Peres și Iasser Arafat au semnat la Paris un acord cu Banca Mondială pentru obținerea unui fond de 200 milioane dolari, care vor fi investiți în afaceri economice în Gaza și Malul de Vest. Banii vor merge într'un fond numit Fondul Tehnologiei de Pace și reprezintă primul efort de a lega pe oamenii de afaceri israelieni, palestinieni și străini. Se crede că președintele acestui fond va fi Shimon Peres, al cărui Centru Peres pentru Pace sprijină acțiunea.

Iasser Arafat a avut pe data de 22 Ianuarie două întâlniri lungi cu Președintele Clinton. El a fost de acord cu propunerea americană ca celelalte două retrageri israeliene, conform acordurilor dela Oslo din 1993 și 1995, să aibă loc după ce vor începe convorbiri pentru înțelegerea finală, dar a spus că nu poate fi de acord cu micul procentaj de retragere propus de Netanyahu. Președintele ar fi răspuns: *"nu pot accepta ceea ce oferă Netanyahu, dar nu pot accepta nici ceea ce ceri"*. În privința cererii ca Palestinienii să modifice Charta lor în care se specifică distrugerea Israelului, Arafat a adus lui Clinton o scrisoare în care se arăta detaliat cum Consiliul Național Palestinian a abrogat respectivul articol. Arafat a promis că un document revizuit va fi aprobat de comitetul Organizației de Eliberare a Palestinei și publicat ca document oficial.

Netanyahu vrea ca noul document să fie aprobat de un larg Consiliu Național Palestinian.

Americanii propun ca cele două părți să vină cu noi idei și să aibă loc după două săptămâni o întâlnire Netanyahu, Arafat, Albright. Israelienii au propus ca loc de întâlnire Orientul Mijlociu, dar Americanii preferă Europa. Până atunci, Netanyahu și-a anunțat intenția de a ignora cererea americană de întrerupere a construirii așezămintelor evreiești. Secretarul cabinetului Danny Naveh a declarat: *"Nimeni nu va dicta Israelului care sunt interesele sale vitale"*.

După această nouă sfidare, este greu de anticipat ce se va mai întâmpla în continuare, mai ales după declanșarea unei crize prezidențiale în care președintele american este implicat într'un scandal sexual. Unele ziare arabe notează că femeia implicată, Monica Lewinsky este evreică și totul nu este decât o conspirație sionistă, în schimb unii rabini ultraortodocși o aseamănă cu biblica Esther, care a obținut dela Xerxes salvarea poporului ei...

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

"Procesul" şi "Legea"

Vasile VRÂNCEANU

Regimul comunist a fost impus în ţările est europene prin forţa armată sovietică, favorizat de naivitatea unor factori interni, de imaturitatea politică a altora şi, nu mai puţin, de un Occident obosit de războaie, ignorant - voit sau silit - al istoriei, a nerespectării unor acorduri, tranzacţii, târguieli între *"geambaşii de popoare"*.

În România, comunismul - aşa de străin de firea, tradiţia, caracterul, interesele, credinţa şi năzuinţele poporului român, a fost întronat şi prin fraudă şi teroare de către agenţii Moscovei, infiltraţi or veniţi odată cu, sau după trupele sovietice invadatoare în teritoriul ţării noastre.

Străini de neam şi lege, Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Valter Roman, Mişu Roller, Nicolski, Pantiuşa, Chişinevski, Coller, Dulberger şi alţii, mulţi alţii au pregătit terenul pentru instalarea guvernului paravan Petre Groza, aservit Moscovei, guvern în care aceşti venetici aveau primul şi ultimul cuvânt.

După ce s'au debarasat de *"tovarăşii de drum"* şi s'au instalat bine în şea, comuniştii au trecut la lichidarea burgheziei româneşti, aşa cum era, cu meritele şi păcatele ei. Orice opoziţie a fost reprimată prin metode şi contrare legilor şi inumane.

S'a înfiinţat *"Securitatea"*, organ de represiune barbară prin care s'a terorizat întreaga populaţie şi s'au umplut temniţele cu victime prin procese înscenate, cu sentinţe fixate înainte de judecată, impuse unei Justiţii subordonată, prostituată.

Instituţiile de bază, ***Biserica creştină*** şi ***Şcoala*** şi-au dat tributul de victime. Preoţi şi episcopi au murit în închisori.

Învăţătorii, profesorii, rămaşi credincioşi, devotaţi misiunii de luminători ai poporului, au fost şi ei în atenţia, în grija Securităţii, care i-a internat în închisori, la Canal, în Cimitire.

"Partidul", *"Securitatea"*, nu aveau alte criterii decât ateismul, ura de clasă, vigilenţa împotriva potenţialilor oponenţi, a celor ce aveau alte opţiuni, altă morală. Dintre toţi, urmăriţi cu îndârjită perseverenţă erau legionarii. Ei erau cei mai temerari adversari şi ei au format majoritatea în 21 închisori, în 11 lagăre de exterminare, exclusiv în ***"iadul dela Piteşti"***.

Ce s'a petrecut în închisori şi lagăre întrece orice cruzime cunoscută în istorie: dela uciderea pruncilor din porunca lui Irod, la brutalităţile barbarilor, la torturile inchiziţiei.

Memoriile publicate după 1989 au ridicat perdeaua groasă ce ascundea crimele comise, suferinţele din închisori şi lagărele de exterminare prin muncă excesivă şi înfometare. Dr. Ştefan Brânduşoiu - el însuşi deţinut politic - a dovedit în faţa autorităţilor comuniste, acţiunea de exterminare din lagăre, n'a cedat când i s'a cerut să schimbe diagnosticul deceselor din lagăr şi a rezistat la ispita perspectivei de a i se îmbunătăţi regimul personal.

Pe harta României sunt însemnate 42 de locuri de suferinţe, de chinuri: închisorile, lagărele ***"raiului comunist"***, ***"genocidul roşu"***.

Colectivizarea forţată *"de bună voie, cerere nesilită de nimeni"* decât cu *"sula, cu sacul în cap, cu pistolul, bătaia, arestarea, întemniţarea"*, a distrus viaţa socială, morală şi economică a satului, temelia Neamului, a Ţării.

Suferinţele din închisori au încetat în 1964 prin eliberarea deţinuţilor politici, dar persecuţia lor a continuat şi în afara temniţelor prin control, supraveghere, prin nesiguranţă şi discriminări.

Odată cu ***"Revoluţia furată"*** din 1989, autorii, executanţii, partenerii, instrumente la crimele comise sub comunism, s'au transformat peste noapte în ***"atleţii democraţiei"***, în salvatorii înregimentaţi în F.S.N., în frunte cu Ion Iliescu, Petre Roman, Stolojan, Văcăroiu şi alţii.

Minciuna comunistă a evoluat în minciuna fesenistă. *"Foştii"* au schimbat limba rusă cu limba engleză, au devenit miliardari nu prin merit, valoare şi muncă, ci prin corupţie, fraude, jaf.

Prin Proclamaţia dela Timişoara s'a cerut eliminarea nomenclaturii comuniste din viaţa publică. Proclamaţia a rămas numai un document de arhivă.

După 1990, Românii - victime ale aberaţiei, imposturii şi crimelor comuniste - au aşteptat 7 ani *"Adevărul şi Dreptatea"*. F.S.N.-ul Domnilor Ion Iliescu, Petre Roman şi Văcăroiu nu le putea întrona. Ei erau partenerii, complicii şi beneficiarii odiosului regim.

În Noembrie 1996, lupii îmbrăcaţi în piei de oaie, au fost debarcaţi, dar parlamentul este încă pestriţ.

Procesul comunismului a mai întârziat încă un an. În Decembrie 1997, senatorul Ioan Moisin a introdus în Parlament un proiect de lege anticomunistă, cu 7 articole, din care menţionăm:

art.1 - Ideologia şi sistemul comunist au încălcat drepturile fundamentale ale omului şi principiile statului de drept, prin promovarea urei de clasă, contra religiei şi generând crime individuale, colective şi de genocid şi ca atare se consideră criminale.

art.2 - Propaganda comunistă şi organizaţiile politice cu program de orientare comuniste sunt interzise.

art.3 - Enumeră membrii nomenclaturii comuniste şi colaboratorii lor implicaţi în organizarea, comandarea, susţinerea şi executarea crimelor săvârşite între 23 August 1944 şi 25 Decembrie 1989, care nu vor mai avea dreptul de a alege, de a fi ales în organele puterii de stat, în funcţii elective de stat sau obşteşti.

art.4 - Procesele politice şi religioase din perioada regimului comunist vor fi revizuite prin declararea recursului în anulare şi victimele acestora vor fi reabilitate.

Proiectul de lege Moisin şi Expunerea de motive sunt generoase, au la bază morala creştină, Constituţia şi Codul Penal:

1. - exclude

2. - nu aplică pedepse cu închisoarea, ci numai pedepsele complimentare, prevăzute în Codul Penal;

a) interzicerea drepturilor civile pe 10 ani;

b) degradare militară;

c) confiscarea averii, parţială sau totală.

Infracţiunile comise, specificate în Proiectul Moisin, fiind crime de genocid, nu se prescriu.

Un senator năzdrăvan, curajos, a aruncat piatra în trenul Parlamentului. Este piatra de încercare pentru simţul de dreptate, onoare şi responsabilitate a aleşilor ţării.

Discutarea acestei legi în Parlament, Cameră şi Senat trebue să fie publică, difuzată prin TV şi presă. Votarea să fie liberă, prin vot deschis, nu secret, pentrucă ţara, care a suferit, a răbdat, ţara care a plătit şi plăteşte să cunoască obrazul, caracterul celor pe care i-a ales să facă legi şi bune şi drepte.

CE SURPRIZE NE PREGĂTEŞTE MOSCOVA?

Nicolae DIMA

Ziaristul american din California James Hackett a stat de vorbă nu de mult cu congresmanul Curt Weldon din Pennsylvania. Dl. Weldon a introdus în Cameră un proiect de lege prin care se cere Moscovei să dezvăluie scopul uriaşului şantier dela Yamantau, din Munţii Urali. Deputatul republican, care este preşedintele unei subcomisii din cadrul Comisiei Camerei pentru Securitate Naţională, s'a întrebat simplu: *"Dacă Moscova doreşte cu adevărat să se angajeze într'un parteneriat strategic cu Statele Unite, de ce construieşte în secret un complex nuclear de asemenea proporţii?"*

D-sa a pus întrebarea multor oficialităţi ruse, iar răspunsurile au fost cât se poate de vagi şi diferite. Ce se ştie însă, e că baza subterană în curs de construire la Yamantau, în Munţii Urali, este de proporţii copleşitoare, e prevăzută cu şosele, căi ferate, adăposturi, arsenale, depozite şi locuinţe, pentru a asigura supravieţuirea în caz de război nuclear a circa 60 de mii de persoane. În lumina parteneriatului strategic semnat de preşedinţii Bill Clinton şi Boris Elţîn la Helsinki, nici una din părţi nu are însă dreptul să încerce să obţină avantaje strategice faţă de cealaltă. Atunci, de ce acest nou proiect?

Până la ora actuală, oficialităţile ruse au oferit următoarele explicaţii: Comandamentul regiunii militare Yamantau, generalul Leonid Tsirkunov, i-a declarat Domnului Weldon în 1991 că nu ar fi altceva decât... o mare exploatare minieră de suprafaţă. Un an de zile mai târziu, acelaşi general a revenit şi a afirmat că este vorba de un depozit subteran. În acelaşi an însă, o altă importantă oficialitate locală a declarat că şantierul pregăteşte un imens adăpost anti-nuclear pentru conducerea Rusiei.

Apoi, anul trecut ziarul *"Segodnia"* a scris că este vorba de un nou centru de comandă pentru rachetele strategice ale ţării. În aceeaşi lună însă, generalul Igor Sergheiev, fost comandant al forţelor strategice şi în prezent Ministrul Apărării Rusiei, a declarat că, construcţia nu are nimic comun cu forţele strategice. În acelaşi an, deputatul rus Zhukov a declarat că ar fi vorba despre un depozit subteran pentru materiale radioactive.

Bugetul Rusiei pe anul în curs menţionează şantierul ca aparţinând Ministerului Apărării, dar Ministrul adjunct al Apărării, Andrei Kokoshin, a negat că instalaţia ar avea vreo legătură cu ministerul său. Cu prilejul ultimei sale călătorii la Moscova, în luna Mai anul acesta, deputatul american Curt Weldon s'a interesat din nou despre acest imens proiect, dar nu a primit nici un răspuns. În schimb, i s'a spus să abordeze subiectul cu Preşedintele Elţîn. Între timp, toate încercările sale de a vizita imensul şantier din Urali au eşuat.

Şi în timp ce politicienii ruşi vorbesc de pace şi de cooperare cu Statele Unite, Rusia îşi modernizează forţele strategice şi capacităţile nucleare. Bugetul militar pe anul în curs a fost majorat cu 13 la sută, în pofida situaţiei economice extrem de precare a omului de rând. Şi de curând a început să între în dotarea forţelor militare noua şi moderna rachetă nucleară inter-continentală SS-X-27 - Topol - M2. Concluzia ziaristului american James Hackett, precum şi a altor observatori, este că Moscova continuă să creadă în posibilitatea izbucnirii unui război nuclear cu Occidentul, şi se pregăteşte evident în acest sens.

EFEMERIDE

DELA PLANUL VALEV LA EUROREGIUNI

II

Ridicolele încercări ale lui Titulescu în perioada dintre cele două războaie mondiale, de a crea nişte alianţe în centrul şi Sud-Estul Europei, s'au dovedit nişte utopii ale unui posedat lipsit de simţul realităţii. Ce au putut să însemne altceva acele asociaţii de state, Mica Înţelegere şi Înţelegerea Balcanică, sau Tratatul de alianţă cu Polonia? La primul uruit de motoare al tancurilor germane, s'au năruit ca nişte castele de nisip.

Această constatare a fost făcută chiar de Gh. Tătărescu în 1937, în calitate de Preşedinte al Consiliului de Miniştri când, aflându-se în audienţă la Carol al II-lea, discutând despre politica externă a României, a întins harta şi i-a spus regelui: *"Tată, sire, Titulescu ne-a certat cu toată lumea. Cu Iugoslavia, răceală. Prinţul Paul nu a vrut să vină la 8 Iunie, spunând că nu are încredere în Titulescu, care ne înşeală pe toţi. Cu Polonezii, iarăşi. Asemenea cu Germanii şi Italienii."*

Este normal, deci, ca după cruda experienţă din trecut, să ne întrebăm: *"Ce sunt aceste euroregiuni şi care este scopul lor?"*

Nu au trecut decât 33 de ani (cabalistic număr) de când URSS pregătise deja un plan de subminare a suveranităţii naţionale a României, prin înglobarea ei într'un *"complex interstatal"*, prin înfiinţarea unei *"Regiuni a Raioanelor Dunărene din România, Bulgaria şi URSS"*. Această acţiune, cunoscută sub numele de *"Planul Valev"*, după numele Sovieticului care l-a lansat, prevedea egalitatea în drepturi a celor trei ţări cu teritorii situate în partea Dunării de Jos. Complexul interstatal al Dunării de Jos urma să aibă o suprafaţă de 150 mii km patraţi şi o populaţie de 12 milioane locuitori. Din suprafaţa respectivă, România urma să participe cu 100.000 km. patraţi, Bulgaria cu circa 38.000 km² şi URSS cu 12.000 km².

Din populaţia de 12 milioane locuitori a acelui *"Complex interstatal"*, 9 milioane erau din România, în jur de 2 milioane din Bulgaria şi circa 600-700 mii din URSS, mai precis din raioanele Reni, Ismail şi Chilia din Basarabia, adică tot din România.

Reacţia României - deşi sub conducere comunistă - a fost promptă, prin *"tezele din Aprilie 1964"*, care au dus la conflictul dintre Nichita Hruşciov şi Gheorghiu-Dej.

Ce se întâmplă însă acum?

Fără a învăţa nimic din greşelile trecutului, la 29 Noembrie 1997, la Bucureşti a avut loc o întâlnire între şefii de state ai României, Poloniei şi Ucrainei. Emil Constantinescu, Aleksander Kwasniewski şi Leonid Kucima au pus bazele *"Trilateralei România-Polonia-Ucraina"*, ţări care însumează peste 127 milioane locuitori. O *"mică înţelegere"* redivivă, cu scopuri quasi identice cu aceea, dar cu obiectiv diferit. Mica Înţelegere era îndreptată contra Germaniei, iar acum *"Trilaterala"* ţinteşte spre o apărare faţă de Rusia.

Chiar cred, sincer, aceşti şefi de state că dacă Rusia va ataca, de pildă, Ucraina sau Polonia, celelalte două ţări *"asociate"* vor sări în ajutorul ţării atacate? Ursul hibernează poate, dar nu este vlăguit, nici pe moarte şi oricând poate deveni violent, brutal, arogant şi lipsit de scrupule.

Să revenim însă la euroregiuni. Nimeni nu ne-a dat nici o explicaţie despre aceste noi apariţii pe harta Europei, nu ni s'a spus dacă sunt obligaţii impuse de *"mondialişti"*, condiţii pentru a fi primiţi în NATO, o nouă divizare a Europei, fantezia vreunui politician fost comunist, sau spiritul comunitar izvorît din marea dragoste de vecini, anulând orice diferenţă de grup etnic, condiţie socială, rasă, religie, sex şi vârstă?

În nou înfiinţata euroregiune *"Dunăre-Mureş-Tisa"*, intră cele mai dezvoltate judeţe din România, o regiune de rangul prim din fosta Iugoslavie şi judeţele din Ungaria despre care cunoaştem mai puţin, dar presupunem că sunt de calitatea celor româneşti.

Raportul de etnicitate este dela prima vedere în favoarea Ungariei, atât în judeţele româneşti cât mai ales în Voivodina, unde locuiesc foarte mulţi Maghiari, ceea ce face ca această euroregiune să fie dominată de Ungaria.

Situaţia politică este şi mai favorabilă Ungariei. În timp ce Iugoslavia - atât cât a mai rămas din Serbia şi Muntenegru - trece printr'o gravă criză politică de secesiune, nerezolvată, iar România se zbate într'o perioadă de tranziţie care nu se mai termină, Ungaria a fost admisă în NATO şi se bucură şi de sprijinul Europei apusene. În această situaţie, orice neînţelegere ivită pe parcurs, în cadrul planurilor de dezvoltare - desigur supranaţională - a acestei euroregiuni, arbitrajul Europei va fi totdeauna în favoarea Ungariei.

Fără a mai intra în detaliile organizării şi funcţionării acestei euroregiuni, tare mult miroase a *"gulaş"* această poveste, vărul Ianoş renunţând la ideea anexărilor, iar politicienii români, cu gândul la blana ursului din pădure, în filantropia lor, pentru liniştea noastră, ne mai trag un logos despre necesitatea *"sacrificiilor istorice"*.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

CRIZA POLITICĂ DIN ROMÂNIA

——Ion BOIERU——

A izbucnit imediat după ce s'a făcut o importantă remaniere a guvernului, care părea să asigure bune şanse pentru reformele programate de Guvernul Ciorbea. Şi această remaniere a fost acceptată de coaliţia politică a guvernării de azi. Cum s'a ajuns atunci la această criză? Este greu de explicat, dar nu este greu de înţeles. Întâi, pentrucă orice fel de coaliţie guvernamentală este o acumulare hibridă de elemente politice. Şi într'un astfel de caleidoscop politic nu se pot găsi formule coerente de acord, pe temeiul cărora să se direcţioneze o guvernare unitară şi unificantă.

În al doilea rând, intră calitatea morală şi politică a partenerilor din politică. Coeficientul moral poate avea mai multe grade de evaluare, precum şi coeficientul de participare la interesele naţionale şi disponibilitatea sufletească de ataşament faţă de sufletul poporului (legătura afectivă şi sentimentală, absolut esenţială în momentele de tensiune şi îngrijorare în care apar pericole şi vătămări de mari proporţii).

Actuala criză este greu de explicat şi dintr'un alt motiv. Nu a fost pregătită cu elemente de semnalizare, ci a izbucnit într'un moment în care nu se aştepta nimeni să ia proporţiile de acum.

În fond, nu se credea, dela început, în şansele prea mari ale coaliţiei guvernamentale. Şi presa şi televiziunea nu au întârziat prea mult să sublinieze toate punctele vulnerabile care puteau să declanşeze o ruptură. În atitudinea presei şi televiziunii nu era vorba de o critică normală în interes naţional, pentru o eventuală corectare şi îndreptare a stărilor de lucruri. Presa şi televiziunea de azi sunt o reminiscenţă din vremea lui Ceauşescu, cu toate îngâmfările şi incompetenţele ei organice, care n'are nici un fel de aderenţă la interesul naţional, pentrucă nici nu ştie ce este acela naţional.

Îţi închipui să-l ai pe Silviu Brucan, în postura de comentator la TV, cel care a creat toată cloaca de propagandă şi anarhie comunistă, prin organizarea celui mai teribil masacru al culturii, civilizaţiei şi ordinei româneşti din lume. El, despre care nimeni nu ştie cine este, de unde este, ce nume are, ce carte ştie şi ce fel de legătură are cu neamul românesc; singura lui legătură cu România este carnetul de membru al partidului comunist român.

Cine ar putea explica originea puzderiei de ziare şi ziarişti din România; de unde au apărut sumele de bani şi întreprinderile respective? Care este legitimitatea lor morală şi culturală? Ce reprezintă ei, în inima societăţii de azi, ca orientare spirituală, de renaştere şi de refacere. Era firesc, ca după înlăturarea dictaturii comuniste, să iasă la suprafaţă personalităţi care dispuneau de o oarecare puritate de gând, de cuget şi de simţire, care să nu fi fost asociate cu bolşevismul din România, care să prezinte oarecari garanţii de viitor pentru societate. Ori, nu s'a întâmplat aşa. S'au revărsat în inima capitalei şi pe pieţele oraşelor din provincie, foşti studenţi şi profesori dela Academia de propagandă intelectuală a lui Ştefan Gheorghiu şi aceştia au început să joace ca ursul sarabanda tuturor aiurelilor, adică a încălcirii de minţi, cu tot felul de afirmaţii din cele mai mari, contradictorii, fără nici o rânduială. De fapt, ziaristica înseamnă, să faci educaţie cetăţenilor, să lămureşti problemele care se dezbat, în cadrul societăţii. Nu să fie o simplă exhibiţie de pretinsă intelectualitate, sau scribi de frumoasă caligrafie.

Dacă este adevărat că o parte din părîţii gazetari de azi, cei mai mulţi dintre ei, nu contribuie cu nici o atmosferă de pace şi bună înţelegere la conflictele existente, tot aşa este de adevărat că nici *"oamenii politici"* nu sunt la înălţimea chemării lor. După cum nu sunt nici partidele care există în societatea românească azi, în România, nu există partide politice care să-şi îndeplinească misiunea lor specifică. După concepţia sociologică şi a ştiinţei politice, un partid reprezintă o categorie socială, o parte din societate. Însă, după ravagiile făcute de comuniştii care au guvernat ţara până în Decembrie 1989, distrugând toate structurile sociale ale societăţii româneşti, comuniştii din România au făcut o *"tabula rasa"* şi nu a mai rămas nici o categorie socială, din cele cunoscute în societatea dinainte de 1945. Ţărănimea a fost desfiinţată împreună cu temeiurile existenţei sale: proprietăţile de pământ, pădurile şi gospodăriile satului. La fel, a fost lichidată şi burghezia naţională, a meseriaşilor, a negustorilor, a bancherilor şi a finanţelor. A fost distrusă şi muncitorimea, împreună cu industria uşoară, mijlocie şi grea care se găsea într'o stare înfloritoare în 1945 şi s'a transformat muncitorimea într'o armată specială de manevrat cu slogane marxiste, fără nici un ataşament la idealurile româneşti.

După răsturnarea dictaturii comuniste, era necesară o reformă generală, pentru a restabili vechile instituţii naţionale şi structuri sociale cu reinstituirea ideii de proprietate în toate drepturile ei juridice şi funciare în interiorul societătii româneşti. Acesta este păcatul general şi împardonabil al nomenclaturii lui Ion Ilici Iliescu, că nu a făcut nimic, absolut nimic să se refacă societatea românească, cu categoriile ei firesti şi organice: ţărănimea, burghezia şi muncitorimea cea autentică.

Pe aceste puncte esenţiale se dă lupta intestină a coaliţiei guvernamentale. Şi undeva există o săpătură conspirativă pentru o nereuşită, deşi unii strigă dinspre pădure că *"vine lupul"* şi, de fapt, ei sunt vinovaţii crizei de guvern. Ei sunt lupii care s'au îmbrăcat în blănuri de oaie. Este destul să amintim un fapt semnificativ. Pe când era Ministru de Externe, Adrian Severin, a făcut în faţa comisiilor Uniunii Europene, declaraţii solemne, în numele guvernului român, că drepturile juridice de proprietate vor fi pe deplin recunoscute în România şi se vor face îndreptările cuvenite, acolo, unde au fost violate. Azi, acelaşi ministru, Severin, împreună cu partidul lui acuză guvernul că nu face reformele promise şi deci vor fi siliţi să părăsească coaliţia, prin retragere strategică, adică de şantaj, dacă nu va fi schimbat primul ministru, care este arhitectul teoretic, împreună cu partidul său al restaurării în toate drepturile sale ale ideii de proprietate, în conformitate cu toate ţările europene, deci o firească revenire la statul-quo ante.

În ţară există o îngrijorare că se va merge către o deteriorare a condiţiilor politice actuale. Noi credem că însăşi destrămarea coaliţiei actuale poate servi, în curând, la întocmirea unor alte structuri de coaliţie, care să fie viabile în viitor, fără şantaje de felul celui care se exercită astăzi. Nu credem că va fi posibilă o coaliţie mai absurdă decât cea de astăzi. Cu valori antagoniste, profesate de grupările politice şi cu oameni care n'au nici un fel de adeziune la lecţiile de măreţie politică, ca de pildă 24 Ianuarie 1859, de când s'au împlinit 139 de ani dela Unirea Principatelor.

Parcă toţi ar trăi într'o ţară de pârjol, în care nu a existat Al. I. Cuza, un Moş Ion Roată şi o ţărănime care a fost mai luminată decât toţi întelectualii marxişti din România.

Morala este evidentă. Ţara de azi nu are o clasa politică care să frământe în cugetul ei toate problemele şi să apeleze la virtuţile omeniei româneşti, care cere Românului să i se dea ca ajutor *"mintea cea mai de pe urmă"*.

Clasa politică de azi este departe de orice realitate românească, fie ea economică, politică, financiară sau morală. Adică este imorală, căci nu o interesează naţiunea ca valoare specifică.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

MII DE PREOŢI ÎN SLUJBA SECURITĂŢII

Este titlul cu litere de o şchioapă, publicat în numărul 1631 al ziarului *"Evenimentul Zilei"*, deasupra unei fotografii în culori a Sinodului, în care la mijloc, în haine albe, apare şi *"prea nefericirea"* sa Patriarhul demisionat în zilele fierbinţi ale revoluţiei din 1989, dar revenit cu blagoslovenia lui Iliescu. Sub fotografie citim printre altele *"Publicarea dosarelor preoţilor şi ierarhilor este o prioritate naţională"*.

Probabil, ba nu, mai mult ca sigur, maimărimile partidului au ceva de ascuns şi le este teamă de urmări.

Pe cei care cred că publicând acest articol, atacăm Biserica Ortodoxă ca atare, îi îndemnăm să nu citească mai departe. Ne-am hotărît a-l publica pentru simplul motiv, urmând cele scrise în Sfânta Scriptură că, *"numai adevărul vă va face liberi"*.

După titlu şi fotografie, apărute cum am spus mai sus, articolul continuă la pagina a 5-a, cu fotografiile şi datele biografice ale ierarhilor.

Dar să reproducem articolul cu pricina:

"Căile lui Dumnezeu sunt necunoscute", se spune limpede în Sfânta Scriptură. Tot aşa a fost şi ascensiunea unor înalte feţe bisericeşti în ierarhia Bisericii Ortodoxe Române. Imediat după intrarea Ruşilor în ţară şi instaurarea regimului comunist, decapitarea Bisericii Ortodoxe Române a devenit una din ţintele principale ale noii conduceri.

În 1948 au fost desfiinţate 4 academii teologice, toate revistele ortodoxe şi au fost "puşi în retragere" circa 20 de ierarhi. 1948 a marcat şi începutul unui control permanent exercitat asupra slujitorilor Bisericii. Iată cum descrie acest control reputatul istoric al Bisericii Ortodoxe Române, pr.prof.dr. Mircea Păcuraru, în ultimul volum al 'istoriei Bisericii Ortodoxe Române", apărut în acest an: 'Controlul se efectua, prin aşa numitii 'inspectori de culte' din cadrul ministerului, iar mai târziu al Departamentului Cultelor, dintre care unii erau ofiţeri de Securitate, care supravegheau atent instituţiile bisericeşti, gata oricând să reprime eventualele acţiuni considerate contrare intereselor regimului politic ateu. Erau controlate mai ales legăturile cu teologii din alte ţări veniţi în România, iar participările teologilor români la congrese sau întâlniri ştiinţifice peste hotare se puteau face numai cu acordul Departamentului Cultelor'. Întreaga acţiune dusă împotriva Bisericii avea un precedent: Biserica Ortodoxă Rusă, care, după 'purificare', a devenit un instrument obedient al puterii comuniste.

Pentru a avea sub control şi monahismul, călugării fiind unii dintre cei mai refractari la realizările regimului ateu, în 1959, prin Decretul de stat 410 au fost desfiinţate mai multe mânăstri şi schituri ortodoxe, sute de călugări şi călugăriţe fiind scoşi cu forţa din ele şi trimişi fie la familiile lor, fie la muncă."

Alături sunt publicate fotografiile şi câteva date biografice ale celor suspicionaţi ca foşti informatori - *"turnători"* ai Securităţii. Şi începutul îl face neplămădituI Mitropolit al Ardealului, Antonie Plămădeală, se trece apoi la arhiepiscopul Vasluiului, Feleacului şi Clujului, Bartolomeu Anania, bine cunoscut Românilor din Statele Unite, care în 1958 şi 1964 a fost întemniţat ca duşman al poporului şi despre care colegul său de detenţie, Nistor Chioreanu, scrie în cartea sa memorialistică *"Morminte vii"* că *"monahul Anania devenise turnător"*... Aflăm amănunte şi despre arhiepiscopul Epifanie Norocel al Buzăului, Mitropolitul Nestor Vornicescu al Olteniei, Lucian Florea arhiepiscopul Constanţei, Nifon Mihăiţă al Slobozieî şi Călăraşilor...

Doar doi ierarhi şi-au recunoscut relaţia cu Securitatea, Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului şi Andrei Andreicuţ, episcop de Alba Iulia, aflăm cu părere de rău.

Că numărul informatorilor a fost mult mai mare, o ştim cu toţii. Numai popa Brânzaş se face a nu şti.

"Peştele dela cap se împute", este o zicală populară. Şi cum capul era *"corupt"*, cei mai mititei, adică miile de preoţi, îi urmau exemplul.

Au fost vremuri grele pentru tot omul, asta iarăşi o ştim. Ceea ce nu ştim este: de ce oare se tem şi acum cei care au păcătuit, să îşi recunoască *"păcatul"* şi să se facă odată pentru totdeauna lumină.

"Eu cred că nu există nici o oprelişte pentru cunoaşterea dosarelor, a declarat Mitropolitul Nicolae Corneanu, ziarului mai sus citat. *Ştiu că declaraţia mea a fost interpretată în multe moduri, a spus mai departe Înalt Prea Sfinţitul, şi de aceea nu vreau să mai tulbur apele. Când am făcut această declaraţie, am făcut-o în nume personal, pentrucă pe mine m'a frământat această problemă şi am considerat că este obligatoriu să fac această "spovedanie".*

"Eu cred că accesul la dosarele Securităţii va rezolva această problemă a relaţiilor dintre oamenii Bisericii şi Securitate, a adăugat Prea Sfinţitul Andreicuţ. *Societatea îşi va găsi liniştea, iar accesul la dosare trebue să ne aducă adevărul, pacea şi să nu fie un motiv de război, de şantaj..."*

Exact ceea ce credem şi noi. Nu este un *"păcat"* a-ţi recunoaşte greşeala. Dar este păcat când nu o recunoşti.

Nicolae NOVAC